

HALKIN KURTULUŞU

4 Mayıs 1978
400 KURUŞ
107

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Anıyoruz

Faşist diktatörlüğün özel cinayet mangaları 1 Mayıs 1977 gösterileri sırasında 1 Mayıs Taksim Alanını kana bulamışlar; 30'u aşkın emekçiyi katlederek, yüzlercesini yaralamışlardı.

Ölümlerinin birinci yıldönümünde DİRAN NERGİS, BAYRAM İYİ, JALE YEŞİLNİL, KADİR BALCI, HAMDİ TOKA, HACER İPEK SALMAN, M. ALİ GENÇ, SİBEL AÇIKALIN, KARAMET AKYAN, HÜLYA EMECEN, BAYRAM SÜRÜCÜ, MUSTAFA ERTAN, ALİ YEŞİLGÜL, YÜCEL ELBİSTANLI, ÖZCAN GÜRKAN, TEVFİK BEYSOY, AHMET GÖZÜKARA, ERCÜMENT GÜNKUT, ALEKO KONTEUS, NASİM ELMAS, KIYMET DUMAN, MERAL ÖZKOL, NAZAN ÜNALDI, HÜSEYİN KIRKIN, NAZMİ ARI, BAYRAM ÇITAK, KENAN ÇATAK, HİKMET ÖZKÖRÜKÇÜ, MUSTAFA ELMAS, ÖMER NARMAN, LEYLA ALTIPARMAK, HASAN YILDIRIM, ATİLA ÖZBELEN, NİYAZİ DARI, KAHRAMAN ALSANCAK ve ZİYA BAKİ'yi saygıyla anıyoruz.

1 Mayıs yurdun dört bir köşesinde coşkuyla kutlandı

1 Mayıs ülkemizin dört bir köşesinde coşkuyla ve görkemli bir şekilde kutlandı,

İstanbul dışında Ankara'da, İzmir'de, Eskişehir'de, Adana'da, İskenderun'da, Uşak'ta, Gazi antep'te, Kayseri'de, Amasya'da, daha birçok şehirde kızıl bayrakların gölgesinde yürüyen, fabrika önlerinde, tarlalarda toplanan onbinlerce emekçi, işçiler, köylüler, memurlar ve halk gençliği

bu 1 Mayıs'ta da birliğini ve dayanışmasını güçlendirdi, faşist diktatörlüğe, sömürüye ve zulme karşı kinini ve nefretini biledi.

Reformistlerin ve revizyonistlerin önderliğinde düzenlenen resmi geçitin aksine, proleter devrimcilerin önderliğinde 10'a yakın şehirde ve birçok köyde düzenlenen 1 Mayıs kutlamaları gerçek bir mücadele günü oldu.

Onbinlerce emekçi bütün dünyadaki işçi ve emekçilerle birlikte geleceğin aydınlık dünyasına, sömürüsüz bir dünyaya olan inançlarını dile getirdiler.

Alanları ve yürüyüş kollarını dolduran onbinler, bütün halk düşmanlarının yüreğine korku saldı.

Emekçi halkın alanları dolduran gür sesi, birliği ve beraberliği sağladı; bütün provokasyonları ve tertipleri boşa çıkardı ve altetti.

Miting alanlarında, yürüyüş kollarında kızıl bayrakların gölgesinde toplanan onbinler bütün faşist ve sosyal-faşist yalan ve demagojileri iflas ettirdi.

1 Mayıs 1978'de de göndere çekilen kızıl bayrak, her yeni gün elden ele dolaşacak, sömürü ve zulüm dünyasının kale burçlarına dikilecektir.

(Gazetemizin bu sayısında Ankara'da, İzmir'de, Eskişehir'de, Amasya'da, Kayseri'de ve Tunceli'de yapılan 1 Mayıs gösterileri ile ilgili haberlere yer veriyoruz.)

Ankara'da binler faşizmi ve sosyal-faşizmi lanetledi

İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik ve Dayanışma ve Mücadele Günü, ülkemizin her yanında olduğu gibi Ankara'da da militan ve coşkun bir hava içinde kutlandı.

"Mücadele mi edeceğiz? Boyun mu eğeceğiz?" sorusunu Ankaralı binlerce emekçi, mücadele azmiyle dipdiri, Tandoğan Alanını doldurarak cevapladı ve alanda 8000 emekçi ve öğrenci toplandı.

De.sa.7.sü.4'de

Ankara'da kızıl bayrağın gölgesinde toplanan binler geleceğin aydınlık dünyasına olan inançlarını dile getirdiler.

İzmir'deki 1 Mayıs kutlamalarına binlercekişi katıldı

İzmir'de 1 Mayıs İşçi Bayramı coşkun bir yürüyüş ve mitingle kutlandı. Faşistlerin ve sosyal-faşistlerin "Maocular işyerlerine saldıracak", "mitinge katılmayın, DİSK İstanbul'da miting yapacak, buradaki miting faşistlerindir" yalanlarına, burjuva basınının günlerdir süren yaygarasına en iyi cevabı, İzmir'in emekçi halkı gerçekleştirdiği disiplinli ve coşkulu miting ve yürüyüşüyle verdi. Bu mitingle İzmir'de 1 Mayıs yıllardır ilk defa bir kitle gösterisiyle kutlanmış oluyordu.

Mitinge 7 binin üzerinde işçi, emekçi, öğrenci katıldı. Kızıl bayraklar, kırmızı karanfillerle mitinge katılanlar ve folklorcular, mitinge katılanların coşkun tezahüratıyla karşılandı. İşçi sınıfı ve emekçilerin temel talepleri, "Kahrolsun Faşist Diktatörlük," "Kahrolsun Emperyalizm Sosyal-Emperyalizm, "Yaşasın UDHD," "Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi," "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları binlerce ağızdan söylendi. İşçiler binlerce ağızdan

Dev.Sa.7.Sü.2'de

İstanbul 1 Mayıs Mitinginden Notlar

1 Mayıs 1978 Türkiye'nin 10'a yakın şehrinde, birçok köy ve kasabasında gerçek bir mücadele günü olarak kutlanırken, proleter devrimcilerin katılmasının engellendiği İstanbul 1 Mayıs mitingi sosyal-faşistlerin ve reformistlerin önderliğinde bir resmi geçit düzeyine indirgendi. 1 Mayıs günü İstanbul'da sosyal-faşistler sahte T"K"P'nin ve Rus sosyal-emperyalizminin reklamını yapmaya çalıştılar.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanında yapılan miting devrimci coşku ve heyecandan uzaktı. Mitinge katılanların sayısı, 1 Mayıs 1977'deki mitinge katılanların sayısının yarısına bile varmıyordu. 1 Mayıs Taksim Alanının çevresi bomboştu, miting alanında boşluklar vardı.

* Sosyal-faşistler ve reformistler el ele vererek 1 Mayıs Alanını proleter devrimcilere ve diğer bazı anti-faşist gruplara yasakladılar. Emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı kararlılıkla mücadele eden dernek, kuruluş ve federasyonlara polis güçleriyle ve askeri güçlerle el ele vererek 1 Mayıs Alanını kapattılar.

İşçi sınıfı bu sahte sosyalist sendika ağalarını protesto etti.

Maden-İş'in sosyal-faşist sendika ağalarının MESS patronlarına sattığı Sungurlar işçileri 1 Mayıs Alanına gelmediler. Türkler-Ertürk burjuva kliğinin patrona ihbar ettirerek attırdığı Demirdöküm işçilerinden ancak 50 işçi 1 Mayıs mitingine katıldı. Geçen seneki kutlamalara katılan birçok fabrikanın işçileri, Alibeyköy ve Kartal semtlerinde oturan işçilerin büyük bir bölümü revizyonistlerin ve reformistlerin önderliğindeki resmi geçitte yer almadılar.

* 1 Mayıs'ta İstanbul'da yapılan resmi geçit Türkiye revizyonist (sözde Komünist) Partisinin "yasallaştırılması" yolunda istismar edildiği bir gün oldu. DİSK yöneticileri sosyal-faşistlerle bir olarak proleter devrimcilerin mitinge katılmasına engel oldular. Uzun uzun yapılan tartışmalarla sloganları tespit edildi ve tespit edilen bu sloganlar yayınlandı. Bu sloganlar arasında "TKP'ye Özgürlük" diye bir slogan yoktu. Ama miting alanında İGD'li beslemeler ve Maden-İş'in sosyal-fayist yöneticileri "TKP'ye Özgürlük", "Atılım Aramızda" vb. türden sloganlar atıp, pankartlar açtılar. Bu yönde attıkları sloganlarla Abdullah Baştürk'ün konuşmasını bastırmaya çalıştılar.

Sosyal-faşistler böylece İstanbul'daki 1 Mayıs gününü sosyal-emperyalizme bağlılık yeminleri ettikleri bir güne dönüştürdüler.

* DİSK yöneticileri sadece proleter devrimcilere değil, ortayolculara da slogan ve pankart yasağı koymuştu. Devrimci Yol ve Kurtuluş grupları proleter devrimcilerin DİSK'in anti-demokratik tavrına karşı yürüttüğü mücadelenin yanında yer almayarak, bu mücadele karşısında pasif kalarak, DİSK yönetimiyle uzlaştılar ve bu temelde mitinge katıldılar. "TKP'ye Özgürlük" sloganı ve ppankartı onları miting alanında şaşkına çevirdi. Kendi sloganlarını dahi atamadılar.

Bu durumun proleter devrimcilere ve halk güçlerine karşı sosyal-faşistlerle uzlaşan ve onların yanında yer alan tüm ortayolcular için önemli bir ders olmasını dileriz.

Kayseri halkı 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşattı

Kayseri'de yapılan 1 Mayıs gösterisine 3500'ün üzerinde bir topluluk katıldı.

Kayserili proleter devrimciler 1 Mayıs kutlamaları için çalışmalara Nisan başında başladılar. 12 Nisan'da miting ve yürüyüş için yapılan başvuru Vali ve Emniyet Müdürü tarafından engellenmeye çalışıldı. Emniyet Müdürü yapılan başvuruyu işleme koymamaya ve tertip komitesinde görev alan arkadaşları tehditlerle yıldırmaya çalıştı. Ama bunların hiç birisi para etmedi. Ve proleter devrimciler 1 Mayıs'ta miting için izin belgesi aldılar.

MHP'li faşistler mitinge katılımı düşürmek için "1 Mayıs'ta olay çıkacak", "dükkanları tahrip edecekler" vb. diye yalan ve demagojiler yaydılar. Halkı mitinge katılmamaya çağıran bildiriler dağıttılar. Teksif'in sendika ağası Tahir Horoz işçilerin mitinge katılmaması için her türlü çabayı gösterdi.

Faşistlerin yanında sosyal-faşistler de mitingi baltalamak için yoğun bir kampanya yürüttüler. TÖB-DER Kayseri Şubesi ve Maden-İş yöneticilerinin de içinde bulunduğu sosyal-faşistler mahalli basına 1 Mayıs'ta miting ve yürüyüş yapılmayacağına ve bunun bir

De.sa.7.sü.9'da

Amasya halkının 1 Mayıs gösterisi sömürücü zalimlerin yüreğine korku saldı

Gazetemizin açtığı 1 Mayıs kampanyası Amasya'da da canlı bir şekilde yürütüldü. Halkın Kurtuluşu 1 Mayıs Özel Sayısı, 1 Mayıs afişi dışında Amasya'daki miting afişi ve miting bildirileri en yaygın bir şekilde dağıtıldı. Propaganda-ajitasyon faaliyeti emekçi mahallelerinde, okullarda, köylerde sürdürüldü.

Çevre il ve ilçelerden proleter devrimciler ve bölgedeki YDGF'ye bağlı örgütlerin militanları Amasya'daki 1 Mayıs kampanyasına aktif olarak katıldılar. AYDGD'li gençlerin kampanya boyunca gösterdiği militan ve fedakâr çalışma örnek bir çalışma oldu.

1 Mayıs, Amasya'da ilk defa bir kitle gösterisiyle kutlanıyordu. Emekçi halk bu durumu coşku ve sevinçle karşılarken, faşist diktatörlüğün sivil ve resmi güçleri korku ve telaş içine düştüler. Polis kampanya boyunca Amasya YDGD'yi defalarca aradı. Ülkü Ocaklı faşistler

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Dersim halkı 1 Mayıs'ta sömürünün ve zulmün üzerine yürüdü

Dersim halkı faşist diktatörlüğe karşı mücadele azmini 1 Mayıs'ta bir kez daha biledi.

1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü'nün bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de en geniş bir şekilde kutlanması için gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nun açtığı kampanyaya Dersimli proleter devrimciler bütün güçleriyle katıldı.

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Eskişehir'de 1 Mayıs coşkuyla kutlandı

Eskişehirli emekçilerin mücadele azmi bu 1 Mayıs'ta da alanlara sığmadı.

1 Mayıs 1978, Eskişehir'de de devrimci bir coşkuyla kutlandı. Mitinge katılanların hemen tamamı Halkın Kurtuluşu taraftarlarıydı. Mitingde Halkın Birliği 8 kişiyle, Gençlik Birliği ise 5-6 kişiyle temsil ediliyorlardı.

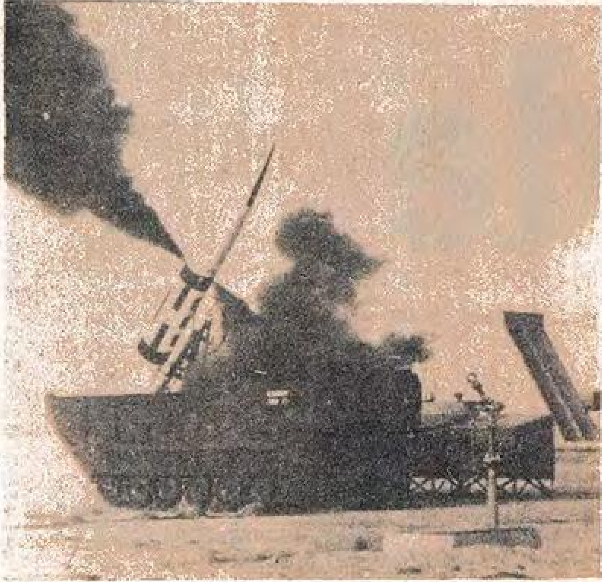
Eskişehirli proleter devrimciler 1 Mayıs 1978'in tüm halk güçlerinin temsil edildiği, güçlü ve militan bir kutlamaya dönüşmesi için çalışmalarına Mart sonlarından itibaren ağırlık verdiler.

Faşist diktatörlüğün tüm saldırılarına, revizyonist safsatalara ve grupçu tekkeci anlayışlara rağmen, halk güçlerini 1 Mayıs'ın temel talepleri çerçevesinde harekete geçiren Eskişehirli proleter devrimciler, 1 Mayıs İstasyon Alanına binlerce emekçiyi getirmek için geniş bir afişleme kampanyasına girdiler. Valiliğin afiş çalışmalarını kanunsuzdur diye durdurmasına rağmen, özellikle fabrikalarda, fabrika semtlerinde, emekçi halkın kaldığı semtlerde afişleme başarıyla sonuçlanmış ve HALKIN KURTULUŞU'nun afişleriyle her yer donatılmıştır. 1 Mayıs kampanyasını, kahve toplantıları ile, Halkın Kurtuluşu'nun 1 Mayıs Özel Sayısını ve Halkın Kurtuluşu Eskişehir Özel Sayısını kapı kapı dolaşıp satarak, daha da güçlendirmişlerdir. Bu arada ge-

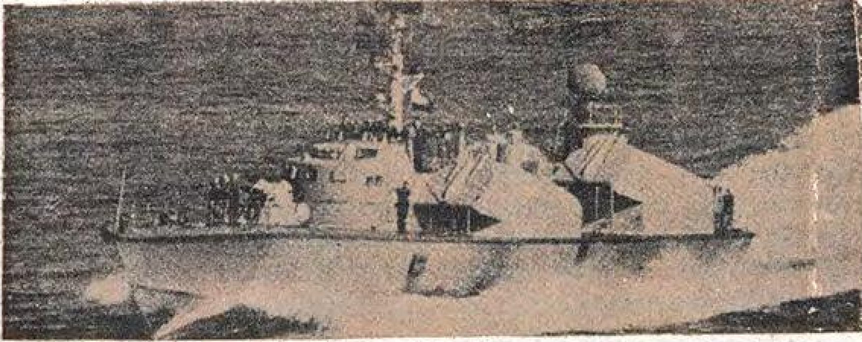
De.sa.7.sü.6'da

İki emperyalist süper devlet, Akdeniz bölgesi halklarının da baş düşmanlarıdır

Nötron atan bir tank

Bir Sovyet hücumbotu

Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, bütün büyük denizlerde olduğu gibi Akdeniz'de de hegemonya alanları için rekabeti sürdürüyorlar. Halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri karşısında işbirliği yapan iki süper devletin Akdeniz'deki faaliyetleri, onların evrensel saldırgan stratejisinden kopuk değildir. Hint Okyanusu, Büyük Okyanus, Atlas Okyanusunda olduğu gibi Akdeniz'de de Amerikan ve Sovyet filoları birbirini izliyor. Biri gemi sayısını artırınca, öbürü bölgeye yeni savaş gemileri yığıyor. Güç dengesini yeniden kurmaya çalışıyor.

Akdeniz kıyısındaki ülkelerin halkları iki süper devletin açık tehditi altında bulunmaktadır. Felaket habercisi iki süper devlet, bölgeyi askeri üs ve destek saldırı üsleriyle kaplamak için her yola başvuruyorlar. Nitekim ABD'nin Akdeniz çevresinde 200 civarında askeri merkezi vardır. Saldırgan NATO paktı, yalnızca İtalya'da 58 destek merkezi, füze ve radar üssüne sahiptir. Sovyet sosyal-emperyalistleri ise Akdeniz'i füze atar nükleer denizaltılarla doldurmuşlardır.

Halklara karşı gözdağı vermek ve güçlerini gözden geçirmek için iki süper devlet Akdeniz bölgesinde sık sık deniz manevraları düzenliyorlar. Bu manevralara, onların uşağı olan bölgedeki gerici egemen sınıflar da katılıyorlar. Ortadoğu'da Filistin halkının mücadelesi yükseldikçe Amerikan ve Sovyet gemileri bölgeye yığılıyor. Boğazlardan Sovyet savaş gemileri geçip Akdeniz'e iniyor. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Akdeniz'deki filosunda kruvazör, destroyer ve nükleer denizaltılar vardır. Sözde balık avlama filosu ise casusluk, gözleme cihazları ile doludur. Amerikan emperyalistleri ise Akdeniz'de bulunan 6. filoyu uçak gemileri, füze atar gemiler, çıkartma gemileri ve denizaltılar ile takviye ediyorlar. Akdeniz'de Amerikan ve Sovyet gemilerinin toplam sayısı 120'den fazladır.

Akdeniz ülkelerinin limanlarında da iki süper devletin savaş gemileri demir atıyor. Yeni imkanlar peşinde koşan Amerikan ve Sovyet emperyalistleri, dostluk ziyareti görüntüsü altında bu limanları giderek deniz üssüne dönüştürmenin zeminini hazırlıyorlar. Bu limanlarda bulunan nükleer füzeler de dahil binbir öldürücü silahla dolu olan Amerikan ve Sovyet gemileri halklar için bir tehdit ve şantaj aracıdır.

Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, ezilen halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi karşısında korku içindeler. Onlar, bu mücadele karşısında devrimin sesini boğmak için alabildiğine silahlanırken " silahsızlanma", "yumuşama" ve "barış" hakkında binbir uyuşturucu söz sarfediyorlar. Akdeniz'e her tür silahla yüklü savaş gemisini yığan iki süper devletin temsilcileri, sözde stratejik silahların sınırlandırılması ile ilgili pazarlıkları sürdürüyorlar. Bu çerçevede, Amerikan diplomasisinin şefi Cyrus Vance, Moskova'da yapılacak SALT görüşmeleriyle ilgili olarak, Amerikan ve Sovyet elebaşlarının birbirleriyle iyi anlaştıklarını belirtti. Bunun da gösterdiği gibi, iki süper devlet aralarında rekabet etmekte ancak, ezilen halkların mücadelesine karşı ortak komplolar düzenlemektedirler. Akdeniz'de ve dünyanın diğer bölgelerinde onlar güç dengesini korumak, nüfuz alanlarını korumak için alabildiğine silahlanıyorlar. Halklar ve ülkeler üzerinde şiddet, baskı ve şantaj siyasetlerini sürdürmek için "silahsızlanma" ve "yumuşama" masallarını da bıkmadan tekrarlıyorlar. Diğerine karşı öteki, halkların savunucusu kesilmekten de eksik kalmıyor. Amerikan emperyalistleri, NATO aracılığıyla halkları diğer süper devlete karşı savunduğunu söylüyor. Sovyet sosyal-emperyalistleri de Varşova paktı aracılığıyla diğer süper devlete karşı savunucu kılığına bürünüyor.

Halklar, iki süper devletin silahlanmasına, tehdit ve şantajına boyun eğmeyecektir. Akdeniz bölgesi halkları da, özgürlük ve bağımsızlıklarının en büyük düşmanları olan iki süper devletin Akdeniz'deki her türlü askeri varlık ve faaliyetine karşıdır. Akdeniz bölgesi halkları, iki süper devletin emperyalist emellerine karşı uyanıklığı elden bırakmayacak ve devrimci ruhla ulusal ve toplumsal kurtuluş yolunda mücadeleyi geliştireceklerdir.

NE AMERİKA, NE RUSYA
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE

Tito, Yugoslavya halkını sömüren devlet kapitalizminin temsilcisidir

Tito revizyonizmi, "öz-yönetim" adıyla Yugoslavya'ya zorla kabul ettirdiği kapitalist yolu 30 yıldır göklere çıkarıyor. Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinden sonra bugünlerde Üç Dünya teorisyenleri de Tito'ya "komünist" "yoldaş" gibi sıfatlar yakıştırıyorlar. Oysa Tito, 30 yıl önce olduğu gibi bugün de gerçek sosyalizme "Stalinci dogmatik revizyonizm" diye saldırmaya devam ediyor.

Özyönetim adı takılan kapitalist uygulama ile Yugoslav ekonomisi, birbirinden ayrılmış işletmelerin karışık yığınına dayanmaktadır. Bu işletmeler her türlü girişimde serbesttir. Bunların her biri, üretim araçlarını, yapılan mal yatırımları, alınıp satılan malları kendi başına belirlemek hakkına sahiptir. Her bir işletme bağımsız olarak iç ve dış pazara çıkar, arz ve talebin durumuna göre ürünlerin fiyatını tek başına belirler. Her işletme, diğerleri ne yaparsa yapsın, işine geldiği gibi üretim yapar. Toplum için gerekli ürünlerin miktarını ve türünü kimse hesaba katmaz. Ekonomik faaliyetin ve üretimin başlıca amacı kârdır. İşletmelerde emek, gelire ve kâra göre değerlendirilir.

Yugoslav "Komünist" Ligası önderliğinde uygulanan bu ekonomik düzen, sosyalizmin her alanda bütünüyle inkârıdır. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti yerine, görünüşte de olsa devlet mülkiyeti biçimini koruyan "özel" grupların mülkiyeti vardır. Toplumsal ürün emeğe göre dağılmaz. İşletmenin ticari yetenekleri ve kârına göre dağılır. Üretim emekçilerin ihtiyaçlarına göre yapılmaz. Üretimin amacı, emekçilerin sömürülmesi aracılığıyla bazı kişilerin kâr sağlaması ve zenginleşmesidir. Çalışma ve üretimi, toplum çapında planlamak ve merkezileştirmek yerine, ekonomide plansızlık, kendiliğindencilik, anarşi, rekabet, fiyatların serbestçe oynaması, değer yasasının serbestçe hüküm sürmesi gibi kapitalist unsurlar egemendir.

Özyönetim, kapitalizmin yeniden kuruluşunu gizlemeye çalışan bir sözcüktür. Kapitalizmin yeniden kuruluşunun, üretim araçlarının eski mülk sahibi özel sermayedarların eline geçerek gerçekleşeceğini düşünmek saçmalıktan başka bir şey değildir. Kaldı ki bellibaşlı kapitalist ülkelerde dahi kapitalizm gitgide tekelci devlet kapitalizmi özelliğine bürünmektedir. Yugoslav revizyonistleri, ülkedeki iktisadi ve toplumsal ilişkilerin sosyalist ilişkiler olduğunu ileri sürerken, bunların temelinin "toplumsal" mülkiyet olduğu yalanına dayanıyorlar. Gerçekte bu, Marksizm-Leninizmin en budalaca inkarından başka bir şey değildir. Çünkü devlet mülkiyeti, sosyalist toplumsal mülkiyet anlamına gelmez. Devlet, hangi sınıfın elindeyse devlet mülkiyetinin toplumsal özelliği de bu sınıfın damgasını taşır. Eğer devlet, Marksist-Leninist partisinin yönettiği işçi sınıfının elindeyse, işte o zaman devlet mülkiyeti, sosyalist mülkiyettir ve sosyalist ilişkilerin temelini oluşturur.

Yugoslavya'da iktidarı ellerinde tutan Tito'cu revizyonistler, devlet mülkiyetini sosyalist mülkiyet gibi yutturacaklarını sanıyorlar. Kruşçev revizyonistleri ve günümüzde "komünist" sıfatını Tito'ya yakıştıran "Üç Dünya" teorisyenleri, o zaman, Norveç, İsveç gibi "millileştirmelerin" çok geliştiği bir şirketlerin devlet elinde olduğu kapitalist ülkelerde de sosyalist ilişkilerin egemen olduğunu söylemek zorunda kalmazlar mı? Yugoslav revizyonistlerinin "doğrudan ekonomik demokrasi" diye adlandırdığı öz yönetim gerçekte, bütün sosyal-demokrat partilerin programında yer almaktadır.

"Üreticilerin özyönetimi" hakkındaki bütün bu aldatmaca sözler Kautsky ve Troçki'nin sınıf düşmanı öğretilerinden yeniden ortaya sürülmektedir. Kautsky, "sosyalizm, ekonomik hayatın demokratik biçimde düzenlenmesidir." diyordu. Troçki ve Buharin ise "işçi demokrasisi", "üretimde demokrasi" hakkında az söz söylemediler.

Özyönetimle ilgili bütün parlak sözler, Yugoslav devlet kapitalizminin gitgide ekonomik yasaların sonucu olan kötülüklerini gizleyememektedir. Yugoslav ekonomisi, gitgide kargaşa, dizginsiz rekabet içine gömülmüştür. İşsizlik, fiyat artışları üretim kapasitesinin bir bölümünün sürekli çalışamaz halde olması, emekçi kitleler üzerindeki sömürücü kapitalist ilişkilerin bir sonucu ve ayrılmaz parçasıdır.

Uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların yeminli düşmanı Tito revizyonizminin Yugoslavya'da sürdürdüğü devlet kapitalizmi, onun sınıf düşmanı yüzünün ekonomik temelidir. Hiçbir revizyonist akım, dünyanın değiş

Devamı sayfa 7'de

İran'da Tebriz direnişinde emekçiler "Şah'a Ölüm" sloganıyla mücadeleye atıldı

İran emekçileri, heykelinden sonra faşist Şah'ın kendisini de, kan dökücü rejimiyle birlikte yerle bir edeceklerdir.

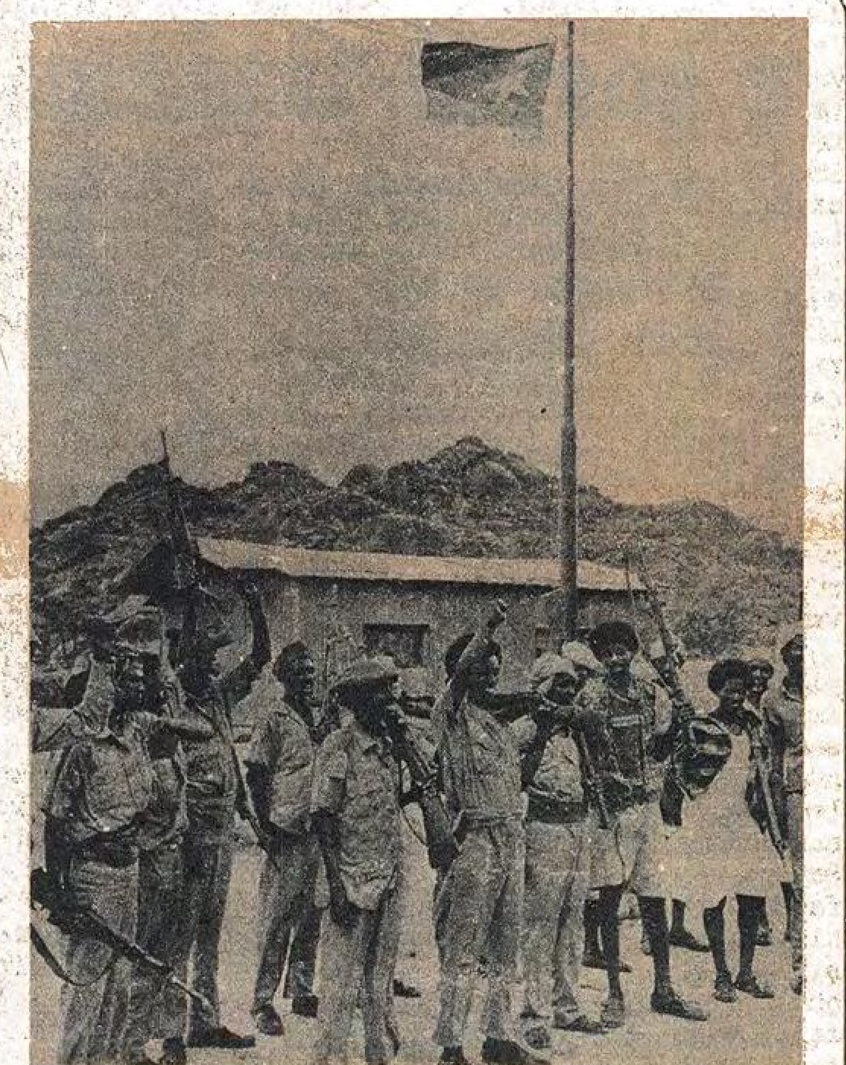
İran'da halkın faşist Şah rejimine karşı mücadelesi güçleniyor. Şubat ayında Tebriz şehrindeki mücadeleden sonra mart sonu, nisan başlarında kitle mücadelesi bütün İran'a yayıldı. Halk, faşist Restahiz Partisinin binalarını tahrip etti. Bu mücadelelere işçiler, öğrenciler, esnaf hatta şehirlere gelen köylüler katıldı. Tebriz'de ve diğer şehirlerde canını veren yiğit İran emekçileri, faşist diktatörlüğün temellerini sarstılar. Bu direnişler Rusya'nın beşinci kolu olan Tudeh Partisi'ne de ağır darbeler indirdi. Tudeh Partisinin merkez komitesi Tebriz direnişine saldırdı, faşist Restahiz Partisi binasının yakılmasını Savak'ın eylemi olarak nitelendirdi. Tıpkı reformistler gibi, Tudeh Partisi de, kitle mücadelesini yasal sınırlar içinde faşizmin kan dökücülüğüne teslim etmeye çalışıyor. Tudeh Partisinin amacı, Şah'ın zincirini Amerikan emperyalizminin elinden çıkarıp Sovyet sosyal-emperyalistlerinin eline vermektir.

İranlı Öğrenciler Konfederasyonu Ulusal Birlik (CİSNU)'in Türkiye Kolu yayınladığı bir bildiride, 17-18 Şubat Tebriz şehri mücadelesinde yer alan bir emekçi, halkın şanlı direnişini şöyle anlatıyor:

"Mağazaların büyük çoğunluğunun kapılarının üstünde siyah kumaş asılı idi. (Siyah kumaş yas sembolüdür). 17 Şubat, Kom şehrinde göstericilerin katledilmesinin 40. günüdür. Kom halkının mücadelesi faşist Şah rejiminin ordusu tarafından bastırıldı. Fakat o mücadelelerin ardından Tebriz şehrinde halkın ayaklanması Kom'daki mücadelelerin daha geniş ve şiddetlisini doğurdu...

Yaşlı, genç, kadın, erkek tüm Tebriz emekçi halkı sokaklara döküldü. Polis ve ordu birlikleri caddelerde ellerinde makinalı silahlarla mevzilenmişlerdi. Polisler ve askerler ayaklanan halkın karşısında korku yaratmaya çalışıyorlardı ama kitle harekete geçmiş, ölüm bile onu korkutamıyordu. Kadınlar ise çarşaflarının altında taşıdıkları taşlarla bu mücadeleye katkıda bulunuyorlardı. Çocukların da cepleri taş doluydu. Erkekler ellerindeki taşlarla en ön saftaydı. Kitlenin hareketlerini gören yoldan geçen halk saflarımıza katılıyordu. Kitle ilerliyordu. Sülük gibi halkı sömüren bankaların camlarını (banka sermayeyi temsil ediyor) taşlarken hıncımız, kinimiz bin kat daha artıyordu. Evlerinden çıkan yüzlerce kişi saflarımıza katılıyordu. Şahnaz dörtyoluna geldiğimizde sayımız iki misli artmıştı. Çok sayıda öğrenci burada bizimle birleşti. Halk "Şaha Ölüm" sloganını atıyordu. Şahnaz dörtyolunda polis kudurmuşçasına ateş açtı. Onlarca kişi açılan ateş sonucu yere düştü. Yere düşenler en ön saflarda yürüyorlardı. Onların yerini almak için herkes öne doğru atılıyordu. Ben burada yaralandım. Arkadaşlar beni emniyetli bir yere bıraktılar ve yeniden yürüyüşe koştular.

Ertesi gün şehrin her tarafında kahramanca direnişin devam ettiğini öğrendik. Örneğin, Belediye meydanında halk kitleleri mevzilenmiş faşist Şah'ın silahlı asker ve polisleriyle çatışmalar uzun süre devam etmiştir. Faşist Restahiz Parti Binası halk tarafından yerle bir edilmiş, binanın önünde partiye ait arabalar yakılmıştır."

Eritre'de Halk Milisi, vatanını Etyopya faşist cuntasına ve Küba işgal ordusuna karşı savaşarak savunuyor. Eritre halkı, 1961'den beri ülkesini işgal eden Selasiye İmparatorluğuna karşı savaşmaktadır. Şimdi ise kurtuluş savaşını, Selasiye'nin yerini alan faşist cuntaya ve onun destekçisi Kübalı paralı askerlere karşı sürdürüyor. Sovyet sosyal-emperyalistleri ve Kübalı uşakları, Eritre halkının milli ve sosyal kurtuluş savaşının yeminli düşmanlarıdır.

Prag'da revizyonist sendikalar konfederasyonu toplandı

Brejnev'in kuklaları, yüzmilyonlarca işçinin can düşmanıdır

Çekoslovakya'nın başkenti Prag'da, Sovyet revizyonist sendikacılarının güdümünde olan Dünya Sendikalar Federasyonu kongresi toplandı. Sosyal-faşist sendika ağalarının göklere çıkardığı bu kongre, Sovyet sosyal- emperyalizminin aldatıcı sloganlarının ısrarla tekrarlandığı bir uşaklık ruhuyla sürdürüldü.

Kongrenin açılışında Sovyet revizyonizminin elebaşısı Brejnev'in sahtekâr mesajı okundu. Brejnev, bu mesajında Sovyetler Birliği'ni ve Sovyet sendikalarını sözde barış ve silahsızlanmanın savunucuları gibi göstermeye çalıştı. Ülkemizdeki her türden revizyonist bu sözlerdeki yalan ve aldatmacayı örtbas etmek üzere Prag'da bulunan DİSK sendika ağalarıyla yarıştılar.

Ancak başta uluslararası proletarya olmak üzere dünya halkları, her iki süper devletin temsilcilerinin sözlerinin gerçeğin tam tersi olduğunu deneyleriyle iyice öğrendiler. Her iki emperyalist süper devlet, barış ve silahsızlanmadan sözederken yeni bir dünya savaşı için çılgınca silahlanıyor.

İşçi sınıfı, bu revizyonist kongrenin olumlu hiçbir sonuca varmayacağını çok iyi bilmektedir. Brejnev revizyonistleri ve onun sendikal hareket içindeki uşakları, işçi sınıfının değil Sovyet sosyal-emperyalist emellerin savunucularıdır. Her türden sendika ağalarıyla birlikte revizyonistler de sendika yönetimlerinden uzaklaştırılacaktır. Gerçek Marksist- Leninist partilerin öncülüğünde sınıf sendikaları aracılığıyla ekonomik, demokratik mücadelesini güçlendirecek olan işçi sınıfı, sömürücü ve zalimlerin iktidarını devirme yolunda revizyonist sendika ağalığını da parça parça edecektir.

Marksist-Leninist hareket bütün dünyada büyüyor ve güçleniyor

Britanya Komünist Partisi/M-L'nin 10. kuruluş yıldönümünü selamlıyoruz

Önümüzdeki günler Britanya Komünist Partisi Marksist-Leninist (BKP/M-L)'in 10. kuruluş yıldönümüdür. Parti, İngiltere proletaryasının İngiliz tekelci burjuvazisine karşı verdiği mücadelenin ateşinde ve modern revizyonistlerle kesin ve uzlaşmaz kavgadan geçerek doğmuştur. 10 yıldır Parti, kitlelerle bağlarını geliştirmiş, sınıf mücadelelerine önderlik etmiş ve emekçi kitleleri sosyalist devrimin zaferi için örgütlemiştir. Parti'nin 4. Kongresi, birliği güçlendirmiş ve revizyonizme, oportünizme karşı mücadelede Parti'nin önder rolünü yükseltmiştir. Parti'nin yayın organı "The Worker" ("İşçi") gazetesinde, 10. kuruluş yıldönümüyle ilgili olarak şunlar yazılmaktadır:

"Biz sınıf mücadelesinden hiçbir zaman uzaklaşmamalıyız ve sınıfsal düşmana taviz vermemeliyiz. Biz, burjuvazimizle aynı yatakta ve Batı Avrupa burjuvazileriyle birlikte burjuvazimizin hazırladığı herhangi bir ortak ve tekelci kapitalist yatakta yatmamalıyız. Bu çerçevede İngiliz Marksist-Leninistleri, tutucuların burjuvaziye hizmet eden halk düşmanı siyasetini mahkum ettiler. Madenciler, liman işçileri ve itfaiyecilerin başlattıkları grevler gibi emekçilerin grevlerini ve diğer önemli eylemlerini destekleyerek bu eylemlere katıldılar.

Varoluşunun 10 yılı boyunca BKP/M-L, İngiliz emperyalizminin Kuzey İrlanda, Güney Afrika ve Umman gibi dünyanın çeşitli bölgelerinde izlediği yeni sömürgeci dış siyaseti mahkum etmek için geniş bir faaliyet göstermiştir. Parti, İngiliz işgalci kuvvetlerinin Kuzey İrlanda'dan uzaklaştırılmasını şiddetle istemiştir. Parti, İngiliz emperyalizminin Amerikan emperyalizmi ile yaptığı işbirliğini ve İngiliz emperyalizminin, Avrupa, Güney Afrika ve diğer ülkelerde Amerikan emperyalizmine yaptığı hizmetleri mahkum etmiştir ve etmektedir. Bu arada Parti, Amerikan kuvveti ve milislerinin Britanya'dan uzaklaştırılmasını ve ülkenin saldırgan NATO bloğundan ve Ortak Pazar'dan çıkmasını istemektedir.

Marksizm-Leninizmin öğretilerine sadık kalan BKP/M-L, gerçek Marksist-Leninist partilerle kolkola yer alarak, uluslararası proletaryanın ve dünya halklarının milli ve sosyal kurtuluşu için yürüttükleri mücadelelerle kararlı bir dayanışma içinde bulunduğunu belirtmiştir. Parti, halkların ve devrimin iki tehlikeli düşmanı olan Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal- emperyalizmine karşı ve onların savaş ve saldırı araçları olan NATO ve Varşova paktlarına, Ortak Pazar ve Comecon'a karşı mücadelede yılmaz bir militandır.

Bu yönde Parti, bir süper devlete karşı mücadele etmek üzere ötekisine dayanmak veya dış düşmana karşı mücadele etmek için ülkedeki burjuvaziyle birleşme şeklindeki herhangi bir öneriyi reddedip teşhir etmiştir. Herhangi bir ülkedeki işçi sınıfı, zayıf olan veya zayıflayan herhangi bir emperyalizmin müttefiki haline hiçbir zaman gelmemelidir. Biz, Sovyet emperyalizminden veya Amerikan emperyalizminden gelen savaş tehlikesi arasında fark görmemekteyiz. Çünkü her iki emperyalizmin aynı amaçları vardır. Ülke içindeki kapitalist baskı ve sömürüye karşı mücadele ederken BKP/M-L, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkelerini kararlılıkla savunarak modern revizyonizme karşı ve uluslararası Marksist-Leninist hareketin birliğinin güçlendirilmesi ve geliştirilmesi için mücadeleye katkıda bulunmaktadır...

Parti, Latin Amerika partilerinin ortak bildirisini, Avrupa'nın 5 Marksist-Leninist partisinin ortak bildirisini desteklemektedir...

Kuruluşumuzun 10. yıldönümü dolayısı ile biz, dünya devriminin saflarında militanlar olarak mücadele etmeye bir kere daha söz veriyoruz."

İHBAR ÜZERİNE Gazetemizin Bürosu Polisçe Basıldı

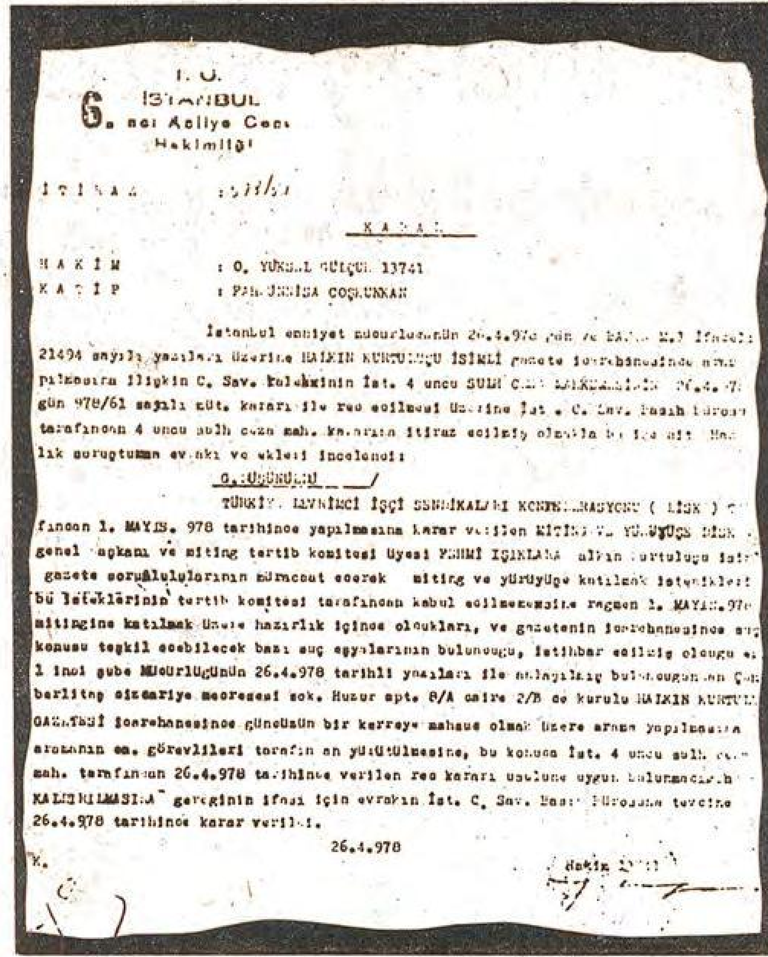
Gazetemizin bürosu 28 Nisan'da polis tarafından basılarak arandı.

Gazetemiz bürosunu basan polis yetkilileri, gazete bürosunda 1 Mayıs'la ilgili çalışmaların yapıldığı, suç aletleri yapıldığı ve saklandığı yönünde ihbar aldıklarını, ihbarın Fehmi Işıklar tarafından yapıldığını ve bunun için arama yaptıklarını söylediler.

İstanbul 6. Asliye Ceza Hakimi tarafından verilen arama kararında "...DİSK tarafından 1 Mayıs 1978 tarihinde yapılmasına karar verilen miting ve yürüyüşe DİSK Genel Başkanı ve miting tertip komitesi üyesi Fehmi Işıklar'a Halkın Kurtuluşu isimli gazete sorumlularının müracaat ederek miting ve yürüyüşe katılmak istedikleri, bu isteklerinin tertip komitesi tarafından kabul edilmemesine rağmen 1 Mayıs 1978 mitingine katılmak üzere hazırlık içinde oldukları,ve gazetenin idarehanesinde suç konusu teşkil edebilecek bazı suç eşyalarının bulunduğu istihbar edilmiş olduğu" denilmektedir.

Polis aynı gün Halkın Birliği, Halkın Yolu ve Aydınlık gibi dergi ve gazetelerin ve İlerici Yapı-İş , Bank-İş gibi sendika şubelerinin bürolarını da basarak arama yaptı.

Gazetemiz bürosuna ve diğer gazete, dergi ve sendika bürolarına yapılan baskın açıkça bir tertiptir. Ve bu tertibin zeminini bugünkü DİSK yöneticileri hazırlamışlardır. DİSK yöneticileri 1 Mayıs öncesinde yürüttükleri faaliyetle proleter devrimcileri ve diğer bazı grupları polisin ve diğer halk düşmanlarının boy hedefi haline getirmeye çalışmışlardır. Onlar 1 Mayıs çalışmaları ve 1 Mayıs mitingi sırasında proleter devrimcilere ve halk güçlerine karşı revizyonist-sendika ağası-polis-ordu işbirliği oluşturmuşlardır. Polis DİSK yöneticilerinin hazırladığı bu zeminden de yararlanarak gazetemiz bürosunu basmıştır.

T.C. İSTANBUL 6. Asliye Ceza Hakimliği

[illegible] berliteş sizdariye [illegible] Huzur apt. 8/A daire 2/B de kurulu HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ idarehanesinde gündüzün bir kerreye mahsus olmak üzere arama yapılmasına [illegible] görevlileri tarafından yürütülmesine, bu konuda İst. 4 üncü sulh ceza mah. tarafından 26.4.978 tarihinde verilen red kararı usulüne uygun bulunmadığından KALDIRILMASINA gereğinin ifası için evrakın İst. C. Sav. [illegible] Bürosuna tevdiine 26.4.978 tarihinde karar verildi.

26.4.978

Hakim [illegible]

Bu baskın ve büroda yapılan arama,devrimci basın üzerinde sürdürülmekte olan baskı ve tertiplerin bir parçasıdır.

Polisin yaptığı bu baskını şiddetle protesto ediyoruz ve tüm devrimcileri,yurtsever ve demokratları devrimci basın üzerindeki tertip ve saldırılara karşı çıkmaya çağırıyoruz.

Hiç bir baskı ve tertip bizi yolumuzdan döndüremeyecektir.

Malatya'daki cinayet ve yağmaların hesabı, resmi-sivil bütün faşistlerden sorulacaktır

Malatya'da faşist yağma ve katliam uzun hazırlıklardan sonra sahneye konan bir tertiptir. Tercüman gibi gazeteler "Doğu'da alevi-sünni vatandaşlar birbirini kıracak" türünden yayınlarını son bir ayda artırdılar. Maraş'ta bir CHP'liye yollanan bomba planın ilk adımıydı. Ancak bir PTT emekçisi ölünce faşist yağma ve talan burada uygulanamadı.Malatya'da son günlerde dağıtılan sahte bildiriler arttı. Faşist saldırılardan bir gün önce faşistlerin dağıttığı "Battal Gazi'nin torunları" imzalı bildiride,halk komünistlere karşı cihad'a çağrılıyordu. Şubat 75 faşist yağma olayları övülüyor, CHP yanlısı gazeteler, demokratik kuruluşlar boy hedefi olarak gösteriliyordu.

Hamido, bu bildirilerde övülen Şubat 75 saldırısının elebaşlarından biridir. Öldürülmesi cihad çağrılarını yağmaya dönüştüren zemini sağlamıştır. Ağabeyi, cenaze töreni sırasında konuşmaya "Çok iyi biliyorum ki kardeşimi solcular öldürmedi" diye başladı. Hemen 4-5 MHP'li faşist tarafından ön saftan geri alınıp sus turuldu. Zaten bütün Malatyalıların bildiği gibi Hamido MHP'li değil, daha çok MSP eğilimliydi.

MALATYA VALİSİ, YAĞMA VE SALDIRILARIN DESTEKÇİSİDİR

Faşist saldırılar, daha Hamido'nun öldürüldüğü gece başladı. 75 talanını unutmayan birçok esnaf Vali'ye çıktı. Saldırganların destekçisi Vali, "önemli bir olay yoktur" diye onları geri çevirdi. Sabahleyin talan başladığı haberini alan dükkan sahipleri hemen işyerlerine koştular. Ancak faşistlerin yardakçısı Vali,şehrin merkezine giden yolları kapattırmıştı. Vali, esnafın kendi malını korumasını engellerken faşistler rahatça yakıp yıkıyorlardı. İşçi semtlerinden emekçilerin mahallelerinin etrafı da çevrilmişti. Dolayısıyla resmi faşist güçler, sivil faşist yağmacıların işini kolaylaştırdılar.

POLİS VE SİVİL FAŞİSTLER, YAĞMAYI BİRLİKTE YÜRÜTTÜLER

Malatya halkının şehir merkezine inmesini devlet güçleri engellerken 150-200 özel yetişmiş faşist ise devrimci, demokrat dernekleri, gazete binalarını, CHP Merkezini yakmaya başlamışlardı bile. Daha sonra bu yağmacı çete, esnafın dükkanını yağma ve talana yöneldi. Faşistler, taşıyabildikleri malları alıp götürdüler. Taşıyamadıklarını kırdılar, parçaladılar.

Bu yağmacıların önderleri, Hamido'nun öldürülmesiyle galeyana gelip faşist propagandanın sürüklediği halktan kişiler değildi. Çoğunun yüzleri örtülüydü. Yakıp yıkma eldeki listeye göre yapılıyordu. Doğrudan doğruya faşist güçleri destekleyen kişilerin dışında bütün esnafın dükkanı talan edildi.

Yağmada polis, faşist çetelerle birlikte çalıştı. Örneğin CHP binasını sivil giyinmiş polisin kendisi yaktı. O sırada resmi elbiseli polisler de şehir merkezine girişi tutuyorlardı.

CHP HÜKÜMETİNE BAĞLANAN UMUTLAR, FAŞİST YAĞMAYI KOLAYLAŞTIRDI

Malatya halkının önemli bir bölümü CHP'ye oy vermiştir. Yağmanın başlangıcında özellikle esnaftan halk, ordu kuvvet-

Dev.Sa.7.Sü.2'de

Kürt milleti üzerinde gerçekleştirilmek istenen provokasyon hızlanıyor

Faşist diktatörlüğün karanlık güçleri Kürt milleti üzerinde oynamaya çalıştığı oyunları hızlandırıyor.

Doğu'da Malatya, Maraş, Urfa, Kars vb. şehirlerde yaygınlaşan tertipler, hep Kürt milleti üzerinde döndürülmeye çalışılan provokasyonla içiçe gidiyor.

Faşist gazeteler, faşist partilerin sözcüleri, milletvekilleri vb. den oluşan koroya artık komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının bizzat kendileri de yavaş yavaş açıktan açığa katılmaya başladılar.

Son olarak Milli Güvenlik Kurulu'nun ve Bakanlar kurulunun bölücülük vb. üzerine kurulmuş provokatif açıklamalarının yanında, tam da aynı zamanda İzmir Ticaret Odası Başkanı Dündar Soyer de provokatif bir demeç verdi.

Dündar Soyer, "Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde Kürt devleti kurulması tehlikesinin varolduğunu, ancak yetkili mercilerin bu konuyu açıklamaktan çekindiklerini" söylüyor.

Yıllardır ezilen Kürt Milleti ve diğer azınlık milliyetler üzerinde ağır bir şoven baskı ve kanlı bir eritme politikası uygulayanlar, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını çiğneyenler,şimdi bizzat bu meseleler üzerinde bir provokasyona girişmek, böylece ortalığı kargaşalığa boğmak, işçi sınıfının ve halkın dikkatini başka yönlere saptırmak için uğraşıyorlar.

Buhranın derinleşmesi ve ülkemizin bütün milliyetlerden işçi sınıfı ve halkı üzerinde sömürü ve baskının artması, diğer mücadelelerin yanında ezilen milletin devrimci demokratik mücadelesini de hızlandırıyor.

Hakim sınıflar bir yandan provokasyonlarla halk üzerindeki genel baskı ve terörü arttırmaya ve yükselen mücadeleyi bastırmaya çalışırken, özel olarak ta devrimci-demokratik Kürt milli hareketini de ezmeye ve sindirmeye çalışıyorlar.

Kürt milletinin varlığını kabul etmeyen, "herkes Türktür" yaygarası yapan, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını açıktan açığa çiğneyen, Kürt milletini ve diğer ezilen azınlık milliyetleri bütün ulusal haklarından mahrum eden hakim sınıflar iş provokasyona geldimi, Kürtlerden de, Kürt devletinden de bahseder oluyorlar.

Faşist diktatörlüğün bütün tertipleri olduğu gibi, bu da deşifre edilmelidir.

Devrimci proletarya ülkemizin bütün anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist güçlerini olduğu gibi, ezilen ulus ve milliyetlerin devrimci-demokratik hareketlerini de Ulusal Demokratik Halk Devrimi bayrağı altında toplayacak ve mutlaka zafere erecektir.

İSTANBUL'DA HALK, "EMİNLER CELALLER ÖLMEZ"DİYE HAYKIRDI

Faşist diktatörlüğün işkenceci katilleri Emin Kutan ve Celal Duru yoldaşları katletti. Emin ve Celal yoldaşlar İYDGD üyesi idiler. Onları katleden faşist katiller, Mecidiyeköy halkının can düşmanı Kemal Kitapçı'nın başının çektiği faşist çetedir. Bu elleri kanlı faşistler, iki yoldaşı Mecidiyeköy'den kaçırdılar. 4 gün sonra cesetleri, elleri bağlı ve işkence görmüş durumda Fatih Ormanında bulundu.

Bu cinayet, MİT, Kontr-Gerilla, MHP ve Ülkü Ocakları'nın CHP hükümetinin paravanası arkasında yürüttüğü katliamların devamıdır.

Ancak emekçi halkımız, yiğit evlatlarının cenazesini almak için pazar sabahı erkenden morgun önüne toplandı. Ailesi gelemediğinden Celal Duru'nun cenazesi alınamadı. Sayısı 1500'e varan kitle faşizme karşı derin bir kin ile Emin Kutan yoldaşın cenazesini Sirkeci'ye götürdü. Burada bir yoldaş, halkın mücadelesinin faşist diktatörlüğü yıkacağını, işkence ve katliamların faşistlerden hesap sorulmasını engelleyemeyeceğini vurguladı. Daha sonra Şişli Camiinden Feriköy mezarlığına kadar yapılan yürüyüşte emekçi halk, katillerden hesap sormaya kararlı olduğunu haykırdı.

Mezarın başında konuşan bir yoldaş, devrim ve sosyalizm mücadelesinde düşen yoldaşların mücadelesinin bize ışık tuttuğunu anlattı. Devrim andı içildi. Kitle, faşizme karşı mücadele daha da bilenmiş olarak dağıldı.

YDGF ve İYDGD yaptıkları açıklamada bu katliam ve işkenceyi şöyle teşhir ettiler:

"Mecidiyeköy'den kaçırılıp, işkenceyle katledilen üyelerimiz faşist diktatörlüğe karşı mücadele arkadaşlarımız, Emin Kutan ve Celal Duru'nun katledilişini lanetliyoruz.

Dev.Sa.7.Sü.8'de

İşkenceler son bulmalı, işkenceci katillerden hesap sorulmalıdır

"Elbette biz işkenceye kesinkes karşıyız. Bu tür olaylar üzerinde duracağız. Veya eskiden kalma işkence yöntemlerinin etkileri hâlâ devam ediyorsa bunları süratle silmek için gereken yapılacaktır."

Başbakan Ecevit bu sözleri önceki hafta içinde söyledi ve büyük burjuva basını, yüreklere su serpsin diye yurdun her yanına yaydı.

İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı da, Ecevit'in bu açıklamasından 2-3 gün önce "İşkence iddiaları üzerinde titizlikle duruyoruz. İşkence yaptıkları saptanan sorumlular hakkında gerekli işlemi süratle yapacak,şiddetle cezalandıracağız" diyordu.

Şimdi de İskenderun'da yayınlanan Özgür Gazetesinde yer alan bir habere bakalım: "Bundan 15 gün kadar önce Ziraat Bahçesi civarında üzerinde 1 adet Halkın Kurtuluşu gazetesi bulunan Mustafa Çumru,polisler tarafından Dumlupınar Karakoluna götürülmüş, yasal olarak basılan ve dağıtılan bu gazeteyi dağıttığı iddiasıyla gözaltına alınmıştır.Gözaltına alınan Çumru, daha sonra bazı polislerce elleri kolları sıkı sıkıya tutularak Ahmet Soranlar tarafından cop ve odunla dövülmüştür. Haber işkence olayının geniş anlatımıyla sürüyor. İşkenceyi kanıtlayan hükümet tabipliği raporunun sureti de yazıya eklenmiş.

Haber, yurdun her yanında azgın bir vahşetle sürdürülen işkencelerden birine ışık tutuyor ve işkenceciyi de kimliğiyle açığa çıkarıyor. Aynı zamanda Başbakan'ın ve İçişleri Bakanının "işkencelerin önünün alınacağı, işkencecilerden hesap sorulacağı" yollu sözlerini de şamar gibi suratlarına indiriyor. Reformist CHP hükümeti, sözleri ve uygulamaları arasındaki 180 derecelik çelişkilerle, bu kez de şapa oturduğunu, faşist diktatörlüğün önünde de diz çöktüğünü ilan ediyor.

İşkence, Başbakan Ecevit'in toza, dumana bulayarak geçiştirmeye çalıştığı gibi "eskiden olan, bugünse etkileri belki devam eden" bir olgu değildir. Tersine bugün, binlerce kollu iğrenç bir ahtapot gibi,vantuzlarını daha da azgınca uzatmaktadır. Onlarca yurtsever, demokrat, devrimci işkence tezgahlarında can vermiştir ve vermektedir.Yüz

Mustafa Çumru'ya yapılan işkenceyi belgeleyen bu fotoğraf "işkence yoktur" diyenlerin yalanını suratlarına çarpıyor.

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Ogarkov'un ziyareti: Sosyal-emperyalist yayılmanın bir ifadesi

Sovyet sosyal-emperyalizminin mareşali Ogarkov'un "ziyareti" sona erdi. Ogarkov, bütün emperyalistlerle uzlaşma siyasetini izleyen Ecevit hükümetinin çağrılısı olarak geldi. Sovyet tekelci sermayesinin, ekonomik yayılmasının çok büyük ölçülere varmasından sonra, ilk kez askeri alanda yayılma böylesine kendini gösterdi.

Sovyet mareşalinin gezisi, 1949'da Amerikan emperyalizminin Missuri zırhlısıyla askeri yayılmanın adımını atmasını hatırlatıyor. Ülkemizdeki komprador burjuvazi ve toprak ağaları ise, o zaman olduğu gibi bugün de, faşist diktatörlüğün ömrünü uzatmak için her türlü emperyalist sömürü ve yağmaya ülkemizi açıyor. 1967'de Demirel hükümeti zamanında başlayan Sovyet sermaye ve teknoloji ihracı şimdi Ecevit hükümeti döneminde uçak ve helikopter satmaya, mareşallerin ziyaretine vardı.

Amerikan emperyalizmiyle birlikte Sovyet sosyal-emperyalizmi bütün dünya halklarının en tehlikeli düşmanlarıdır. Sovyetlerin bize satacağı uçak, helikopterler yapmayı vaad ettiği yedek parçalar halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine yönelecek silahlardır. Tıpkı Etyopyalı faşist cuntanın, Eritre halkına karşı kullandığı silahlar gibi. Tıpkı Arjantin faşist cuntasının emekçilere kan ve ateş kustuğu Sovyet silahları gibi.

Brejnev'in mareşali emperyalistlerin bütün kurnazlıklarına sahip. Gülümsüyor, kibar davranıyor, alçak gönüllü görünmeye çalışıyor. Hatta "Gene Amerikan silahları kullanın ama isterseniz biz size bunların yedek parçasını yaparız" diyor. Bu, diğer süper devletle rekabeti çerçevesinde askeri alanda sızma önerisinden başka şey değildir. Ogarkov, ambargo sürdüğü için Ecevit hükümetinin "denize düşen yılana sarılır" örneği Brejnev revizyonistlerine teslim olmasının yollarını açmağa çalışıyor. Diğer yandan askeri alanda şimdilik önemli

Devamı sayfa 6'da

Dernekler üzerindeki faşist baskılara son İYDGD DERHAL AÇILMALIDIR

Faşist diktatörlük 25 Nisan Salı günü İYDGD'yi bir kez daha süresiz olarak kapattı.İYDGD, daha önceleri olduğu gibi,bu sefer de gerekçesiz olarak keyfi bir şekilde kapatılmıştır.

İYDGD, kurulduğundan bu yana sürekli olarak faşist diktatörlüğün baskılarına ve anti-demokratik uygulamalarına maruz kalmıştır. Faşist diktatörlük her fırsatta İYDGD'nin mücadelesini engellemeye, faaliyetlerini kısıtlamaya çalışmış, sayısız kereler derneğe baskınlar düzenlemiş ve bir kaç kez gerekçesiz olarak kapatmıştır.

Faşist diktatörlüğün İYDGD'ye bütün bu saldırıları, onun İstanbul gençliğinin örgütlü mücadelesinden duyduğu korkunun ürünüdür. Faşist diktatörlük ülke genelinde, gençliği, mücadele örgütlerinden yoksun bırakmaya çalışmaktadır. Bütün bu karşı-devrimci uygulamalar, demokrasi tüccarı Ecevit hükümeti döneminde de bütün şiddetiyle devam etmektedir.

İYDGD, faşist diktatörlüğün bundan önceki saldırılarını nasıl göğüsleyip geri püskürttüyse, bu son saldırıyı da geri püskürtecek ve gençliğin mücadelesine kararlı önderliğini sürdürecektir.

Demokratik kuruluşların ortak açıklaması

21 Nisan 1978 tarihinde 15 demokratik kuruluş temsilcileri, dernek ve sendika temsilcileri imzasıyla bir basın bildirisi yayınlandı.

Basın bildirisinde egemen sınıflar tarafından sürekli geliştirilen "bölücülük" demagojisi üzerinde durularak, bunun arkasında yatan provokasyonlar teşhir edilmekte ve "canice hazırlanmak istenen provokasyonlara, tertiplere karşı uyanık olalım ve teşhir edelim" denilmektedir.

Basın bildirisinin bir bölümünde şunlar belirtilmektedir:

(...)

"Çeşitli cephelerden geliştirilen 'bölücülük' demagojisi(.....) halk kitlelerinin gözünü karartma, ırkçılığı yaygınlaştırma,şoven duyguları geliştirme ve onlardan yararlanma, dolayısıyla daha güçlü olma hesaplarını içermektedir."

(...)

"Ve somut olarak 'bölücülük' yaygarası kendisini Malatya'da Belediye Reisinin tertip sonucu öldürülmesiyle ortaya koydu. Faşist-ilhakçı güçler bu yaygaranın meyvelerini toplayabilmek için kendi uşaklarını bile feda edebilmekte ve bunu bahane ederek halka, onun gelişen mücadelesine nasıl azgınca saldırdığı açıkça ortadadır. Gerici basın da kolları sıvayarak 'İşte bölücülük hareketi başladı' diye boy boy manşet atarak borazancılıklarını yapmaya gayret göstermektedir. Bu saldırılardaki okların sivri uçları esas olarak devrimci-yurtseverlere yöneltildiği, birçok devrimci-yurtseverin tutuklanması ve işkence görmesiyle kendini ortaya koydu."

"Bundan hareketle,Türkiye devrimci, yurtsever, ilerici basın ve demokratik kuruluşlar, gene tekrarlanmak istenen katliamlar için yapılan hazırlıkları, her türden provokasyonlara ve 'bölücülük' demagojisine bütün halkların çıkarları için, insanlık uğruna fedakârca karşı çıkmalıdır. Sesini yükseltmelidir. Her türlü ilgisizliğin, sorumsuzluğun geçmişte olduğu gibi,bugün de yapılacak muhtemel katliamları ve gerici, faşist-ilhakçıların çıkarlarının onaylanması olduğunu bilmelidir."

"Canice hazırlanmak istenen her türlü provokasyonlara, tertiplere karşı uyanık olalım ve teşhir edelim."

Basın bildirisini aşağıdaki kuruluşlar imzalamıştır:

Yurtsever Demokratik Kültür Derneği (Y.D.K.D.) adına Kenan Ateş

İstanbul Yurtsever Devrimci Giyim İşçileri Derneği (İ.Y.D.G.İ.D.) adına Başkan Mahmut Dede

İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği (İYDGD) adına Başkan Ahmet Necdet Öğütçü

Halk Bilimleri Derneği (H.B.D) adına Mehmet Turgutoğlu

Tüm Liseliler Birleşme ve Dayanışma Derneği (Lise-Der) adına Başkan Hasan May

Arguvan Kültür Derneği adına Başkan Ali Kemal İncesu

Kadıköy Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği (KYDGD) adına G. Sekreter Mevlüt Çeker

Cerrahpaşa Tıbbiyeli Devrimciler Derneği (CERRAHPAŞA-DER) adına Bşk. Şevket Karakuş

Tüm-Der İstanbul Şubesi adına Hanifi Şekerci

Tüm Maden-İş Sendikası Genel Başkan Kahraman Yılmaz

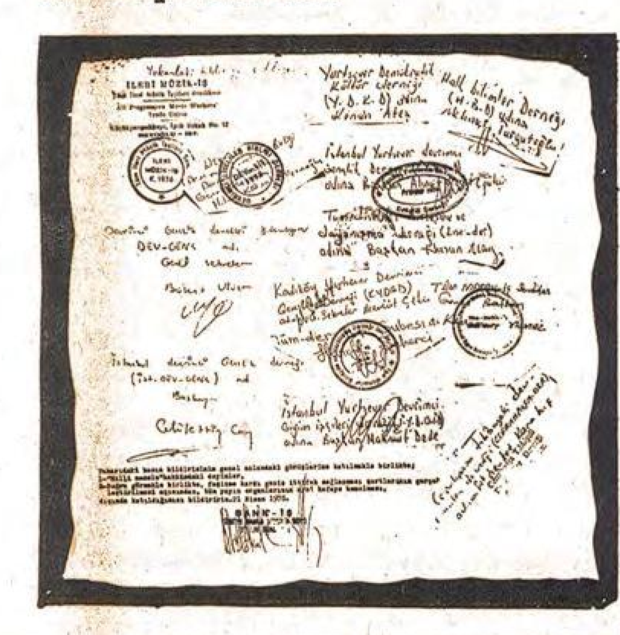
DEV-LİS (Devrimci Liseliler Birliği Derneği) adına Genel Başkan Hilmi Köksal Alişanoğlu

İleri Müzik-İş (Tüm İleri Müzik İşçileri Sendikası)

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu DEV-GENÇ adına Genel Sekreter Bülent Uluer

İstanbul Devrimci Gençlik Derneği (İst-DEV-GENÇ) adına Başkan Celalettin Can

Ayrıca, BANK-İŞ (Türkiye Banka Sigorta Büro İşçileri Sendikası) de iki noktada itiraz etmekle birlikte bildiriyi imzaladı.

Faşist diktatörlüğün yeni bir katliamı: 18 maden işçisi daha öldü

BEN MADEN İŞÇİSİYİM

Onbeşinden beri
Yani anamdan ayrılalı
Kürek ve kazma ezberledim
Yani ocaklarda yaşayan
Gördüğüm kan ve ölümdür
Eskiden hasretler
Tezgahlarda nakış olur
Türkü olur
Dokunurdu halılara
Şimdi yeraltında
Ocaklarda kömürlere
İşlenir türküler
Hasretlerde ölenlere
Ve güzel aşka dair
Ben bilirim
Yeraltında madenlerde
Ve boydan boya ocaklarda
Hergün yüzbinlerce ağzın
Yasaklanmış türküler söylediğini
Ben bilirim
Kömür karanlıklarında
ölüm kusan ocaklarda
Acımıza ve üzüntümüze dair
Yavuklu için
Türküler söylendiğini
Ve kömür tükürürüm
Her güneşi gördüğüm an
İçimde ve ocakta
Kin bilenir ha bilenir

Kömür madenlerinde 18 işçi daha öldü. Ereğli Kömür İşletmesine bağlı Kandilli üretim bölgesi Kireçli Kömür Ocağında grizu patlaması sonucunda 18 maden işçisi can verdi.

Patlama olduğu zaman işçiler, 170 metre derinlikte kömür çıkartıyorlardı. Ölüme yol açan grizu gazının oranı çok yükselmişti. İşçiler bir haftadır sorumluları uyarıyorlardı. Kimse aldırmadı. Kâr, daha fazla kâr peşinde koşan burjuvazi için 18 işçinin hayatı nedir ki? Sömürücü egemen sınıflar ve onların temsilcisi devlet, 2,5 milyonluk yedek işsizler ordusunu gösterip, maden işçilerini işten atmakla korkutuyor. 8-10 nüfusa bakan maden işçisini, diri diri kömür cehenneminin derinliklerinde çalışmaya zorluyor. İşçiler daha üç gün önce can güvenliği kalmadığını sendikaya da bildirdiler. Burjuvazinin çanak yalayıcısı sendika ağalarının umurunda mı? İşçilere yeniden madene inmeyi öğütlediler.

Ölen işçilerden altısı gazdan boğularak öldü. Çünkü kurtarma ekibi 1-1,5 saat sonra ancak gelebildi. Burada 3 bin kişiye 2 doktor düşüyor. En yakın tedavi yeri ocağa 20 kilometre mesafede. Fazla et, tavuk yemekten bir burjuvanın kaşıntısı artsa, hemen uçakla İsviçre'lere gidiveriyor. Yüzbinlerce lira harcıyor. Bu paranın kaynağı da, işçi sınıfının yarattığı değerlerden gasbedilen kâr! Maden işçisinin canı ve kanı pahasına çıkarttığı kömür!

Ereğli Kömür İşletmeleri'nin patronu devlettir. İşte bir devlet yetkilisi şunları söylüyor: "Dengeli bir yatırımla iş kazaları önlenebilir. Fakat bu pahalıdır. Oysa, iş kazalarında ödediğimiz kan paraları o kadar pahalı değildir. Daha ucuza gelmektedir."

İşçilerden önce madene girip tehlike olup olmadığını tespitle görevli bir sözde Emniyet Ekibi var. Yazılı kurallara göre, bu ekip "girilebilir" raporu vermeden, madencilerin can güvenliği yoktur. Ancak faşistler, yazılı kuralları da işine gelmedi mi bir kenara atarlar. Ekip o gün madene girmedi. Herhangi bir "girilebilir" raporu da yok. Ama işçiler gene de 170 metre yeraltında sömürü ve zulmün karanlıklarına indirildiler.

Patlamadan uzak olduğu için yaralı olarak kurtulan bir işçi anlatıyor: "Elektrik kesildi. Aspiratörler durdu. Grizu birikti, patladı." Belediye işçileri bir gün grev yapsa, burjuva basınının feryadı basıyor: "Çöpler toplanmadı. Sağlığımız tehlikede". Ancak gene aynı sömürücü sınıflar ve grevleri yasaklayan aynı faşist devlet, istediği gibi elektrikleri kesiyor. İşçilerin alınteriyle yapılan yüzmilyonlarca liralık santrallar felce uğruyor. Kömür madeni işçilerini faşizmi işte böyle katlediyor.

Hükümetin yetkili bakanları bölgeye gelip, madenci başlığıyla bol bol resim çektirdiler. Enerji Bakanı şunları söylüyor: "İş güvenliği çok düşüktür. Sağlık koşulları çok elverişsizdir; Kaza olmasında şaşılacak fazla bir şey yoktur". Kârını düşürmemek için iş güvenliği kısmen sağlayacak yatırımları dahi yapmayanlar sömürücüler ve onların devletidir. Madenler, halkın mülkiyetinde değil ki, sağlık koşulları, iş güvenliği sağlansın! CHP'nin Enerji Bakanı, sömürü ve cinayetlerin sorumlusu egemen sınıfları koruyor. Eski sendika ağası, Çalışma Bakanı da "gerekli tedbirler alınmadığı için patlama oldu" diyor. CHP hükümeti, zam, vergi, grev yasaklama söz konusu olunca bütün "gerekli tedbirleri" alıyor. Bu Bakan, daha dün Ankara'da sendika ağalarıyla işçi ücretlerinin dondurulmasının planlarını yapıyordu. Şimdi de, iş ve can güvenliğini tümüyle yok eden sömürü ve zulüm düzenini unutturmaya çalışıyor. "Tedbirler alınmadığı" diyor, sanki işçiler, kendi kendilerini öldürmek için "tedbir" almamışlar gibi!

İşçilerin cenaze törenine Zonguldak Maden İşçileri Sendikası Başkanı olan sendika ağası da katıldı. Bu satılık burjuva uşağı, aynı yerde son sıralarda 6 işçinin daha öldüğünü çok iyi biliyor. Daha 3 gün önce kendisine patlama tehlikesini haber veren işçileri, gerisin geriye madene gönderen gene bu işçi düşmanıdır. Bölgedeki bütün sendika işçilerini bildiği gibi, bu sendika baştemsilcisi EKİ'nin çıkarlarını her zaman işçilere karşı savunmuştur. İşçiyle konuştuğu az görülür. Ancak sürekli, devlet görevlileriyle kolkoladır.

18 maden işçisinin kanı, son 35 yılda bu bölge

Devamı sayfa 6'da

KOMPRADOR BURJUVAZİ, ZONGULDAK'TA 35 YILDA ÜÇ BİN İŞÇİYİ KATLETTİ

İş cinayetleri, sömürü ve zulüm düzeninin bir sonucudur. Bütün iş kollarında olduğu gibi madenlerde işçilerinin de iş ve can güvenliği yoktur. Madenlerde meydana gelen grizu patlaması ve göçüklerde ölüm oranı % 12'den daha yüksektir. Her yüz maden işçisinden üçü madenlerde can veriyor ya da yaralanıyor. Bu, dünyadaki en yüksek orandır.

Özellikle Zonguldak ve çevresinde, komprador burjuvazinin en fazla kâr sağlama hırsı maden işçilerine ölüm yağdırmaktadır. Fabrikalardaki sömürüyü sürdürmek için komprador burjuvazi, ne pahasına olursa olsun kömürün çıkartılmasını istemektedir. İşte bu azami kâr hırsı ile Zonguldak Kömür Ocakları 100 yıldır aynı biçimde işletilmektedir.

Çalışma şartları da 100 yıl önceki şartlardır. Ancak damarlar iyice derine gitmiş, birçok ocağın zeminini su kaplamış, ocakların tavanı iyice alçalmıştır. 1941'den bu yana 3 bin işçi bu ocaklarda can verdi. 200 binden fazla işçi yaralandı. Bu yılın ilk dört ayında, son grizu patlamasında ölen 18 işçiyle birlikte bu havzada ölen işçi sayısı 32'ye yükseldi.

Komprador burjuvazi ve onun devleti, kârlılığı düşürmemek için can güvenliğini sağlayacak hiç bir yatırım yapmamaktadır. Burjuvazi, iş güvenliğini iyileştirecek araçların kâr getirmeyeceğini iyi biliyor. Madenlerde ölen her işçinin yerini almaya hazır bir işsizler ordusu da, egemen sınıfların yedek silahıdır. Kazı ve tahkimat işleri 100 yıl öncenin aynıdır. Grizuyu patlatacak kıvılcım hâlâ kullanılan emniyetsiz eski motorlardan çıkar. Sarma direği gibi tahkimat malzemelerini işçiler bellerine telle bağlayarak taşır.

Komprador burjuvazi, azami kârını tehlikeye atmamak için yeni damarlar için kazıya da girişmiyor. Aynı ocağın damarına daha derine iniliyor. Üstelik mühendis ve teknik eleman yok denecek kadar azdır. İşçi eğitimi de kârlılığı düşürdüğü için hiç yapılmıyor. Bütün bunların sonucunda yalnızca 1976 yılında kömür madenlerinde 270 işçi ölmüş, 609 işçi daimi iş göremez hale gelmiştir. İster devlete, ister özel patronlara ait olsun Zonguldak havzasında işçi kanıyla sulanmayan bir tek ocak yoktur. İş ve can güvenliğini iyileştirebilecek yeni yatırımlar yapılmadığı için ölü ve yaralı işçi sayısı gittikçe artmaktadır.

YIL	ÖLEN İŞÇİ SAYISI	YARALI SAYISI
1968	64	8833
1969	69	8385
1970	87	7642
1971	67	8233
1972	92	8331

Zonguldak havzasında iş cinayetlerinde kurban vermeyen ev yoktur. Onbinlerce sakat ordusunun, eli, kolu, gözü, kulağı komprador burjuvazinin kâr hırsı için koparılmıştır. veya çıkarılmıştır. Halkın büyük çoğunluğu, başta ciğer hastalıkları olmak üzere binbir hastalıkla boğuşmaktadır. Hayat süresi çok kısadır.

Bir Alman emperyalisti, bir İtalyan emperyalisti için gözyaşları döken faşist diktatörlük her yıl yüzlerce maden işçisini ocaklarda katlediyor ve katletmeye devam ediyor. Emekçi halkımız, bir tek maden işçisinin hesabını dahi faşistlerin yanına bırakmayacaktır.

Ağaçlar 100 yıl öncesinin tahkimatı. Ocak grizu dolu. Elektrik motorları açıkta. Bu, kaza değil, İŞ CİNAYETİDİR. Faşist canilerden hesap sorulacaktır !

«İş ve can güvenliği» bütün emekçilerin acil talebidir

Türkiye'de işçi sınıfının iş ve can güvenliği hemen hemen hiç yoktur. Uzun mücadeleler sonucunda alınmış haklar dahi çoğunlukla kağıt üzerinde kalmaktadır. Egemen sınıflar, bir yandan devlet güçleri, diğer yandan sendika ağaları aracılığıyla kazanılan hakları dahi çiğniyorlar.

Türkiye, iş cinayetleri açısından en önde gelen ülkelerden biridir. Bu katliamların bütünüyle ortadan kaldırılması, sınıfsız toplum yolunda ilerleyen demokratik halk iktidarı altında köklü çözüm için ele alınacak bir sorundur. Sömürü ve zulüm düzeni sürdükçe, iş cinayetleri varlığını sürdürecektir. Ülkemizde bunlar, faşist diktatörlüğün emekçiler üzerindeki baskı ve katliamlarının bir parçasıdır.

Ancak Türkiye işçi sınıfı, daha iyi çalışma şartları için mücadeleyi faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin bir parçası olarak yürütmektedir. İş ve can güvenliğini kısmen de olsa sağlayıcı hakların kazanılması ve uygulanması, işçi sınıfının mücadele yeteneklerini geliştirir; onun daha yüksek mücadelelere hazırlanmasını kolaylaştırır.

İş cinayetlerinin sorumlusu faşist diktatörlüğün yardakçıları sendika ağalarıdır. Sınıf sendikacılığı, her türden sendika ağasını yerle bir ederken, işçi sınıfının can güvenliği için önemli bir engeli de yıkacaktır. İş cinayetlerine karşı, can güvenliğini sağlayıcı tedbirlerin alınması için mücadele ancak sınıfı sendikacılığı ile yürütülebilir.

İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ SAĞLANMALIDIR !

Çin Halk Cumhuriyeti'nde maden işçilerinin durumu

Çin emekçileri için hayat mutluluk dolu. Çalışmak bir sevinç kaynağı, çünkü efendi sensin.

Birkaç yıl önce Belçikalı bir kömür madeni işçisi Çin Halk Cumhuriyeti'ni ziyaret etti. Orada maden işçilerinin çalışma şartlarını, Belçika ile karşılaştırarak şöyle anlatıyor :

"Şimdiye kadar çalıştığım yerlerde, bütün madenciler gibi bende sömürüldüm. En kötü çalışma şartlarıyla yüzyüze geldim. Birçok kömür ocağı kapatılmıştır. Bu büyük bir milli serveti yüz üstü bırakmak demektir. Belçika'nın kömür madenlerinde çalışmak, çok ağır bir şeydir. Toz, hastalıklar, çökmeler, gaz, ölüm, insanın peşini hiç bırakmaz. Kapitalistler için ise kârları, sağlık ve güvenlikten çok daha önemlidir. Bir felaket meydana geldiğinde, daima "kaza"dan söz edilir. Gerçek suçlunun patronların doymak bilmez iştihalarının hiç sözü edilmez.

Bir de, Çin'de gerçekleştirilenleri gördüm. Çalışma bizdekine göre çok daha hafiftir. Taşıyıcı otomatik kayışlar var. Ayakta hiç yorulmaksızın çalışıyorsunuz. Kömür damarlarını kesen otomatik makinalar hiç toz çıkartmıyor. Çünkü kesici testerenin etrafındaki yerlerde kömüre sürekli su sıkılı-

Devamı sayfa 7'da

İş cinayetlerinin sorumluları, emperyalistler ve komprador burjuvazidir

Ülkemizde her 1000 işçiden 110-120'si, iş "kazasına" uğruyor. Bu resmi rakam gerçek durumu gizlemeye çalışsa dahi yalnızca 1976 yılında 200 bin iş "kazası" oldu, 1113 işçi öldü. 3187 işçi hiç iş göremez biçimde sakat kaldı. Bütün değerlerin yaratıcısı olan işçilerin kanı aktıkça burjuvazinin kârları da artıyor. İşçiler madenlerde can veriyor. İçinde oturamadıkları yapıların inşaatlarında ölüyor. Binemedikleri arabaların preslerinde parmakları, kolları kalıyor. 20 yıldır fabrikada, madende çalışıp da her yanı sağlam kalan işçi var mıdır? İşçi sınıfının yarattığı değerleri kâr adı altında gasbeden burjuvazi niçin hiç iş kazasına uğramıyor?

Burjuvazi, bütün bu ölümleri, sakatlıkları işçilerin dikkatsiz oluşuna bağlıyor. Maden-İş'in sendika ağalarıyla birleşip işçileri sömüren ve ezen Madeni Eşya Sanayii İşverenleri (MESS) temsilcisi büyük patron Şükrü Er şunları söylüyor: "İş yapılan yerde iş kazası olur. Avrupa'nın işçisi kendi hayatını korumada çok daha dikkatli oluyor. Ben kendi işçime eldiven kullandırtamadım." Burjuvazi, bütün bu "kazaların" sorumlusunun sömürü ve zulüm düzeni olduğunu gizlemeye çalışıyor. Gerçekte, işçi sınıfının okuma-yazması, eğitimi gittikçe artıyor ama bu iş cinayetleri azalmak yerine hızla artıyor. Resmi rakamlara göre iş "kazaları" şöyle:

YILLAR	İŞ "KAZALARI"
1950	19 775
1955	31 505
1960	63 014
1965	92 961
1970	144 731
1971	150 170
1972	163 204
1973	177 004

Fabrikalar, madenler patronların ya da onların devletinin mülkiyetindedir. Burjuvazinin tek amacı kardır. İşçiler ise, işgücünü patrona kiralarlar. İşçilerin amacı, yeniden çalışabilmek için yemek, içmek, barınmaktır. Yani hayatını ve neslini sürdürebilmektir. İş ve can güvenliğini sağlayacak birçok tedbir vardır. Ancak burjuvazi bunlara yatırım yapmaz. Çünkü bunlar ona kâr sağlamaz. İşçi ölse dahi, onun yerini alacak başkaları kapıda sıradadır. İşte ölümler, sakatlanmalar burjuvazinin bu kâr hırsının bir sonucudur ve en gelişmiş olsa dahi bütün kapitalist ülkelerde vardır. Burjuvazi, kârını arttırmak için emek yoğunluğunu arttırır. Parça başına çalışan yerlerde bir günde çıkan parça sayısını arttırır. Bantta çalışan işçinin bant hızını arttırır. Bir işçiye birkaç makina verir. Öğle paydosunda makinaları kapattırmaz. Böylece aynı ücreti vererek daha fazla mal alır. Bu da işçiyi iyice tüketir, dikkatini dağıtır. "Kazalar" artar. Yarı sömürge bir ülke olan Türkiye'de ise, burjuvazi komprador nitelik taşır. Yabancı sermayenin, emperyalizmin uzantısı ve temsilcisidir. Onun amacı en fazla kârdır. Varsın her yıl binden fazla işçi ölsün. Yeter ki emperyalistler ve komprador patronların kârı düşmesin! İşte bu nedenle işçileri katledenler, iş cinayetlerinden sorumlu olanlar emperyalistler ve komprador burjuvalardır.

Bu sömürücüler grevlerden yakınıyorlar. Grevler yüzünden fabrikaların çalışamadığını, üretimin durduğunu söylüyorlar. Onlar işçilerin elindeki birkaç dilim ekmeğe bile göz koyuyorlar. Gerçekte iş cinayetlerini işleyerek üretimi büyük çapta baltalayanlar gene onlardır. İş cinayetleri sonucu çalışılmayan işgünü sayısı, greve göre çok çok fazladır. Örneğin 1976'da grev ve lokavt sonucunda fabrikalar toplam 1 milyon gün çalışmamış. Oysa iş cinayetleri tam 2 milyon 780 bin gün üretimi baltalamış.

Başta işçi sınıfı olmak üzere Türkiye halkı, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü yıkacak ve iş cinayetlerine son verecektir. İş ve can güvenliği ancak sömürücü sınıfların egemenliği yıkıldığı zaman gerçekten sağlanacaktır!

İş «kazaları» emekçi kitlelerin insafsızca sömürülmelerinin bir ifadesi

Varlıklarının emniyet altında olmaması ve tehlikede olması, Federal Almanya'daki işçilerin her gün karşılaştıkları bir sorundur. Bu, yalnızca işsizliğin, hayat pahalılığının artmasının ve geleceğin daha da yetersiz olacağı görüşünün bir sonucu değil, aynı zamanda sürekli iş "kazalarının" da bir sonucudur.

Örneğin, Batı Alman işletmelerinde, her 13 saniyede kayda değer bir iş kazası, her 7 dakikada bir de kalıcı sonuçlar doğuran ağır bir iş kazası meydana gelmektedir. Yıllık iş kazası sayısı 2,4 milyondur ve bunlardan 4.000'i ölümle sonuçlanmaktadır. Ölümle sonuçlanan iş kazaları, özellikle maden ocakları endüstrisi, çelik ve metal endüstrisi ve kimya endüstrisi gibi işçilerin kötü veya sağlığa aykırı koşullar altında çalıştıkları kesimlerde olmaktadır. İş kazalarının sayısının devamlı artmasının bir nedeni, sıkı çalışma, kapitalist işletmecilerin kâr hırsıdır. Bunu da emekçi kitleler yaşamlarıyla ödemektedirler. Gemi tersaneleri, Blohm und Voss, Thyssen şirketleri, Mannesmann, Hoescht gibi Batı Alman işletmeleri, iş "kazalarının" en çok olduğu işletmeler olarak ün yapmışlardır.

1950'den beri kapitalist işletmelerdeki günlük kazalar iki katına çıkmış ve meslek hastalıkları % 40 artmıştır. Tüm bunlar, kapitalist sömürünün daha da keskinleşmesinin ve çalışma temposunun artışının yansımasıdır. Teknik güvenlik önlemleri önemsenmemektedir. Çünkü kapitalistler için önemli olan en yüksek kâr avcılığıdır, teknik güvenlik önlemleri değil.

Kural olarak kapitalistler, kazaların suçunu kurbanın üzerine yıkmakta ve ölümle sonuçlanan kazaları da işçinin yeteneksizliği ve güvenlik kurallarına uymaması ile açıklamaya ve haklı çıkmaya çalışmaktadırlar. Gerçekte ise, ölümle sonuçlanan iş kazalarına yol açan nedenler, yüksek çalışma temposu ve güvenlik önlemlerinin yetersiz olması vb. dir.

Kapitalist işletmeciler için, işçiler, en yüksek kâr elde etmek için posası çıkarılacak basit birer işgücüdürler. İnsafsız kapitalist sömürü ve baskıların, iş kazalarının, meslek hastalıklarının sayısının gittikçe artmasının bir sonucu olarak bugün Batı Almanya'da bir sürü işçi emeklilik yaşından önce veya hemen sonra ölmektedir. Meslek hastalıklarının sayısı çok artmış ve yüzbinlerce işçi için bir afet haline gelmiştir. Örneğin, kimya endüstrisinde çalışan bir sürü işçi zehirli gazların ve benzeri şeylerin etkisiyle kanser hastalıklarının tehdidi altındadır. Kimya endüstrisinde ayrıca gerekli teknik güvenlik önlemlerinin yetersizliği yüzünden sık sık plastik hastalıkları denilen hastalıklar da görülmektedir.

Meslek hastalıklarının bu denli yaygın olmasına ve korkunç etkilerine karşın, kapitalist işletmeciler durumu düzeltmek için gerekli hiç bir önlem almamaktadır. Sermayenin savunucuları, sürekli, işçilerin sağlığı ve teknik güvenlik önlemleri üzerine bir sürü laf söylemekte, bu sorunu çözümleyecek tek yolun işçilerle kapitalistler arasında sıkı bir işbirliğinin olması ve güvenlik kurallarının sürekli öğrenilmesi olduğunu iddia ediyorlar.

Ama gerçekte, iş "kazalarının", bu kazaların aldığı kurbanların suçlusu, hakim düzen olan kapitalizmdir. Burada söz konusu olan şey, toplumun, kapitalist sistem çerçevesinde asla iyileştirilemeyecek olan bir hastalığıdır. Burjuvazi, işçi sınıfının amansız ve uzlaşmaz düşmanıdır. Ondan işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin omuzlarına çöken insafsız sömürü, güç çalışma koşulları ve baskıdan başka bir şey beklenemez. İş kazaları, Batı Alman burjuvazisinin, bu ülkenin proletaryasına uyguladığı sömürünün bir sonucudur.

İşçilerin yaşamının, insanın insan tarafından sömürülmesi temelinde inşa edilen bir toplum içinde garanti edilemeyeceği gerçeği, gittikçe daha da açıklık kazanmaktadır. Bu ancak, işçi sınıfının iktidarda olduğu bir toplumda, temel yasası emekçi insana yardım ve yaşam standartını sürekli yükseltme olan sosyalist toplum düzeni gibi bir düzende gerçekleşebilir.

(TİRAN RADYOSU 14 MART 1978)

DİSK yönetiminin anti-demokratik kararı bütün yurt çapında protesto ediliyor

İşçiler sendika yönetimine

Sendika ağalığına karşı 1 Mayıs'la ilgili olarak yükselen muhalefti örgütleyerek, mücadeleyi sürekli hale getirelim!

İstanbul 1 Mayıs alanında düzenlenen 1 Mayıs mitingi ile ilgili, işçi sınıfının ve emekçi halkın seslerine kulak tıkayan anti-demokratik tavırları, reformist,revizyonist sendika ağalığının yüzünü bir kere daha açığa çıkardı.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın talebi, bu sene 1 Mayıs'ın bütün ülkede gerçekleştirilen bir mücadele günü olması, 1 Mayıs kutlamalarına bütün halk güçlerinin, bütün devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici siyasi hareket, dernek ve kuruluşların en demokratik bir biçimde "propaganda ve ajitasyonda serbestlik,eylemde birlik" anlayışıyla katılmasının sağlanması yönündeydi. Herkes bu 1 Mayıs'ta bizzat 1 Mayıs alanında, geçen senenin kanlı katillerinin ve onların yardakçılarının açığa çıkarılmasını ve hesap sorulmasını istiyordu.

İşçi sınıfı ve emekçi halk, faşist diktatörlüğün saldırılarının ve provokasyonlarının arttığı bu dönemde, birlik içinde ve güçlü bir mücadele istiyordu.

DİSK yöneticileri bücün bunlara kulaklarını tıkadılar ve 1 Mayıs mitingi ile ilgili olarak, anti-demokratik, halk güçlerini bölen, mücadeleyi zayıflatan ve provokasyonlara zemin hazırlayan bir tutum içine girdiler.

Proleter devrimciler bunun karşısında yoğun bir propaganda ve teşhir faaliyetine giriştiler.Bu mücadeleyi bütün devrimci, demokrat, ilerici,yurtsever saflara yaydılar.

Ülkenin her yanından DİSK yöneticilerinin bu tavrına karşı protesto sesleri yükseldi.Telgraflar çekildi, uyarılar gönderildi.

DİSK yöneticileri bu uyarı ve protestolara da kulak tıkadılar. Bunun üzerine proleter devrimciler şöyle dediler:

"İşçiler, emekçiler, memurlar, gençler!

Bir avuç Rus uşağı revizyonistin oyuncağı hali ne getirilmek istenen 1 Mayıs'a sahip çıkalım. 1 Mayıs'ta Taksim Alanı'nda yapılmak istenen mitingi protesto edelim, mitinge katılmayalım.

Bırakalım bir avuç revizyonist ve onlara sırtını dayayan sendika ağaları boş alana nutuk atsınlar.

İstanbul'da bu yıl devrimci ve mücadeleci bir 1 Mayıs kutlanamayacak, ama 1 Mayıs alanı sendika ağalığının çöküşünün hızlanmasına sahne olacaktır."

Geçen seneki 1 Mayıs'ın tecrübeleri o kadar açık ve bu yıl birlik ve mücadele isteği o kadar yüksek ki; DİSK'in yönetimindeki reformist ve revizyonist sendika ağalığına karşı muhalefet ve mücadele her yana yayılıyor.

Onlar iki cephenin, karşı-devrim cephesi ile devrim cephesinin bütün dünyada en açık bir biçimde karşı karşıya geldiği bir günde, 1 Mayıs'ta,varlıklarının gereğini yerine getirmek, 1 Mayıs alanında işçi sınıfı ve halkın gerçek taleplerinin çınlamasını engellemek, zorundaydılar. Onlar 1 Mayıs'ı zayıf düşürmek, bütün halk güçlerinin katılmasını engellemek zorundaydılar.

Ama bu durum onların yüzünü ve işçi sınıfına karşı eylemlerini;işçi sınıfı ve sendikal hareket içinde burjuvazinin uzantıları oldukları gerçeğini en açık bir biçimde bir kere daha ortaya koydu.

Gerçekten de bu 1 Mayıs sonrası, sendika ağalığının teşhir ve tecrit olmasının ve çöküşünün hızlanmasının dönemi olacaktır. Ancak bilinmelidir ki, sendika ağalığı da kendi kendine yıkılmaz.Proleter devrimciler 1 Mayıs öncesi ve sırasında sürdürdükleri teşhir faaliyetini ve mücadeleyi burada bırakmamalı; 1 Mayıs sonrasında da ve bizzat 1 Mayıs olayını da ele alarak sürdürmelidirler.

Derinleşen buhran şartlarında sendika ağalarının hakim sınıfların yardımına koşması,işçi sınıfının çıkarlarını onlara peşkeş çekmeyi hızlandırması sonucunda, işçi sınıfının saflarında sendika ağalığına karşı muhalefet yükseliyor.

Proleter devrimciler her yerde bu muhalefeti daha da geliştirmeli,yaygınlaştırmalı ve 1 Mayıs olayını da bir teşhir unsuru olarak alıp, bu muhalefeti sistemli ve örgütlü bir hale getirmelidirler.

1 Mayıs'ta yükselen muhalefet, faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin bütününde halk güçlerinin birleştirilmesinde bir başlangıç olarak alınmalıdır.

İstanbul'daki 1 Mayıs mitingi öncesinde işçi sınıfının ve emekçi halkın, devrimci, demokrat,yurtsever, ilerici güçlerin birlik ve mücadele isteği bir kere daha ortaya çıktı.

İşçi sınıfı ve emekçi halk, devrimciler,yurtseverler, demokratlar, ilericiler anti-emperyalist, anti-feodal mücadelede; faşist diktatörlüğe karşı mücadelede birliğin sağlanmasını ve mücadelenin daha da yükseltilmesini istemektedirler.

İstanbul'daki 1 Mayıs mitingine bütün halk güçlerinin "propaganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik" anlayışı temeli üzerinde katılması için yürütülen mücadelenin yaygınlaşması; DİSK yönetimindeki revizyonist ve reformist sendika ağalarının anti-demokratik tutumuna ve kararlarına karşı protestoların yayılması; birçok kişinin, siyasi kuruluşun, dernek vb.nin bu tavra karşı mücadeleye girişmesi, bunun en açık bir göstergesidir.

Her sene 1 Mayıs yeni bir şeylerin başlangıcı olmaktadır. Bu, 1 Mayıs'ın karakterinden dolayı böyledir.

Proleter devrimciler bu muhalefet ve mücadelenin başına geçerek onu sistemleştirdikleri, yaygınlaştırdıkları taktirde; meseleyi sadece 1 Mayıs mitingi ile sınırlı olarak almayıp, bütün bir anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist mücadele perspektifi ile yaklaştıkları taktirde; görülen odur ki, faşist diktatörlüğe karşı mücadelede halk güçlerinin, bütün devrimci , demokrat,yurtsever ve ilerici güçlerin birliğinin sağlanması meselesinde ileri adımlar atabileceklerdir.

Anti-faşist mücadelede bütün halk güçlerinin birliği ve bu birliğin gerçekleştirilebilmesi için bir şart olarak "propaganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik" ilkesinin uygulanması yolunda propagandaya hız verilmelidir.

Bu 1 Mayıs'ta DİSK yönetiminin tavır ve uygulamalarına karşı yükselen mücadele, eğer doğru bir çalışma uygulanırsa, bugün başına revizyonistlerin çöreklendiği bütün demokratik kitle derneklerinde ve bütün büyük anti-faşist eylemlerde tekrarlanacaktır.

Bu mücadeleler içinde birliğin sağlanmasını ve mücadelenin yükseltilmesinin önünde engeller olarak revizyonistlerin, sendika ağalarının, dernek ağalarının vb. yüzü de gittikçe açığa çıkacak,tecritleri hızlanacaktır.

Proleter devrimciler halk güçlerinin birliği, demokrasi uygulanması ve mücadelenin daha da yükseltilmesi yönünde gelişmekte olan muhalefet ve mücadeleyi bu yılki 1 Mayıs eylemleri ile sınırlı tutmamalı, aksine bunu faşist diktatörlüğe karşı mücadelede halk güçlerinin birliğinin sağlanmasında bir başlangıç unsuru olarak almalı, mücadeleyi bu yönde sürdürmelidirler. Bu yönde propaganda ve ajitasyona hız vermeli, bütün devrimci, yurtsever, demokrat, ilerici siyasi hareket, kuruluş ve kişileri bu mücadeleye kazanmayı başarmalıdırlar.

Yaşar Kemal: DİSK geçen yılki yanlışını gene işlemiş, birtakım demokratik kuruluşların katılmalarını önlemiştir»

1 Mayıs emekçilerin bütününün kutsal günüdür. 1 Mayıs'ı bütün dün yada ayrı gayrı gözetmeksizin,bütün kesimleriyle emekçiler hep birlikte kutlarlar. Bundan sonra 1 Mayıs dünyanın bütün emekçilerini birleştiren, ayrılıkları bitiren bir gün olmakta sürüp gidecektir.

Gel gör ki, son yıllarda birçok kavramın yozlaştığı ülkemizde, 1 Mayıs'ta kendini koruyamamış, bazı kurumlarca zedelenmiştir. Geçen yılki 1 Mayıs'ta faşistlerin işlediği kanlı kırımın büyük suçu emekçilerin, ya da emekçiden yana örgütlerin bir kesimine yükletilmiştir. Birkaç günlük de olsa bir takım yanlışlardan dolayı dünya kamuoyu yanıltılmıştır. Böyle bir deneyden sonra geçen yılki yanlışa düşülmemeli, en küçük de olsa faşizmin faydalanacağı bir ortam yaratılmamalıydı. Ne yazık ki, bu yıl da, 1 Mayıs töreninin düzenlenmesini üstüne alan büyük işçi kuruluşumuz DİSK geçen yılki yanlışını gene işlemiş, bir takım demokratik kuruluşların, emekçi partilerin bu törene katılmalarını önlemiştir. Ulusal Demokratik Devrim gibi bir ilkeyle ortaya atılmış bulunan DİSK bu hakkı kendinde görmemeli, kendi ilkesi üstüne yürüyerek,ayrıcalıklara sebep olmamalıydı. Faşizmin şaha kalktığı, bütün güçleriyle halkın üstüne yüklendiği, masum halkın üstüne bombalarla, makinalı tüfeklerle saldırdığı, dünyada eşi görülmedik, insanlık dışı saldırılara başvurduğu,hastanelerde hastaları dinamitleyip, kahvelerde oturan seksen yaşında masum ihtiyarları, anasının kucağındaki sabiyi kurşunladığı bir dönemde, DİSK bugünkü tutumunun aksine emekçi birliğini sağlamak için elinden geleni yapmalıydı. DİSK gibi büyük sınıfsal bir emekçi kuruluşunun, ülkemizin içinde bulunduğu tehlikeleri gözönüne alarak, emekçi birliğine halel getirecek en küçük bir eylemden kaçınması bütün emekçilerin bu kuruluşumuzdan beklediği bir haktı. Daha vakit geçmediyse bu büyük ve olumlu kuruluşumuzdan yanlışını düzeltmesini, çağırmadığı, başvurdukları halde törene katılmalarını engellediği demokratik kuruluşları törene çağırmasını istiyoruz. DİSK yanlışını sürdürürse, bu yüzden doğabilecek olayların da sorumluluğunu doğrudan doğruya kendisi yüklenmiş olacaktır.

TYS GENEL SEKRETERİ ADNAN ÖZYAÇINER:

«Bütün demokratik devrimci örgüt ve kuruluşlar 1 Mayıs'a katılma hakkına sahiptir.»

1 Mayıs kitle bayramıdır. İşçi sınıfımızın, emekçi halkımızın öz bayramıdır. Kitlesel bir bayramda doğal olarak şu grubun ya da bu grubun etkinliği söz konusu olamaz. Böyle bir ayrıma gitmek, umulmadık provokasyonlara yol açabilir. Kendi aramızda ateşlenmesine fırsat verilen bir kıvılcım, karşı güçlerin yangını körüklemelerine neden olabilir. Bu olasılık hep vardır. Bütün demokratik devrimci örgüt ve kuruluşlar 1 Mayıs'a katılma hakkına sahiptir. Bunun tersini düşünmek yanlış olur sanırım. Yalnız bu bayrama katılırken unutulmaması gereken iki nokta var. Onu hemen belirtmek gerekir: Birincisi, 1 Mayıs kutlamasınının işçi sınıfımızın öncülüğünde gerçekleştirilmesi. Bu gerçekleştirmede doğal olarak işçi sınıfımızın kitlesel örgütü sendikaların ağırlığı ön planda olacaktır. Bayramdaki disiplinin sağlanması açısından da zorunludur bu. İkincisi, seçilen hedeftir. Seçilen hedefte herhangi bir sapmaya yer bırakmamak gerekir. Bayrama katılan gruplar, görüşlerini slogan ve bildirilerle açıklamada özgür olabilirler. Ama asıl hedeften sapmazlar. Hedefse açıktır: Emperyalizm ve faşizm. Bu iki ana hedef üzerinde yapılacak her türlü değişiklik, her türlü ayrı yorum, bayramı kitlesel niteliğinden saptırır.Provokasyon olasılığını artırır.

1 Mayıs, ilk olarak 1921'de İstanbul'da Türkiye Sosyalist Fırkasının işçilere yaptığı çağrıyla Mayıs'ın birinci pazar gününün Amele Bayramı ilan edilmesiyle kutlandı. 1922'de Ankara'daki Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti, 1 Mayıs Bayramını, 1 Mayıs günü, İşçi Bayramı olarak kutladı. Bu kutlamaya, Sovyet sefaret memurları da katılarak bayrama uluslararası bir görünüm de verildi. O günün akşamı da Millet Bahçesinde büyük bir eğlenti düzenlendi. Ne var ki Cumhuriyetin ilanından hemen sonra "İşçi Bayramı" olmaktan çıkarıldı 1 Mayıs. 27 Mayıs 1935'de kabul edilen bir yasayla 1 Mayıs, resmi tatil olarak belirlendi. Ama adı, "1 Mayıs Bahar ve Çiçek Bayramı" oldu. Bu aldatmaca, 1976'ya kadar sürüp geldi. 1976'da DİSK, bu aldatmacayı kırarak 1 Mayıs'ı, 51 yıl sonra, İşçi Bayramı adı ile yüzbinlerin katılması ile kutladı.

1 Mayıs 1886 tarihinde Amerika'da 8 saatlik işgünü için girişilen işçi direnişinin yıldönümü olan 1 Mayıs Bayramı, bütün dünyada, 1889'da Uluslararası İşçi Kardeşliği Örgütünün Paris Kongresi'nde aldığı bir karara dayanılarak, kesintisiz bir biçimde, İşçi Bayramı olarak kutlanmaktadır.

İşçi sınıfının bütün dünyaca onaylanmış doğal hakkı olan 1 Mayıs Bayramı'nın ülkemizde Bahar Bayramı diye yutturulmaya kalkılması en azından gülünçtür. 1935'ten bu yana, yasaya bağlı olarak sürdürülen bu yutturmacaya artık son verilmesinin vakti gelmiştir. İşçi sınıfı, doğal olarak, kendi bayramına kendi sahip çıkmıştır. Bu durumda Bahar Bayramı kadük olmuştur. Onun için yapılması gereken bu haklı sah.. çıkışın, bu en doğal demokratik isteğin bir an önce yasalara geçirilmesini sağlamaktır. Hükümet, çağın ve demokrasinin bu buyruğunu yerine getirmelidir.

Bunca geniş anlamlı bir bayramın, bir ya da iki büyük şehrimizde sıkışıp kalması bu bayramın etkisini, gücünü kısıtlıyor. 1 Mayıs'ın Türkiye'mizin bütün şehir, kasaba hatta köylerine kadar yaygınlaştırılması, gerçek gücünü ortaya koyması açısından gereklidir. Yurt çapındaki bu yaygınlaştırmada da, başta dediğim gibi, işçi sınıfının önderliği ve onun kitlesel örgütü sendikaların denetimi şarttır.

SDP Genel Başkanı M. Ali Aybar

«Korkarız ki 1 Mayıs bu yıl da provokasyona açık bulunacaktır

DİSK'in İstanbul 1 Mayıs Taksim Alanındaki 1 Mayıs mitingine proleter devrimcilerin, yurtseverlerin ve bazı demokratların çağrılmaması ve başvurularının reddedilmesi üzerine DİSK Genel Başkanı Abdüllah Baştürk'e bir mektup yazarak, DİSK'in bu kararını geri almadığı takdirde SDP'nin törenlere katılmayacağını açıkladı.

Aybar mektubunda şunları belirtmektedir :

"Tüm sosyalistlerin DİSK'in taşıdığı 1 Mayıs bayrağı altında törenlere katılmaları, emperyalist ajanların hesaplarını bozacak, ayrıca faşizmi ve yandaşlarını düşündürmeye zorlayacak nitelikte bir olaydır. Oysa TİKP ile YDGF (Yurtseyer Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu) ve sosyalist sendikaların törenlere katılma isteminin DİSK yönetimince reddedildiği anlaşılmaktadır. Korkarız ki, 1 Mayıs törenleri geçen yıl olduğu gibi belirli bir sansasyona maledilecek biçimde cereyan edecek, dolayısıyla 1 Mayıs bu yıl da provokasyonlara açık bulunacaktır. Bu durum 1 Mayıs'ın evrensel ve toplayıcı niteliğine ters düşer."

1) Sizce, İşçi Sınıfının Birlik,Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıs'ı birtakım siyasi grupların tekellerine alma çabaları, faşist provokasyonları kolaylaştıran bir ortam yaratıyor mu?

2) Geçmiş 1 Mayıs öncesi ve sonrası siyasi ortamın değerlendirilmesi ışığında, 1 Mayıs kutlamalarına her devrimci siyasetin özgürce katılması, kendi sloganlarını haykırması, sizce demokrasinin gereği değil midir? 1 Mayıs kutlamalarını faşist provokasyonları önleyecek demokratik bir ortamda gerçekleştirmenin güvencesi bütün devrimci demokratik kuruluşların, propaganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik ilkesi temelinde katılmaları değil midir? Bunu engelleyici tutumlar sizce neye hizmet edecektir?

3) 1 Mayıs'ın sadece bir şehirde değil, tüm ülkede işçi sınıfı öncülüğünde bütün emekçi halkla birlikte kutlanmasına ne diyorsunuz? Bu şekilde kutlanması işçi sınıfının ve halkın mücadelesinin bütünleşmesini ve güçlenmesini sağlar mı?

4) 1 Mayıs'ın ülkemizde de İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olarak yasallaşması gerekmez mi?

Adana'dan 20 öğretmen

«1 Mayıs kutlamalarına bütün halk siyasetleri katılmalıdır.»

1) Geçmiş yıllarda görüldüğü gibi sendika yönetimlerini işgal etmiş bir avuç revizyonist sendika ağası 1 Mayıs İŞÇİ BAYRAMI'nı kendi insiyatiflerinde kutlamak istemeleri ve devrimci siyasetlerin özgürce katılımını engellemeleri tertip ve provokasyonlar için faşist diktatörlüğe ortam hazırlamıştır.

2) 1 Mayıs işçi bayramlarının en güçlü şekilde kutlanması için halk saflarında görülen siyasetlerin "eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik" ilkesine uyarak katılmaları sağlanmalıdır. Bu ilkenin hayata geçmesi işçi sınıfı içindeki revizyonist ve reformist tekkelerin dağıtılmasına bağlıdır. Bu ilkenin engellenmesi işçilerin birliğini engellediği gibi işçi sınıfının yandaş güç ve sınıflarının ittifakını da güçleştirmektedir.

3) Son yıllarda ülkemizde sınıf mücadelesi büyük boyutlar kazandı. İşçiler, köylüler, memurlar hayatın her alanında ve yurdun her yerinde faşist diktatörlüğe karşı mücadele etmektedirler. Devrimci proletarya yurdun dört bir yanında 1 Mayıs'a sahip çıkacak yapıdadır. Bunun için 1 Mayıs'ın birçok yerde kutlanması halkın düzene karşı verdiği mücadeleyi pekiştirecektir.

4) Hakim sınıflar 1 Mayıs'ı amacından saptırmak için bu günü uydurma bir bayramla "Bahar Bayramı" olarak halka yutturmaya çalışmıştır. Fakat işçi sınıfı geçmişte olduğu gibi gelecekte de 1 Mayıs'ı İŞÇİ BAYRAMI olarak kutlayacak ve hakim sınıfların demagojilerini yerle bir edecektir. 1 Mayıs'ın ülkemizde İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olarak yasallaşması emekçi sınıfların vereceği mücadele sonucunda olacaktır. Faşist diktatörlük bunu emekçilere lütuf olarak sunmaz. Onun için; 1 Mayıs'ın yasallaşmasını sağlamak için mücadeleyi yükseltmek gerekir.

Adana Çukurova Plastik fabrikasından 60 işçi:

«İşçi sınıfının birleşmesini engelleyen setleri yıkmaya kararlıyız,

1) İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıs'ı birtakım siyasi grupların tekellerine alma çabaları faşist provokasyonları kolaylaştıran bir ortam hazırlar. Bunun en iyi örneğini 1977 1 Mayıs'ında gördük. 1 Mayıs'ı düzenleyen siyasi grupların diğer siyasetlere katılma ve siyasetlerini orada özgürce haykırma özgürlüğünü tanımaması ve hiçe sayması 1 Mayıs'a katılmak isteyen diğer siyasetlere ambargo koyması faşist provokasyonlara ortam hazırladı. Ve böylece sosyal-faşist sendika ağalarının hazırladığı zemin üzerinde MİT, Kontr-Gerilla, CİA, MHP, Ülkü Ocakları gibi resmi ve sivil faşist güçlerin planları gerçekleşti. Taksim Alanı 34 emekçinin kanıyla sulandı. Biz devrimci işçiler olarak bu tür ambargolara karşı mücadele etmeye ve işçi sınıfının birleşmesini engelleyen setleri yıkmaya kararlı ve azimli olarak sonuna kadar mücadele etmeye kararlıyız.

2) 1 Mayıs kutlamalarına her devrimci siyasetin özgürce katılması ve kendi siyasetlerinin billurlaşmış şekli olan sloganlarını kitleler önünde haykırması demokrasi gereğidir. Ancak böyle kurulan eylem birliğiyle faşist provokasyonlar önlenir. Yani eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesi

Devamı sayfa 7'da

TEKSİF MARMARA BÖLGE BAŞKANI EMRE KOCAOĞLU

«İşçi sınıfının bayramı kavramı kutsal bir kavramdır.»

İşçi sınıfının bayramını kutlamakla, revizyonist tekkelerin kendilerini tatmin etmesi veya çocukluk hevesi aynı şeydir. İşçi sınıfının bayramı kavramı bu sınıftan çoktan kopmuş olan kukla DİSK yöneticilerinin ağzına alamayacakları kadar kutsal bir kavramdır.

DİSK Genel Başkanlığına telgraf göndererek, anti-demokratik kararı protesto eden kuruluş ve emekçi grupları

DİSK Yürütme Kurulunun proleter devrimcilerin ve yurtseverlerin İstanbul 1 Mayıs mitingine katılmak için yaptıkları başvuruyu reddetmesi üzerine DİSK Genel Başkanlığına bütün yurt çapından yağan protesto telgrafları devam ediyor.

Bunların bir bölümünü gazetemizin 105. ve 106. sayılarında yayınlamıştık.

Bu sayımızda da bu protesto telgraflarının diğer bir bölümünü yayınlıyoruz:

- -NİZİPLİ PROLETER DEVRİMCİLER
- -NİZİPLİ YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER
- -NİZİP-ELİFOĞLU KÖYÜ DEVRİMCİLERİ
- -HAYRABOLULU DEVRİMCİLER
- -ADANA EMEKÇİ HALKINDAN 826 İMZA
- -İSKENDERUN EMEKÇİ HALKINDAN 31 İMZA
- -URLA YDGD
- -BAYRAKLI HKDD
- -ÇAMDİBİ HKDD
- -GÜLTEPE HDD
- -SÖĞÜT KÜLTÜR DERNEĞİ

TÜMÖD İstanbul Şubesi Başkanı Aydın Aybay

«1 Mayıs'ı tertipleyen kuruluş, en geniş kesimlerin katılmasını temin edecek şekilde hareket etmelidir»

1 Mayıs'ı bayram bilen herkes 1 Mayıs'ın kutlandığı yerde bulunabilmelidir.

1 Mayıs'ı tertipleyen kuruluş, katılacakları seçme yetkisi kendisinde olmasına rağmen, en geniş kesimlerin katılmasını temin edecek şekilde hareket etmelidir.

ENERJİ-DER İSTANBUL ŞUBESİ ADINA BEDRİ KARAMANOĞLU VE TÜM - PTT - DER İSTANBUL ŞUBESİ ADINA FATMA CAN:

«Sendika ağalığı yıkılmadıkça işçi sınıfı ve halk 1 Mayıs'ı özgür bir şekilde kutlayamayacaktır»

İşçi Sınıfının Birlik ve Dayanışma günü bu sene de kutlanıyor. Fakat bu seneki kutlayış ne devrimci coşkuyla ne de birlik ve dayanışma içinde olabilecek. DİSK yönetiminin aldığı anti-demokratik karar bu seneki 1 Mayıs'ın,başta iki süper devlet olmak üzere emperyalizme,sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele günü olmasını engelleyecektir.

1 Mayıs kutlamaları bütün halk güçlerinin ve devrimcilerin özgürce katılabileceği demokratik bir ortamda yapılmalıdır. İşçi sınıfının ve halk güçlerinin faşist diktatörlüğe karşı eylem birliği ancak bu şekilde sağlanabilir. Yine hakim sınıfların provokasyonu, kutlamalara katılan ve katılmayanlar diye ikilemin ortadan kaldırılması ile engellenebilir. En geniş işçi kesiminin ve tüm emekçi halkın isteği de budur.

Fakat bugün DİSK yönetimi geçen seneki olaylardan hiç ders çıkarmamış ve DİSK içerisindeki sosyal-faşistlerin tehditlerine boyun eğmiştir. Geçen seneki tavrı alarak çeşitli kuruluşların, dernek ve sendikaların istekleri geri çevrilmiş, 1 Mayıs kutlamalarına katılmak isteyenlere çeşitli yasaklar koymuştur.

Derneğimiz Tüm PTT-DER'e karşı tavrı ise ayrı bir öneme sahiptir. DİSK yöneticileri 14 Nisan toplantısına ve 1 Mayıs kutlamalarına derneğimizi çağırmıştır. Mitingte kullanacağımız sloganları verdiğimizde hiç bir gerekçe göstermeden derneğimizi dışlama tavrına girmişlerdir. Genel Merkezden aldığımız yetkiyi götürdüğümüz halde 19 Nisan toplantısına katmamak istemişlerdir. Genel Merkezin çalışmama endişesi DİSK Ankara Bölge Temsilciliği ve işkolumuzdaki DİSK'e bağlı sendika tarafından giderildi. Buna rağmen 27 Nisan toplantısına tam yetki ile giden arkadaşımıza derneğimizi, 1 Mayıs kutlamalarına katmayacaklarını söylemişler ve arkadaşımızı tartaklayarak dışarı atmışlardır.

Bu da göstermektedir ki, sosyal-faşistler DİSK'ten temizlenmedikçe, sendika ağalığı yıkılmadıkça ve işçiler sendika yönetimine gelmedikçe Türkiye halkı ve işçi sınıfı 1 Mayıs'ı özgür bir şekilde kutlayamayacaktır.

Gelişmeleri değerlendiren Yönetim Kurulumuz, 1 Mayıs'ta Taksim Alanındaki kutlamaya katılmama kararı almıştır. Çünkü yapılacak gösteriler sönük resmi geçitler halinde olacak ve esas olarak sosyal-faşistleri güçlendirecektir. Tüm PTT emekçilerini kutlamalara katılmamaya ve DİSK yöneticilerinin anti-demokratik tavırlarını protesto etmeye çağırıyoruz.

YAŞASIN 1 MAYIS, İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE !

YAŞASIN GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA MÜCADELEMİZ !

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM !

işçi köylü mektupları

Antalya'dan bir çavuş adayı

Antalya'da askerlik yapan bir yurtseverim. Aslında şimdiye kadar öğrendiklerim askerlik değil, burjuvazinin maşası olmak, burjuvaziye hizmet için buralara gelen halk evlatlarına eziyet etmek. Bize öğrettikleri,planlı ezmenin, eziyet etmenin nasıl olacağından başka bir şey değildir.

Burjuvazi işini öyle düzenlemiş ki, planları, kişinin kıtaya gelmesi ile başlıyor. Kıtaya gelen kişilerin önce şovenist duygularını kabartıp daha sonra eziyet ediyorlar. Baskı gören kişi ilerisini düşünüp gelecekte yapacaklarını daha bugünden planlıyor. Tabii zamanı gelince çoğu da baskı aracı olarak kullanılıyor. Örneğin uygun adımla yürürken tempolu bir biçimde "Her şey vatan için" diye bir karar saydırıyorlar. Bunu söyleye söyleye kişilerin şovenist duyguları kabarıyor. Böylece öğrendiği, yaptığı her şeyin burjuvazi için değil de "vatan için" yaptığını zannediyor. Ve her yürüyüşünde bağıra bağıra söylüyor. Böylece kişinin kafasında, gördüğü çeşitli baskıların vatan için olduğu düşüncesi yerleşiyor. Bu kararı burjuvazinin istediği gibi söylemediğin takdirde saatlerce yerde sürünüyorsun.

Bundan başka yemeğe oturduğumuzda, içeride bulunanları ayağa kaldırıp besmele çektiriyorlar. "Tanrımıza hamdolsun,Milletimiz var olsun" gibi dini vecizeler söyletiyorlar. Eğer dua yüksek sesle olmazsa sandalyelere otur kalkı saatlerce yaptırıyorlar. Daha sonra eğitim esnasında yapılan hataya karşın ise dine,imana, kitaba küfür ediyorlar. Bu kadar "mutaassip" kişilerden böyle sözlerin işitilmesi de işin başka yanı.

Tabi bunları yapanlar subaylar değil. Onların maşası olan çavuşlar. Bu kişiler de bizim gibi dört aylık bir eğitimden sonra o mevkiye gelmişler. Bu kişiler Anadolu toprağında ezilerek büyümüş kişiler. Bunlar böyle yaparsa burjuva bebeleri bunun yüz mislini yaparlar.Yaptığı eziyetten gurur duyuyor. Daha önce köyündeki ve acemiliğindeki ezilmişliğini unutup baskı yapmaktan zevk alıyor. Bizler de öyle eğitiliyoruz ki, yarın, öbürgün aynı şeyleri yapalım, birbirimizi içerden yıkalım istiyorlar. Böylece burjuvazi yıkılmasın,istediğini yapsın, disiplini bozulmasın istiyor. Faşist diktatörlüğün asker eğitiminde ne şekilde oyun oynadığı,halk çocuğunu halka nasıl düşman ettiği çok iyi görülmekte.

Daha önce Tugay komutanı yaptığı açılış konuşmasında askerin hiçbir şeyle ilgisi olmaması gerektiğini,hele hele siyasi konuşmaların,herhangi bir yayın organı ile diyalog kurmanın kesinlikle yasak olduğunu, yakalananın çok ağır bir şekilde cezalandırılacağını söyledi.Asker üzerinde yapılan bu dolaylı baskı sonucu herkes kabuğuna çekilip yazın gelmesini beklemeye koyuldu. Bu sözler de faşist diktatörlüğün başka bir taktiği. Yapılan baskıları, çektiğimiz eziyetleri halka duyurmamızdan çekindikleri için kurmuş oldukları bir engelden başka birşey değildir.

Fakat eli, ayağı, yüzü gözü kan içinde kalmış bir veya birkaç dostun çektiği ızdırabı görüp de haykırmamak elden gelmiyor. Burda eğitim görenler en azı orta okul mezunu. Yapılan haksızlığı görüp da ha ileride bu hatalara düşmeyecek kişiler.Bu düzen, bu bozuk düzenin böyle gitmeyeceğine gönülden inanıyorum. Baskılar öyle ayarlanmış ki buradaki kişiler adeta robot muamelesi görüyor.Robot kurulup çalışıyor, bizler de yapacağımızı emir ile yapıyoruz. Bu da faşist diktatörlüğün köpeği olduğun zaman çalışacağın şartların sınırını çizmek,emirlere itaat etmeyi öğrenmekten başka birşey değil. Ayrıca kullanmış olduğumuz Amerikan eskilerini de onarmak için ayrı bir baskı görüyoruz.Yırtığı, söküğü, kopuğu dikmediğimiz takdirde çok ağır küfürler ve dayak yiyoruz.

ERLER ÜSTÜNDEKİ FAŞİST BASKIYA SON!

İŞÇİ KÖYLÜ MEKTUPLARINDAN SEÇMELER

● TUNCELİ'den SAĞLIK EMEKÇİLERİ şunları yazıyorlar: "Faşist diktatörlüğün saldırılarına karşı kararlı mücadelesinde gazetemiz en büyük desteği işçisi,köylüsüyle,emekçi Türkiye halkından görmüştür. Çıktığı günden bu yana tüm sayılarına faşistlerce el konmuş, yazıişleri müdürü tutuklanmış olan gazetemiz gücünü gerçek anlamda halktan aldığı için tüm bu baskıların üstesinden gelebilmiştir. Bu mücadelede kendi gücümüz oranında bir katkı olacağı inancı ile aramızda topladığımız bir miktar parayı gazetemize yolluyoruz."

● TAŞOVA: TÖB-DER'de yurtsever, devrimci öğretmenler ilk kez yönetim kurulu seçimlerine katıldılar. Kitle önünde yapılan konuşmada emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi, faşizmi, sosyal-faşizmi teşhir ettiler.

● ŞARKIŞLA'lı proleter devrimciler, şunları yazıyorlar: "Kasabamızda revizyonistlerden sonra, ortayolcular vardır. Fakat her yerde olduğu gibi onlar revizyonistlere karşı olduklarını söylemelerine rağmen,onlarla ortak seminerler veriyor, devrimcilere karşı onlarla birlik yapıyorlar. 28 Ocak günü yapılan seminerde revizyonistler Türkiye'de faşizmin olduğunu inkar edince, biz onların yüzünü açığa çıkardık. Revizyonistler sık sık sözümüzü kestiler. Devrimci Yol 'dan arkadaşlar ise revizyonistlere karşı çıkmadılar."

● MAZGİRT-ASLANYURDU Köyünde Halkın Kurtuluşu taraftarları, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşın alçakça katledilmesinin 57. yılında anma töreni düzenlediler."Şefik Hüsnü'nün sağ oportünist ve sınıf işbirliği çizgisinde yürüyenler Mustafa Suphi'nin mirasçısı olamazlar. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının anısı bugün de yaşamakta, Marksizm-Leninizmin bayrağı bugün yine yükseklerdedir."

● SAĞMALCILAR CEZAEVİ'nden bir mahkum arkadaş şunları yazıyor: "Biz tutuklu ve hükümlüler Başbakan Ecevit'e soruyoruz: Neden suça itildik, neden her gün birkaçımız acıyla hastalıktan ölüyoruz? Neden okuyamamışız, fakiriz? Neden iyi eğitilmemişiz? Hiç heyete girdiniz mi? Hastaya bakmadan rapor verildiğini gördünüz mü? Neden burada yıllardır kanserden, ciğer hastalığından, kangrenden, şundan bundan yatan hastalar tedavi edilmez ve hiç bir hastane almaz, tedavi etmez? Neden acaba partilerin kapanmaması için yasa çıkarılıyor da biz hasta mahkumlar için af yasası çıkarılmıyor? Biz insan değil miyiz? Bizler acilen af yasası çıkarılmasını istiyoruz."

● GAZİANTEP'te SİGARA SATICILARIYLA yapılan bir röportajda şunlar yazılı: "Çoğumuzun köyde hiç denecek kadar az arazisi vardır. Geçim derdine düştüğümüz için ancak ilkokulu bitirebildik. Polis bizi yakaladığında, rüşvet vermezsek sigaralarımıza elkoyuyor.Köyden buraya çalışmak için geldik Hiç bir işyerinde iş bulamadık. Büyük sigara kaçakçılarından sigara alıp satıyoruz. Tokat, küfür altında onların maşalığını yapıp, geçimimizi sağlamaya çalışıyoruz."

● ANKARA AKDERE'de gazete satışına saldıran polis,üç kız, dört erkek arkadaşı karakola götürdü: "Bir kız arkadaşımız,daha sonra götürüldüğü emniyette işkence gördü. İki gün sonra saçları kesilerek serbest bırakıldı. Hiç bir güç devrimci gazete satışımızı engelleyemez. Faşist katiller bizi devrimci mücadelemizden alıkoyamaz."

● FIRIN-LOKANTA İŞÇİLERİ şunları yazıyorlar: "Her gece sabahlara kadar çalışıyoruz. Yatıp kalkacak yerimiz yok. Paramızın yarısı işçi simsarları aracılara gidiyor. Sigorta ve sendikamız yok. Dinlenme tatilimiz yok. Patron istediği zaman bizi işten çıkartıyor. Bu zulüm ve sömürüye karşı birleşmek ve örgütlenmek zorundayız. Ekonomik, demokratik sorunlarımızın çözümü doğrultusunda mücadele edecek bir fırın-lokanta işçileri dayanışma derneği kurmak istiyoruz"

MUĞLA-ULA'da , TÖB-DER' yararına oynanan tiyatronun girişinde sosyal-faşist Cafer Doğan bir arkadaşın elindeki Halkın Kurtuluşu'nu zorla ucundan çekip yırttı. Devrimciler orada bulunan kitle önünde bu sosyal-faşistin, karşı-devrimci yüzünü teşhir ettiler. Bu gerici, kitle önünde, gazeteyi yırttığı için özür dilemek zorunda kaldı.

ÇAĞRI

FAŞİST KATLİAMLARI VE SİYASİ CİNAYETLERİ PROTESTO MİTİNG VE YÜRÜYÜŞÜNE KATIL

SAAT: 13,30
YER: DELBENT BOĞAZI
TARİH: 6 MAYIS

NİĞDE

GAZETEMİZ HALKIN BAĞIŞLARIYLA GÜÇLENİYOR

İşçilerin, köylülerin, tüm çalışanların sesi, yüreği, yumruğu olan gazetemiz Halkın Kurtuluşu görevini yerine getirirken tüm desteğini yine halktan almaktadır. Gazetemizi emekçi halkımız yaratmıştır. Yaşatacak olan da odur.

Biz bunun bilincinde olan Bursa Doğancı Barajı işçileri olarak, ufak bir katkımız olsun diye, yevmiyelerimizden biriktirdiğimiz 300 lirayı gazetemize gönderiyoruz.

İşçilerin, köylülerin, tüm çalışanların nasıl sömürüldüklerine ilişkin yazıları canlı örnekleriyle gazetemizden sürekli izliyor ve akşamları koğuşlarda toplanarak gazetemizi sesli olarak okuyoruz. Bilhassa işçilerin, köylülerin mücadeleleri, onların yazdıkları mektuplar bizi çok etkiler. Ayrıca nasıl sömürüldüğümüzü, patronların, sarı ve revizyonist sendikaların ve sendika ağalarının işçileri nasıl aldattığını okuyup, bilgimizi arttırıyoruz. Bundan sonra da bu tür yazıları okuyup işçi arkadaşlarımıza anlatacağız. Devrimci mücadelemizde gazetemiz HALKIN KURTULUŞU'na ve onun devrimci siyasetine sonsuz güveniyoruz.

BERLİN'DE ÇALIŞAN İŞÇİLER

Berlin'de çalışan Halkın Kurtuluşu yanlısı işçiler olarak, bağış kampanyasına topladığımız 300 Mark'ı gazetemize gönderdik.

Sonuna kadar gazetemizin mücadelesinin yanında olacağız.

Vakfıkebir Halk-Der'in 1. Olağan Kongresi yapıldı

2 Nisan günü Vakfıkebir HALK-DER'in 1. olağan kongresi yapıldı. Seçimde yönetime yurtsever,devrimci, demokrat arkadaşlar seçildi.

Derneğimizin yer sorununu şimdi çözümledik. Amacımız, emekçi halkımızla bağları güçlendirmek,günlük mücadelelerinde onlara önderlik etmek ve onları örgütlemektir. Önümüzde duran önemli görevlerden biri de, dernekte eğitim çalışmalarına başlamaktır.

Derneğimizin üye sayısı 88'dir. Bunların ancak 58'i kongreye gelebildi. Gelemeyen arkadaşların bir kısmı köylerinde tarlada çalışıyorlardı.

Yaşasın Vakfıkebir HALK-DER'in örgütlü mücadelesi!

VAKFIKEBİR'den YURTSEVER DEVRİMCİLER

(BEK-DER) kuruldu

30 Mart 1978 günü Tabipler Odası'nda yapılan bir basın toplantısında BEK-DER'in kurulduğu kamuoyuna duyuruldu.

Basın toplantısından önce Bekçi Derneği Başkanı Hasan Şengül şunları belirtti:

"Bekçi Teşkilatı 1880'den bu yana var olmasına rağmen, bekçiler bir araya gelip haklarını almak için mücadele verememişlerdir. Bekçi Teşkilatının kurulmasından bu yana tüm hak ve özgürlükleri kısıtlanmıştır. 1965 yılına kadar hiç bir güvenceye sahip olmayan bekçiler, sigorta ve emekli sandığından bile yoksunduk. Bu gün biraraya gelişimizin nedeni demokratik hak ve özgürlüklerimizi sağlamak içindir."

1975 yılında Danıştay kararıyla devlet memuru haline getirilen bekçilerin birçok hakları gasp edilmiş durumdadır. Bekçiler Derneği Başkanı Hasan Şengül'ün belirttiğine göre, 193 sayılı gelir vergisi kanununun 23. maddesinin 5 numaralı bendine göre ücretlerin gelir vergisinden muaf olması gerekirken, kanuni olmayan bir takım yollardan bekçilerden gelir vergisi halen alınmaktadır. Bekçiler Derneği Başkanı şunları belirterek sözlerine son verdi:

"Bizim devlet memurlarından tamamen tüm haklardan yararlanmamız gerekmektedir. Biz diğer memur kardeşlerimizle birlikte sendika kurmanın tüm yollarını arayacağız. Çünkü haklarımızı almanın tek yolu hakkımız olan sendikamızı kurmamızla olacaktır."

Yurtsever, devrimci, demokrat mühendislere ÇAĞRI

TMMOB Genel Kurulu 13-14 Mayısta yapılacaktır. Bunun için 13 Mayıs Cumartesi günü saat 14.00'te TMMOB Salonunda çeşitli sorunlarımızı görüşmek üzere bir toplantı düzenlemiştir.

TMMOB Genel Kuruluna delege olsun veya olmasın bütün yurtsever,devrimci, demokrat mühendis ve mimarlar, üniversite ve akademilerin mühendislik bölümü son sınıf öğrencileri toplantıya çağrılıdır.

Toplantıya katılacak arkadaşlar 13 Mayıs günü saat 10.00'da Konur Sokak No:4- Yenişehir/Ankara adresinde bulunan TMMOB Lokalinde hazır bulunmalıdırlar.

YURTSEVER DEVRİMCİ MÜHENDİS VE MİMARLAR

Buca Gediz mahallesi halkı gecekondularını yıktırmamaya kararlı

Buca Gediz Mahallesinde (Künerçam) geçimini sürdüren bizler Anadolu'nun çeşitli yörelerinden gelen yoksul emekçileriz. Mahallemiz 270 hanedir.Çoğumuz inşaatlarda ve fabrikalarda çalışmaktayız. Yollarımız çok bozuktur. Kışın çamur, yazın ise tozun içerisinden gidip gelmekteyiz. Elektrik ise mahallenin çok az bir kısmına verilmektedir. İçme suyumuz yoktur. Kanalizasyon olmadığından kuyu suyuna pis sular sızmakta ve çeşitli hastalıklara yol açmaktadır. Mahallemize belediye otobüsü çalışmamaktadır. Acil durumlarda hastamız vs. olduğunda zor durumlara düşüyoruz.

Seçimlerden önce, bu sorunlarımıza sahip çıkıp çözüm bulacaklarına dair bir sürü vaadlerde bulunan milletvekilleri ve Belediye Başkanı faşist Işılay, şimdiye kadar hiç bir çözüm getirmedikleri gibi bu sorunlarımıza yeni dertler eklemişlerdir. Mahallemize su ve elektrik getireceğini, yollarımızı yapacağını ve hisse tapulu gecekondularımıza oturma ruhsatı vereceğini, kesinlikle yıkmayacağını belirten faşist Işılay, şimdi ise kendisine uşaklık yapan kişilere oturma ruhsatı verdiği halde, dişimizden tırnağımızdan artırarak binbir zorluklarla yaptığımız evlerimizi başımıza yıkmak istemektedir. Bu baskılara, zulümlere ve gecekondu yıkımlarına karşı kendimize güveniyoruz ve aramızda birlik ve dayanışmayı uygulamanın bilincindeyiz.

Biz yoksul emekçilerin gerçek kurtuluşu; işçi sınıfı önderliğinde köylülerin, öğretmenlerin,memurların birleşerek faşist diktatörlüğü yıkması ve işçilerin köylülerin Devrimci Demokratik Halk İktidarını kurmasıyla olacaktır.

İşçiler, emekçiler birleşelim!

Ben Uşak'ın Sivaslı ilçesinden Pınarbaşı köyünden yarına güvencesi olmayan bir marangozum.Elim kesilir veya vücudumuzdan bir yanımız sakatlanır. Sigortamız olmadığı için patron "git hadi başının çaresine bak" der. Doktor fazla para ister, gidemeyiz. Bunun yanında çalışmasak aç kalacağız. Evde 5 çocuk, 1 anam var. Gündüz saatin 8'inde işe başlar, akşam saat 8'de çıkarız. Aldığımız aylık 2000 lira. Hiçbir sosyal hakka sahip değiliz. Kendi hakkımızı aramak istesek patron işten çıkarır.

Bir de benim istediğim birşey var. İşçiler, emekçiler birleşelim. Kendi hakkımızı patrondan alalım!

OSMAN KAHRAMAN

Trabzon Tonya Süt Fabrikasında bir işçiyle raportaj

H.K.- İşyeriniz ne zaman kuruldu? Nasıl çalışıyor?

İşçi - Fabrikada 20 işçi çalışıyor. İşçilerin hepsi Tonyalıdır. Fabrika 1974'te kuruldu. Köylüler birleşerek kooperatif kurdular. Fabrika bu kooperatifin. Fabrikanın bin tane ortağı var.Ortaklardan beş kişi yönetim kuruluna seçiliyor.Fabrikanın işvereni yönetim kurulu oluyor. Yönetim kurulu particiliğe dayanıyor. Şimdiki Yönetim Kurulu CHP'lilerden oluşuyor. Yönetim kurulu seçimi her yıl yenileniyor.

H.K. - Çalışma saatleriniz nasıl?

İşçi - Sütün gelme durumuna bağlı. Sabah saat 8.00'de süt alımı başlıyor. Öğleyin de dinlenme yok. Süt mayalanıp peynir salamura oluncaya kadar çalışıyoruz. Bir gün önceden salamuraya bırakılan peynir kaşar haline getiriliyor ve işimiz bitiyor.

Fabrikanın kapasitesi 20 ton. Kışın ancak 3-4 ton süt geliyor.Kışın çalışmamız 8 saatten yukarı çıkmıyor. Yazın süt 10 tonu buluyor, hatta geçiyor. Onun için çok çalışıyoruz. Yazın çok çalıştığımız için prim alıyoruz fakat az geliyor.

Maaşımız 2600 lirayı buluyor. Yazın primle beraber 3000'i buluyor. Bugünkü hayat şartlarına göre az geliyor.

H.K. -Fabrikadaki işçi arkadaşlarınızın durumu nasıl?

İşçi - Bugün bize baskı yapılmıyor. Fakat ileride yapılabilir. Elbise vermiyorlar, yalnız iş önlüğü var. Fabrikada kendi elbisemizle çalışıyoruz.

Biz işçilerin siyasi bilincimiz yeterli değil. Bugüne kadar devrimci gazete okumadık. Yalnız Maden-İş'in dergisi geliyor. Fabrikadaki işçilerin hepsi CHP'li, ilerici,demokrat işçiler.

H.K. - Sendika ve sigorta durumunuz nasıl?

İşçi - Sigortamız var. Fazla mesai almıyoruz.Başka yardım vb. para almıyoruz.

Sendikamız yok. İşçilerin hepsi sendikalaşmak istiyor. DİSK'e üye sendikalara girmek istiyoruz. Bunun için Gıda-İş Genel Başkanlığına yazı yazdık. Bir sonuç gelmedi.Bir ara Giresun'a Gıda-İş açılmıştı. Onlarla ilişki kurduk. Gıda-İş kendi görüşünden olmadığı için onları feshetmiş. Şimdiki fabrikanın yönetimi daha sonra değişirse, bizi işten atabilirler.Onun için sendikalaşmak istiyoruz.

İstanbul Karaköy Boyacılar Çarşısında azgın sömürü ve baskı

Ben İstanbul Karaköy Boyacılar Çarşısında çalışan bir tezgahtarım. Burası adeta Türkiye'nin kalbidir. Türkiye'nin dört bir yanından boya işi ile uğraşanlar, oto boyacıları, küçük nalburlar, fabrikalar, ve devlet kuruluşları mallarını buradan alırlar. (İEIT, TERSANE, ETİBANK gibi)

Buradaki dükkanlar ve şirketler, dış tekellerin emperyalistlerin ve onların Türkiye'deki işbirlikçilerinin mallarını satmakta, onların bayiliğini yapmaktadırlar. Örneğin ÇBS boyaları, "İngiliz Belko", Dyo boyaları Danimarka'nın "Sadolin Hombland", Dewilux boyaları Avusturya'nın "Vigo" patentleriyle çıkarılmaktadır. Hammaddeleri Avrupa'dan ithal edilmektedir. Bu yüzden emperyalistler ve ithalatçılar milyonlar vurmaktadır. Biz işçiler patronların kazandığının yüzde birini bile alamamaktayız. Birçok işçi asgari ücreti dahi alamamaktadır. Ancak bazı işçiler (3000, 3500, 4000 lira) almaktadırlar ki, bu işçiler de 8-10-12 senelik işçilerdir. Bazı yerlerde küçük çocuklar çalıştırılmaktadır. Bu çıraklara her türlü baskı yapılmakta haftada 150-175 lira verilmektedir. Patronlar halkın ve işçilerin sırtından kazandıkları paralarla, aldıkları son model otomobilleri dükkanların önlerine çekip, işçilere yıkamalarını, lastiklerini şişirmelerini emretmektedirler. Özel işlerini angarya olarak işçilere gördürmektedirler. Biz işçiler, yoksullar başımızı sokacak bir ev bulamazken, ve her türlü sağlık şartlarından yoksun bölgelerde yaptığımız gecekondular faşist diktatörlük tarafından yıkılırken, bu halk düşmanı sömürücüler,asalaklar bizim sırtımızdan kazandıkları paralarla, Boğaz'da, Adalar'da ve diğer sayfiye yerlerinde yazlık-kışlık her türlü konfora haiz daireler, villalar almışlardır. Bu sömürücü patronlar, senede milyonlar kazanmakta,her türlü dalavereyle vergi kaçırmakta (fazla masraf göstermek, fatura oyunları gibi) ve her türlü gerici ideolojilerini yayan yuvalara yardım etmekte ve bunu masraf olarak gösterip vergiden düşmekteler. Senede en az birkaç milyon , gelen zamlardan vurmaktadırlar. Zamlardan evvel mal stok edilmekte ve satış yapılmamaktadır. Kısacası bu işbirlikçilerin, patronların yaptıkları dalavereler, sahtekarlıklar saymakla bitmez.

Buradaki işçiler her dükkanda bir-iki işçi olduğundan halkımızın en dağınık örgütsüz kısımlarından biridir. Sendikaları yoktur. Dayanışma dernekleri ve örgütleri yoktur. CHP reformculuğu ve pasifizmi kendi mesleki örgütümüzü veya sendikamızı kurmak için aşmamız gereken bir engeldir.

Biz yoksul halk olarak kurtuluşumuzun DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI'yla olacağını biliyoruz.

BOYACILAR ÇARŞISINDAN
HALKIN KURTULUŞU YOLUNDA
DEVRİMCİ BİR İŞÇİ

Ogarkov

Baş.ta.sa.3'de

tavizler koparmasa dahi haziran ayında Ecevit'in Moskova'ya yapacağı ziyareti hatırlatıyor.Ekonomik "yardımları" yani emperyalist sermaye ihracını hatırlatarak, gelecekte sağlanabilecek askeri bağımlılık ilişkilerine açık kapı bırakıyor.

Faşist sesler ise Sovyet mareşalinin ziyareti karşısında çıt çıkarmıyorlar. Tek tük çatlak ses hariç artık faşistler "komünistler Moskova'ya" diye de bağırmıyorlar. Komprador burjuvazinin temsilcileri,kârlarına kâr katacak yeni emperyalist sermaye umutlarıyla Ecevit'in Moskova gezisine de kâr hırsı dolu gözlerle bekliyorlar. Onlar, Sovyet sermayesinin Türkiye'deki uşağı sosyal-faşist örgütleri zaten çoktandır düzenin bir parçası olarak, proleter devrimcilerin karşısında "barışçıl yolun" uslu çocukları olarak görüyorlar.

Gerek NATO komutanlarının, gerek Ogarkov'un gezileri, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi önündeki en büyük iki engelin,iki emperyalist süper devletin hegemonyacı emellerini bir daha göstermiştir. Batılı emperyalistlerin başını çeken Amerikan emperyalizminin yeni sömürgeci yöntemleri pekişirken, revizyonist sistemin başındaki Sovyet sosyal-emperyalistleri de yayılmalarını arttırıyorlar. Halkımızın mücadelesi emperyalist,sosyal-emperyalist yağma ve sömürüye de mutlaka son verecektir.

NE AMERİKA NE RUSYA!
BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK TÜRKİYE!

Dersim

Baş.ta.sa.1'de

Yapılan bir toplantıda kampanya nedir, nasıl yürütülür meselesi tartışıldı. Niçin 1 Mayıs ve 6 Mayıs için gazetemizin ülke çapında kampanyalar açtığı kavrandı. Parti Bayrağı'ndaki Marksist-Leninist platformun ışığı altında kampanyanın sürdürülmesi ve platformun kitlelere maledilmesi gerektiği vurgulandı.

Bir ay süren kampanya boyunca köylerde yapılan toplantılarda 1 Mayıs anlatıldı, şehirde seminerler verildi. Bu toplantılarda 1 Mayıs'ın anlamı, Türkiye'de ve dünyada 1 Mayıs kutlamaları, hakim sınıfların 1 Mayıs 1977'de düzenledikleri provokasyon anlatıldı. Kadın emekçilerin şehir merkezinde yaptıkları toplantıda, 1 Mayıs ve kadınların devrimdeki yeri ve görevleri tartışıldı ve en aktif bir şekilde 1 Mayıs'a katılma kararı alındı.

Çıkartılan duvar gazeteleri demokratik derneklerin şubelerine asıldı. 1 Mayıs'la ilgili çıkarılan bildiri bütün ilçe ve köylerde dağıtıldı. Devrimciler Halkın Kurtuluşu'nun 1 Mayıs Özel Sayısını geniş kitlelere ulaşacak şekilde dağıttılar ve dile getirilen taleplerin propagandasını yaptılar.

Kız arkadaşlar Parti Bayrağı amblemli kolluklar ve şapkalar diktiler. Koro ve folklor çalışmaları yapıldı. Özellikle Enternasyonal ve 1 Mayıs marşlarının geniş kitlelerce öğrenilip söylenmesini sağlamak için çaba gösterildi.

Tüm bu çalışmalardan sonra, 1 Mayıs günü geldi. Sabahın ilk saatlerinde Dersim il merkezindeki tüm kamyon, minibüs ve taksiler yol boyuna, köylere ve ilçelere dağıldılar. Şehir merkezinde oluşturulan kortejler yürüyüşün başlayacağı köprüye doğru yola koyuldu. Bu sırada ilçelerden ve köylerden kafileler halinde işçiler, köylüler geliyordu. Köprüde birikenler gelenleri devrimci coşku ile selamlıyorlardı. Saat 11'e doğru köprüde 10 bine yakın halk toplanmıştı. Toplantıya katılanların yarısı PARTİ BAYRAĞI altında yerlerini almışlardı. "PARTİ BAYRAĞI, DAHA DAHA YUKARI" sloganı dağı taşı inletiyordu. Gerek yürüyüş düzeninde, gerekse sloganların atılışındaki coşku ve disiplin kitleleri daha da coşturuyordu.

İttifak görüşmelerinde tespit edildiğine göre, sendikalar başta yürüyecekti. Bu anlaşmaya genellikle uyuldu. Ancak Halkın Birliği'nin kendi pankartını sendikaların önünde yürütmek istemesi bir olumsuzluk örneği idi. Ama işçiler buna müsaade etmediler. Yine önlerinde Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu flamaları ile toplantı yerine gelen köylülere karşı Halkın Yolu'ndan "Üç Dünya"yı reddedenlerin "Halkımız Saflara" diye slogan atması, grupçuluğun bir örneğiydi. Ancak köylüler Halkın Kurtuluşu pankartı altında saf tuttular.

Saat 11.30'da yürüyüş başladı. Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu saflarının en önünde PARTİ BAYRAĞI, onun arkasında 100 kişiden oluşan folklor ekibi, kadınlar, köylüler, Devrimci Toprak-İş, işçiler ve gençlik yürüyordu. Yol boyunca davul zurna eşliğinde halaylar çekildi, sloganlar atıldı. Mahalle içerisinden geçerken yürüyüşe katılamayan çocuklu kadınlar yürüyenlere su taşıdılar. Yol boyunca kadınlar proleter devrimcilerin sloganlarına katıldılar.

Miting alanına sıra gereği önce sendikalar, Halkın Birliği ve Halkın Yolu'ndan "Üç Dünya"yı reddedenler girmişti. Alanın üçte biri dolmadığı halde, kalan kısma Halkın Kurtuluşu taraftarları sığmadı. Mitingi izleyenler biribirlerine "Halkın Kurtuluşu hepsinin toplamından fazla, hâlâ ucu arkası bitmiyor" diyorlardı.

Yürüyüş sırasında ve alandaki katılmalarla 15 bine yakın bir kitle oluşmuştu. Bunun en az yarısını Halkın Kurtuluşu taraftarları oluşturuyordu.

Yürüyüş ve miting boyunca "Parti Bayrağı, Daha Daha Yukarı", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Yaşasın 1 Mayıs", "Halkın Kurtuluşu Engellenemez" sloganları büyük bir coşkuyla atıldı. Tüm çalışanların grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını içeren sloganlara yer verildi.

Miting alanında "Enternasyonal", "1 Mayıs" ve "İşçiler Sendika Yönetimine" marşları söylendi. (Son marş Halkın Kurtuluşu Dersim Halk Oyunları ve Folklor Grubu tarafından yazılmış ve bestelenmiştir.)

Sırasıyla önce sendikalar adına KÖY YSE-İŞ sendikasından bir işçi, Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu'ndan "Üç Dünya"yı reddedenler, Kava, KSD adına konuşmalar yapıldı.

Halkın Kurtuluşu adına yapılan konuşmada, devrimci proletaryanın 1 Mayıs anlayışı ve Mücadele Platformu üzerinde duruldu.

Konuşmalardan sonra devrim andı içildi. Kitleler dağılmaya başladılar. Tam bu sırada davullar çalmaya başladı. Oyun ekipleri rengarenk giysileriyle meydanı doldurdular. Mahalli oyunlar büyük bir coşku ile oynandı. Onbinlerce kişi hep birden el çırparak oyunları izledi.

Miting büyük bir olgunluk ve disiplin içerisinde son buldu.

X X X

Devrimci Yol taraftarları 1 Mayıs'tan 4 gün öncesine kadar mitingle ilgili görüşmelere katıldıkları halde mitinge 4 gün kala Pertek'te miting izni aldılar. Burada ikili amaçları vardı.

Birincisi; herkes Dersim merkezinde toplanırken, onlar Pertek'te kendilerinden başka kimse olmadığı şeklinde hava atacaklardı. Oysa Pertek'te proleter devrimciler yıllardan beri faşistlere karşı dişe diş mücadele verirlerken Devrimci Yol'dan eser yoktu.

İkincisi; "Dersim'de faşist yok, burada miting yapmak kolaydır, yiğit(!) olan faşistlerin olduğu yerde yapar" propagandasıyla siyasi çıkar sağlamaktı. Her ikisi de küçük burjuva grupçuluğunun ve sorumsuzluğunun yansımasıdır. Yayınladıkları bildirilerindeki ukala dil kendilerini ele veriyor.

Oysa, proleter devrimciler iki yıldan beri defalarca Pertek'te miting yapmak için başvurdukları halde izin alamamışlardı. Devrimci Yol taraftarları bunu çok iyi biliyorlar, ama küçük burjuva çıkarcılığı onların gözünü kararttığından etraflarında olan biteni göremiyorlar.

Bu arkadaşlar tüm ülkedeki davranışlarından dolayı defalarca uyarıldıkları halde, aynı sekter ve sorumsuz tavırlarında ısrar ediyorlar.

İzmir'deki

Baş.ta.sa.1'de

"İşçiler Sendika Yönetimine", "Kahrolsun Sendika Ağaları" diye haykırarak sendika ağalarına duydukları kin ve nefreti dile getirdiler.

Miting alanına gelince önce 1 Mayıs marşı hep bir ağızdan söylendi. 1 Mayıs 1977'de katledilen 36 emekçi ve bütün dünyada devrim yolunda şehit düşenlerin anısına saygı duruşunda bulunduktan sonra konuşmalar yapıldı. Halkın Kurtuluşu adına proleter devrimci bir arkadaş 1 Mayıs'ın önemini belirtti. Dünyanın, ülkemizin durumu üzerinde durdu. Parti ve proleter devrimcilerin birliği meselesinin devrimcilere yüklediği görevleri anlattı. İstanbul DİSK mitingine proleter devrimcilerin kabul edilmeyişinin hakim sınıfların işine yarayan bir karar olduğunu belirterek bu kararı alanları, işçi sınıfının başından atacağını söyledi.

Konuşmaların bitiminden sonra hep bir ağızdan Enternasyonal Marşı söylendi, ant içildi. Mitinge katılanlar başta olduğu gibi disiplinli bir şekilde dağıldı.

İşkenceler

Baş.ta.sa.3'de

lercesinin de kolları, bacakları, tırnakları işkencecilerin kanlı ellerinde kalmıştır ve kalmaktadır.

İşkenceler büyük burjuva basınında sürekli bağırıldığı gibi yalnızca birkaç sadist polisin marifeti değildir. İşkenceler, Kontr-Gerilla, MİT, MHP, Ülkü Ocakları ve faşist diktatörlüğün diğer karanlık güçlerinin yönetimi altında sürdürülmektedir. CHP hükümeti bu gerçeği çok iyi bildiği halde, bu konuda hangi önlemleri almıştır? "İşkencecilere, onları 'işlerini' sürdürecekleri başka yerlere atamaktan başka hangi cezaları vermiştir? Faşist diktatörlüğün "işkence yapma özgürlüğünün" önünde eğilen CHP hükümeti, emekçi halkın "işkenceye uğramama özgürlüğünü" hiçe saymaktadır.

Bütün işkence tezgahları sökülüp parçalanmalı, bütün işkencecilerden tek tek hesap sorulmalıdır. Halk kitleleri bu taleplerinin savsaklanmasına göz yummayacak, işkencecilerden ve onlara kanat gerenlerden hesap sormak için, adımlarını daha güçlü atacaktır.

MALATYA'DAKİ

Baş.ta.sa.3'de

lerinin faşistleri durdurmasını beklediler. Vali'nin sözlerine aldandılar. Ecevit hükümetinin, faşist saldırganlara karşı Malatya halkının mal ve can güvenliğini nasılsa sağlayacağı umuduna kapıldılar. Bu nedenle halk, şehir merkezini kapatan, mahalleleri çeviren polis ve ordu güçlerine direnmedi. Oysa Şubat 1975'te gene cihad çağrılarıyla halka saldıran faşistleri Malatya halkı tam anlamıyla püskürtmüş ve onlara unutamayacakları bir ders vermişti. 75'teki Demirel hükümeti yerine şimdi Ecevit hükümeti var ama Vali aynı faşist Vali. Polis aynı polis. Devlet, aynı faşist devlet cihazı. Faşist yağmacı ve katillerin desteklenmeleri, Malatya halkının CHP hükümetine bağladığı umutları da yıktı.

EMEKÇİ HALK, SİVİL FAŞİSTLERİN SALDIRISINI PÜSKÜRTTÜ

Faşist katiller, esnafın malını yağmaladıktan sonra bu sefer emekçilerin oturduğu mahallelere yöneldiler. Burada da askeri birlikler, otomatik silahlarla saldıran faşistleri desteklediler. Cemal Gürsel Mahallesi halkı saldırganlara boyun eğmedi. Taş, sopa ve av tüfekleriyle üzerlerine yürüdü. Halk düşmanları makinalı tüfeklerle saldırmalarına rağmen, bir türlü ilerleyemediler. Sivil faşistlerin mahalleye giremediğini gören bir faşist üsteğmen emrindeki birliklerle mahalleye saldırıya geçti. Faşist diktatörlüğün bütün güçleri emekçi halkı katletmek için saldırıyordu. Üst taraftan sivil faşistler, yan taraftan üniformalı faşistler, aşağıdan polis birlikleri ve yukarıdan helikopterler! Bu katliamın nereye varacağını kavrayan halk, gerçekleri henüz kavramamış erlere ateş açmadı. Askerler halkı kordon altına alırken, sivil faşistler hâlâ ateşi sürdürüyorlardı. Katliamı gerçekleştirememenin kiniyle faşist üsteğmen sağa sola küfürler yağdırıyordu. Yakaladığı emekçileri alıp götürdü. Şimdi tutuklu bulunanların çoğu, emekçi halktan kişilerdir.

"SUYA ZEHİR KATILDI" YALANIYLA, FAŞİSTLER HALKI KIRDIRMAK İSTEDİLER

Yağma ve talanı yetersiz bulan faşist güçler geceleyin "Aleviler suya zehir kattı" yalanını yaydılar. Bu yalanı, Ülkü Ocakları Başkanı Kemal Deniz'le görüştükten sonra faşist doktor Muhittin Turgut yaydı. Diğer hastanelerde herhangi bir zehirlenme olayı olmadığı halde, Türkeş'in yakın dostu olan bu faşist doktor 20-25 kişinin zehirlendiği yalanını yaydı. Amaç, halkı aç, susuz bırakmak ve gece sokağa dökerek ordu ile kırdırmaktı. Hürriyet Gazetesinin yayınları da bu faşist planın bir parçasıdır.

ON BİN EMEKÇİ, ÜÇ EVLADININ CENAZESİNİ YERDE BIRAKMADI

Daha sonra, işkence edilerek öldürülen 3 devrimci gencin cesedi bulundu. Malatya halkı evlatlarının cenazesini yerde bırakmadı. 10 bin emekçi, resmi ve sivil bütün faşist güçlerin tehdidine rağmen, cenaze törenini muhteşem bir gösteriye çevirdiler. Ne faşist terör, ne reformist yalanlar halkı engelleyemedi.

Malatya'da faşizme karşı olan bütün halk güçlerinin birliği önündeki engeller aşılacaktır. Devrimciler, halkla bütünleşecek ve faşist katillerden yaptıklarının hesabını birbir soracaklardır.

BAŞTA VALİ OLMAK ÜZERE, FAŞİST ÜSTEĞMEN VE DİĞER SORUMLULARINDAN MALATYA KATLİAMININ HESABI SORULMALIDIR!

ESNAFIN ZARARI, MHP-ÜLKÜ OCAKLARI-DR.MUHİTTİN TURGUT GİBİ FAŞİSTLERE HEMEN ÖDETTİRİLMELİDİR!

HALKIN KURTULUŞU HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2/B ÇEMBERLİTAŞ-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK, NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

Ankara'da

Baş.ta.sa.1'de

Faşist diktatörlüğün, bütün işçi sınıfı ve halk düşmanlarının tertipleri boşa çıkarıldı. Mücadele bayrağı yükseklerde dalgalandı.

Provokasyonların, kitle kırımlarının ve faşist diktatörlüğe teslimiyet rüzgarlarının alabildiğine kabardığı bir dönemde 1 Mayıs bütün emekçilerin tek bir yumruk olup faşizme direnmelerinin mihenk taşı olacaktı.

Bu nedenle, Ankaralı proleter devrimciler ulaşılabilecek en geniş yığınlara yönelmek, onları faşist diktatörlüğe karşı seferber etmek amacıyla hareket ettiler.

Yılgınlık rüzgarı yerlere serilmeli, devrimin şanlı bayrağı yükseklerde dalgalanmalıydı.

Ankaralı proleter devrimciler, fabrikalarda, gecekondu semtlerinde, memurlar, öğretmenler, sağlık emekçileri ve halk gençliği arasında bu amaçla çalıştılar.

Mücadele çağrısı her yerde coşkuyla karşılandı.

Emekçilerin evlerinde (böyle 1000'den fazla ev toplantısı yapıldı) yapılan toplantılarda, sömürülen, acı ve zulümden, karanlık ve yoksulluktan başka bir serveti olmayan işçiler, işsizler, memurlar, işportacılar ve ev kadınları devrimcilerle en sıcak bir şekilde kaynaştılar, şimdiki siyasal durumu ve çözüm yollarını tartıştılar.

Onlara, düşmanlarını yıkmanın biricik yolunun işçi sınıfının partisinin bayrağı altında toplanmak ve devrim yapmak olduğunu anlattılar.

Yaygın korkulardan biri faşistlerin yeni provokasyonlar hazırlamakta olduğuydu. En ileri bilinçli emekçilerde bile bu türden endişeler vardı. Devrimciler, bunların tam da faşistlerin yaymak istediği korkular olduğunu, faşistlerin emekçi yığınları bastırmak için kullandıkları bir yöntemin de tehditler savurmak olduğunu anlattılar. Faşistler mücadeleyi bastırmayı çalışıyorlardı. Boş tehditleriyle de aynı amaca ulaşmaya çabalamaktaydılar. Bunlara boyun mu eğilmeliydi? Bunlara boyun eğmek daha fazla sömürülmek, daha fazla horlanmak demekti. Bütün emekçiler birleşmeli ve zalimlere karşı mücadele etmeliydi. Uzun uzun konuşulduğunda emekçilerin kuşkuları, endişeleri dağılıyor ve onlar mücadeleye daha da kararlılıkla atılmak için ant içiyorlardı. Ankara'nın gecekondularında yüreğinde devrim ateşi yanan yüzbinlerce emekçi vardı ve onlar daha ilk karşılaşmalarında bile proleter devrimcilerle sıcak dostluklar, güçlü bağlar kuruyorlardı.

Emekçilerin yoğun olarak bulundukları tüm mahalleler gezildi.

Bunun yanı sıra, fabrikalarda, işyerlerinde, atölyelerde, okullarda işçilere, memurlara, çıraklara ve öğrencilere 1 Mayıs'ın önemi ve onu kutlamak için ileri atılmanın gerekliliği anlatıldı. Toplantılar düzenlendi. Bir kez 50000 daha sonra 62000 özel gazete dağıtıldı.

Bu sırada şehrin önemli bölgelerinde yoğun olarak afişleme yapılıyordu. 25.000 afiş kullanıldı.

Uzun süre önce miting çalışmaları başlamıştı. Ama CHP hükümetinin ve faşist diktatörlüğün kitle eylemlerini bastırma politikasına uygun olarak valilik ve emniyet çeşit çeşit engeller çıkarıyordu.

Yasal afişlerin yapıştırılmasına çıkan devrimciler yakalanıyor, dövülüyor, hiç olmazsa bir gece nezarette tutuluyorlardı. Ama polis yetkilileri bununla da yetinmediler. Birkaç kez afişleme yapan devrimciler üzerine ateş açıldı.

Miting izninin alınmasıyla birlikte devrimciler çalışmalarını daha da yoğunlaştırdılar. On bini aşkın mitinge çağrı afişi basıldı. 100 bin el ilanıyla Ankaralı emekçiler Tandoğan'a çağrıldılar.

1 Mayıs sabahı, çeşitli merkezlerde toplanan devrimciler, güçlü yürüyüş kolları oluşturarak miting alanına doğru yürüyüşe geçtiler. Yol boyunca polisin çeşitli engellemeleriyle karşılaşan yürüyüş kolları miting alanında birleştiğinde binlerce emekçi miting alanını doldurmuştu. Miting alanında toplanan emekçiler, attıkları sloganlarla; emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşist diktatörlüğe ve her türden gericiliğe karşı nefretini ve geleceğe güvenlerini dile getiriyordu. 1 Mayıs ve Enternasyonal marşları coşkulu bir biçimde söyleniyordu. 8000 kişinin katıldığı gösteri, dünya proleter devrimi uğruna şehit düşen devrimciler için yapılan saygı duruşuyla başladı. Daha sonra söz alan ANOD temsilcisi ortaöğrenim gençliğinin faşist-feodal eğitime karşı verilen mücadeledeki yerini ve bugünkü taleplerini içeren bir konuşma yaptı. Ortaöğrenim gençliğinin bu mücadelesinde örgütlenmenin önemine değinen ANOD temsilcisi, mücadelelerinin "HALK İÇİN EĞİTİM" mücadelesi olduğunu ve bunun da işçi sınıfı önderliğindeki devrimci halk iktidarıyla mümkün olduğunu belirtti.

İkinci olarak, YDGF adına konuşma yapan bir arkadaş, gençliğin kurtuluşunun, işçi sınıfının kurtuluşuna bağlı olduğunu, ve "ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ, İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ" mücadelesinde gençliğin siyasal kitlevi örgütlenmeleri olan YDGD'lerin bu mücadeledeki yerini, hedeflerini gösterdi. Bugünkü devrim mücadelesinde önemli bir yeri olan gençlik, üzerine düşen görevin bilincinde olarak, konuşmacının sözlerini sık sık "Parti Bayrağı Daha Daha Yukarı" sloganlarıyla kesiyordu. Kutlama hazırlık çalışmalarında en önemli yükü omuzlayan Ankara YDGD, bu işi severek, gönüllü ve azimle yaptığını gösteriyordu.

Alanda "Enternasyonal" marşı söylenirken, miting tertip komitesine gönderilen mesajlarla kutlamalara omuz veren İranlı Öğrenciler Konfederasyonu CISNU ve Afganistanlı devrimcilerin katılımı proletarya enternasyonalizminin en güzel örnekleriydi. Çeşitli halk ve gençlik dernekleri, SDP Gençlik Kolları ve POL-DER Ankara Şubesi, gönderdikleri mesajlarla 1 Mayıs'ı selamlıyorlardı.

Son konuşmayı Halkın Kurtuluşu adına bir proleter devrimci yaptı. Günümüzde uluslararası ve ülkemizin içinde bulunduğu duruma değinen konuşmacı proleter devrimci hareketin ulaştığı noktayı, devrim ve karşı-devrim güçlerinin durumunu anlattı.

Konuşmacı, faşist diktatörlüğü yıkarak, kendi iktidarımızı kurmak için ileriye atılmamız, bunun için bütün alanlarda daha çetin, daha kararlı mücadeleler vermemiz gerektiğini belirterek, geniş emekçi yığınları örgütlü sınıf mücadelelerinin ön saflarında kenetlenmeye çağırdı.

Daha sonra devrim andı içildi ve mitinge katılanlar disiplinli bir şekilde dağıldı.

Amasya halkının

Baş.ta.sa.1'de

Eğitim Enstitüsüne saldırdılar ve gereken cevabı aldılar. Eğitim Enstitüsü Müdürünün evini kurşunladılar, demokrat bir savcının arabasını bombaladılar. Faşistler ayrıca, devrimcilerin dükkanları yağmalayacağı yalanını yaymaya çalıştılar. TÖB-DER Amasya yöneticileri de bu koroya katıldılar. Faşist demagojinin etkisi altında kalarak dükkanlarına kepenk yaptıran, dükkanlarını 1 Mayıs'ta kapatmaya karar veren esnaflar oldu. Bunun üzerine Miting Tertip Komitesi ve devrimciler olaya müdahale ederek, faşistlerin bu yalanlarını boşa çıkardı.

Mitingden bir gün önce bütün yollar kesilerek, korku ve yılgınlık yaratılmaya çalışıldı. Miting sabahı 1000'in üzerinde asker ve yüzlerce polis miting meydanının çevresini doldurarak halka gözdağı vermeye çalıştı. Bütün bu engellemeler binlerce emekçinin mitingi izlemesini engelleyemedi. Meydan gür ve coşkun bir şekilde atılan sloganlarla inledi.

Mitinge kamyon, otobüs ve minibüslerle Çorum ve kazalarından 1000 kişilik bir kitle katıldı. Ayrıca Samsun, Niksar, Merzifon, Taşova, Tokat, Turhal, Suluova, Gümüşhacıköy, Zile, Havza ve Ladik'ten devrimciler coşkun bir şekilde mitinge katıldılar.

Devrim şehitleri için saygı duruşundan sonra, Tertip Komitesi, işçiler, köylüler, YDGF ve Halkın Kurtuluşu adına yapılan konuşmalarda 1 Mayıs'ın anlam ve önemi anlatıldı. Faşist diktatörlüğün baskı ve terörü, işkence, katliam ve provokasyonları teşhir edildi. Sosyal-faşist ve onlarla uzlaşan reformist sendika ağaları tarafından proleter devrimcilerin 1 Mayıs İstanbul mitingine alınmaması protesto edildi.

5 bin kişilik kitle.in yürüyüşü boyunca devrimci sloganlar atıldı, yer yer halay çekildi. 1 Mayıs miting ve yürüyüşü faşistlerin ve her türden gericilerin yüreğine korku salarken, emekçi halka güven, devrimcilere güç verdi.

ESKİŞEHİR'DE

Baş.ta.sa.1'de

niş bir bağış kampanyası da başarıyla yürütülmüştür.

29 Nisan 1978 günü Ülkü Ocaklı faşist militanların Halkın Kurtuluşu imzalı sahte bir bildiri dağıtarak mitinge katılımı azaltmayı amaçlayan bir girişimde bulunmalarına rağmen, geniş emekçi kitlelerin sabahın erken saatlerinden itibaren miting alanını doldurması, Eskişehir'de yürütülen kampanyanın olumlu bir sonucu olarak görülüyordu.

Binlerce emekçi sabahın erken saatlerinden itibaren dört bir yandan kollar halinde 1 Mayıs alanına gelip birleşerek coşkulu bir kalabalık yaratmıştı.

İşçi-Der üyesi işçilerin "İşçiler Birleşin Sömürüye Son Verin", "İşçiler Sendika Yönetimine", "Yaşasın 1 Mayıs", "Parti Bayrağı Daha Daha Yukarı" sloganlarıyla alana girmeleri kitlenin sıcak sevgisiyle karşılandı. Daha sonra Eskişehir Kadınlar Derneği, EYDGD, Lise-Der, Akademi-Der, Kim-Der, Yıldıztepe Halk Derneği pankartlarıyla alana giren devrimciler "Yaşasın 1 Mayıs", "Halkın Kurtuluşu Engellenemez" sloganlarıyla 1 Mayıs Alanını inletiyorlardı.

Bu sırada alanın ortasındaki direğe üzerinde "Yaşasın 1 Mayıs""Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganlarının ve Komintern ambleminin yer aldığı altında da HALKIN KURTULUŞU ve PARTİ BAYRAĞI yazılı bir bayrak çekildi. Kitle "Parti Bayrağı Daha Daha Yukarı" diye coşkuyla haykırıyordu.

Daha sonra alana Tepebaşı Halk-Der, Ertuğrul Gazi Kültür Dayanışma Der, Doğançayır YDGD, Söğüt YDGD, Bilecik YDGD, Çay YDGD, Sivrihisar YDGD giriyor ve alan "Yıkılsın Tekkeler Yaşasın YDGD'ler" sloganıyla dolup taşıyordu.

Tüm-Der'den Yurtsever Devrimci Memurlar, Sağlıkçılar, TÖB-DER'den yurtsever devrimci öğretmenlerin gelmesiyle katılım saat 14'te tamamlanıyor ve kızıl bayrakların açılmasıyla birlikte kitle Enternasyonal'i söyleyerek saygı duruşuna geçiyordu.

Saygı duruşundan sonra bir devrimci dünyada ve Türkiye'de 1 Mayısların anlamını dile getiren bir konuşma yaptı.

Daha sonra Afyon YDGD, Eskişehir TÖB-DER'den yurtsever devrimci öğretmenler, Eti fabrikasından işçiler, Akademi-Der, Bilecik YDGD, Yıldıztepe Halk Der, Eskişehir Arçelik fabrikası işçileri, Emsan'dan bir grup işçinin mitingi destekleyen mesajları okundu. Mesajlar büyük bir coşkuyla karşılandı.

Bir işçi 1 Mayıs'ın proletaryanın mücadele günü olduğunu belirten bir konuşma yaptı. O şöyle diyordu:

"Aydınlık günler bizim kollarımızdadır. Sermaye dünyasına, kölelik dünyasına, kan emicilerin dünyasına karşı, emeğin dünyasını kurmak için daha coşkun bir sel gibi akalım. Bayraklarımızı daha yukarı kaldıralım."

İşçi arkadaşın konuşmasından sonra Eskişehir Kadınlar Derneği, İYDGD, Çay YDGD, Sivrihisar YDGD, Tüm-Der Eskişehir Şube Başkanı Raşit Dinç'in, Bursa YDGD, Halkın Kurtuluşu yolunda Emirdağlı Gençliğin mesajları okundu.

Halkın Kurtuluşu adına konuşan bir devrimci DİSK'in anti-demokratik bir tavırla YDGF'yi İstanbul 1 Mayıs gösterilerine almamasını eleştirdi. O şöyle dedi: "Ancak tüm engellere ve barikatlara rağmen yurdun dörtbir yanında kızıl bayrakları daha yükseklere kaldırarak, 1 Mayıs'ı devrimci bir tarzda kutlamaktadır. Sendika ağaları ve Rus uşakları revizyonistler 1 Mayıs'ı bir resmi geçit haline dönüştürmüşlerdir. Ancak devrimci proletarya 1 Mayıs alanlarını proletarya partisinin inşası yolundaki şiarları ile doldurmalı ve PARTİ BAYRAĞI'nı göndere çekmelidir."

Bu sırada alanda grupçu sesler yükselmeye başladı. 1 Mayıs kampanyası sırasında varlıkları ile yoklukları belli olmayan Halkın Birliği ve Gençlik Birliği söz istedi; ancak onlara söz hakkı verilmedi. Eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesini kürsüye çıkıp 8 kişinin konuşması şeklinde anlayan Halkın Birliği'nin mitingi bölücü ve sekter tavırları mahkum edildi.

Daha sonra YDGF adına bir konuşma yapıldı. Konuşmacı arkadaş şöyle dedi: "Fedakar halk gençliğini bağrında toplayan YDGF, 1 Mayıs 1978'e güçlü bir şekilde hazırlanmıştır. Bugün 1 Mayıs alanlarını işçi sınıfıyla omuz omuza, devrimci proletaryanın mücadele platformunu hayata geçirmek üzere dolduran YDGD'ler tüm ülke çapında fedakarca çalışmalarını sürdürmüştür."

Ve yürüyüşe geçildi. Yürüyüş güzargahının eskiye oranla kısa olması, faşist diktatörlüğün devrimcilerle halkın kaynaşmasından duyduğu korkuyu gösteriyordu. Ancak yolun çok kısa olmasına ve polis baskısına rağmen yürüyüş boyunca halktan birçok kişi saflara katıldı. Halk susayan devrimcilere su dağıttı ve pencerelerden sloganlar haykırdı. Halkla devrimciler coşkulu bir şekilde kucaklaştı.

Miting ve yürüyüş içilen devrim andıyla sona erdi.

6 Mayıs Dünya

Baş.ta.sa.8'de

ta yeni bir emperyalist savaşı kışkırttığı ve derinleşen buhran şartlarında emperyalist ve sosyal-emperyalist burjuvazinin ve her ülkede yerli gericiliğin işçi sınıfına ve halk kitlelerine azgınca saldırdığı, faşizmin yükseldiği günümüz şartlarında; dünya anti-faşist mücadele günü daha da önem kazanıyor.

İşçi sınıfının ve halkların mücadelesi her yerde yükseliyor. Onlar, revizyonist, "Üç Dünyacı", "Avrupa komünizmi" vb. her türden gerici ideolojileri reddederek; her türden sınıf işbirliği teorisine karşı çıkarak, gerçek Marksist-Leninist parti ve hareketlerin önderliğinde mücadeleyi yükseltiyorlar.

Dünya proletaryası ve ezilen halklar, "emperyalist savaşa karşı mücadele, devrimci sınıfların dünya çapında egemen sınıflara karşı yürüttüğü bir mücadele olmaksızın olanaksızdır" diyen yüce Lenin'in yolundan yürüyorlar.

Bütün yurtta halkın faşist diktatörlüğe karşı birlik ve mücadele günü olan 6 Mayıs, dünya anti-faşist mücadele günü ile birleşiyor.

6 Mayıs 1978'de de bu anlayışla mücadele etmeliyiz.

TITO

Baş.ta.sa.2'de

tiği bahanesiyle Yugoslav halkı üzerindeki bu kapitalist sömürüyü örtbas edemez. Stalin'in, Mao Zedung'un, Enver Hoca'nın emperyalizmin ajanı Tito'ya karşı açtıkları mücadelelerin kızıl bayrağı bugün de gerçek Marksist- Leninistlerin elinde ve yükseklerde dalgalanmaktadır.

Adana Çukurova

Baş.ta.sa.5'de

üzerinde demokratik bir ortam hazırlanmalıdır. Bunu engelleyici tutumlar grupçuluğa, tekkeciliğe hizmet eder. (Grupçuluk tekkecilik burjuvazinin halkı sömürmesine ve baskı altında tutmasına yardım eder.)

3) 1 Mayıs Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü bütün ülke çapında işçi sınıfı öncülüğünde bütün emekçi halk yığınlarıyla kutlanmalıdır. Bu şekilde kutlanılması işçi sınıfının ve halkın mücadelesinin güçlenmesini sağlar. Halk saflarında görülen tüm siyasetlerin kitleler önünde kendi siyasetlerini haykırması demokrasi gereğidir. Böylece hangi siyasetlerin doğru, hangi siyasetlerin yanlış olduğu açığa çıkarılmalı ve burjuvaziye hizmet eden revizyonist, oportünist tüm gerici sınıfların ideolojileri kitleler önünde teşhir ve mahkum edilmelidir. İşçi sınıfının ideolojisi olan Marksizm-Leninizmin ışığı altında işçi sınıfı diğer emekçi halk devrimci proletaryanın kızıl bayrağı altında birleşmeli ve örgütlenmelidir.

4) 1 Mayıs ülkemizde İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olarak yasallaştırılması gerekir.

1 Mayıs'ın yasallaşması için proleter devrimciler amansız bir mücadeleye girmelidir.

1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü'nün yasallaşması hakkını söke söke alacağız.

ÇİN HALK

Baş.ta.sa.4'de

yor ve madenciler kömürün yeryüzüne doğru kayıp gidişini gülerek seyrediyorlar.

Galeriler son derece geniş. Tavanın dayanıklı olmadığı yerlerde çıkartma işleminin ilerlemesine paralel olarak beton kalıplardan duvar ve kemerler inşa ediliyor. Tavandan toz yağmağa başladığı ve çökme tehlikesinin belirdiği anda, madenciler derhal sığınağa geçiyor. Belçika'da çökmeler daima ölümle sonuçlanır. Çin'de ise işçilerin kendilerini emniyete almaları için geriye doğru birkaç adım atmaları yetiyor.

Silikoz hastalığı, sadece Kurtuluştan önce de ocaklarda çalışmış olan madencilerde görülüyor. Güvenlik ve sağlık, her an büyük önem verilen meseleler. Alınan tedbirler şunlar: Kömürün sürekli olarak sulanmasının mecburi tutulması (Bize patronlar üretimi yavaşlattığı gerekçesiyle bunu yapmazlar) Tozun ağıza dolmasını önleyen kimyevi maddeler içeren bir maskenin takılması. Pekin bölgesinde gezdiğimiz madende, Parti Komitesi iki önemli karar almış bulunuyordu. Birincisi, tozun yoğunlaştığı şartlarda üretime devam etmek yasaklanmıştı. Örneğin, toz miktarı metre küp başına iki gramı aştığı anda üretimi derhal durdurmak gerekiyordu. İkincisi, derinliği bir metreden az olan bütün damarlarda çalışmak yasaklanmıştı.

Her yıl madenciler tam bir tıbbi muayeneden geçirilirler. Mesleki veya başka nitelikte en ufak bir hastalık görüldüğünde derhal başka göreve aktarılırlar ve aynı ücreti almaya devam ederler.

Bizim gezdigimiz madenlerde ciddi bir kaza hemen hiç olmamıştı. Kurtuluş'tan bu yana ne çökmeler, ne de grizu yüzünden tek bir ölüm olayı görülmemişti.

Gezdiğimiz ocaklardan birinde o gün çalışma yoktu. Olağan bir şeydi bu. Her iki haftada bir, "güvenlik günü" denen şey uygulanır. O gün üretim tamamen durur fakat işçiler her zamanki yerlerini alırlar. En küçük köşeleri, bütün tesisleri bütün aletleri tepeden tırnağa gözden geçirirler. Bu işler bittiğinde toplanıp çalışmalarını, ne gibi düzeltmeler yapılabileceğini, ne gibi güvenlik tedbirleri alınabileceğini çalışma şartlarını tartışırlar.

Bu madene geldiğimizde, işçiler yüzlerce metrelik asansör kablosunu söküp elden geçirmekle meşguldüler. Hepsi, birbirlerinin güvenliği uğrunda cesaret ve dikkatle çalışıyorlardı. Belçika'da böyle bir şey düşünülemez bile. Çünkü patronlar bunu zaman kaybı sayarlar. Asansör kablosunun durumu gerçekten tehlike haline geldiğinde tamir için üretimin düştüğü gece vakti, ya da gelecek ilk pazar günü beklenir. Tabii, böyle caniyane yöntemlerle günün birinde kafes işçilerle dolu olduğu halde, kuyunun dibini boylayıverir.

Belçika'da lambalarımızla çalışmamıza rağmen göz gözü görmez. Üç metrede bir kalkıp inen balyoz ve kazmalar birbirinden seçilmez. Herkes toz içinde çalışır.

Çin'de ocaklar elektrikle aydınlatılmış. Her çeşit alet ve tesis eksiksiz mevcut. Madenciler kuyu dibinden çalıştıkları yere kadar, elektrikli bir lokomotifin çektiği vagonlarla taşınıyorlar. Yer altında dahi sıcak yemek veriliyor. Bir de yukarıda anlattığım bütün güvenlik tedbirleri var. Bu şartlarda Çinli madenciler, içleri aydınlık olarak çalışıyorlar. Bugün çıkardıkları kömürün köylük bölgelerde ya da uzak dağlarda emekçilerin evlerini ısıttığını veya sosyalizmin fabrikalarını çalıştırdığını biliyorlar.

Çin emekçileri için hayat mutluluk dolu. Çalışmak bir sevinç kaynağı, çünkü efendi sensin. Siyasi eğitim, spor, müzik, gösteriler hepsi var. Burada işsizlik diye bir şey yok. Pahalılık bilinmiyor. Çin emekçileri, daha çok yapılacak şey olduğunu ama 25 yılda gerçekleştirdikleri muazzam hamleden mutluluk ve gurur duyduklarını söylüyorlar."

faşist

Baş.ta.sa.4'de

de can veren 3 bin madenci kardeşinin kanına karıştı. Maden işçilerinin, ölen kardeşleri için acısı derin, onları katleden faşist diktatörlüğe karşı nefreti keskindir. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elleri madencilerin kanına bulanmıştır. Egemen sınıfların zulmünü örtbas etmeye çalışan reformist bakanların yüzlerine kömürün karası çalınmıştır. Ne sahte gözyaşları, ne sendika ağaları bu kanı ve bu karayı işçi sınıfına unutturamayacaktır.

Türkiye halkı, faşist diktatörlüğü yıkacak ve bu cinayetlerin hesabını bir bir soracaktır.

Her 6 Mayıs

Baş.ta.sa.8'de

ci Proletaryanın Mücadele Platformuna ve bu temel üzerine kurulmuş doğru siyasi çizgiye sahibiz.

Biz bu noktaya, modern revizyonizme, sağ oportünizme, maceracılığa, "Üç Dünya"cılığa ve özel olarak da 50 küsur yıl boyunca ülkemiz işçi sınıfı hareketinin üstüne çeşitli kılıklarda bir kâbus gibi çöken sağ oportünist, sınıf işbirlikçisi çizgiye karşı verilen iç ve dış mücadelelerle geldik.

Bu 6 Mayıs'ta Marksizm-Leninizm ve devrim yolunda daha da ilerideyiz. Ülkemizdeki proleter devrimcilerin tek bir parti bayrağı altında birleştirilmesi, proletaryanın Marksist-Leninist partisinin inşaası yolunda ilerliyoruz.

Daima Marksizm - Leninizme ve onun ışığında eleştiri-özeleştiri silahına sımsıkı sarılacak ve yarın daha da ileride olacağız.

6 Mayıs, Devrimci Proletaryanın Mücadele Platformunu ve geçmişin eleştirisini daha derin bir şekilde kavrama yolunda bir gün olsun.

İSTANBUL'DA HALK

Baş.ta.sa.3'de

"Pazartesi 23.00'de evine giderken kaçırılan ve hunharca katledilen yoldaşlarımızın katilleri MİT, MHP ve Ülkü Ocaklı faşist canilerdir.

"Üyelerimiz kaçırılmadan 3 gün önce Emin Kutan'ın babası, halkımızın 12 Mart döneminden tanıdığı MİT'le işbirliği içinde çalışan Ord. Prof. Sulhi Dönmezer'in oğlu Celal Dönmezer tarafından tehdit ediliyor. Tehditten önce de (4 gün önce) arkadaşımız kahveden ismiyle aranıyor. Kaçırılma olayının hemen arkasından 5-6 dakika içinde 1 Mayıs 77'yi kana bulayan, kan ve terörün her olduğu yerde görülen mavi minibüs görülüyor ve üç el silah sesi duyuluyor.

"Bu faşist kanlı saldırganları Mecidiyeköy emekçi halkı çok yakından tanıyorlar. Katillerden biri Kemal Kitapçı, diğerleri Menderes Kabata[ş], Recep adlı faşistler. Şişli'de Atatürk Lisesi öğrencisini katledenler, olaydan iki hafta kadar önce bir yüzbaşıyı yaralayanlar, daha önceleri bir ev kadınını evinde vuranlar bu kanlı katil[ler]dir. Mecidiyeköy karak[olu] bu faşistleri bildiği halde, tutuklamıyor ve onlarla işbirliğinde çalışıyorlar. Daha dün Mecidiyeköy Lisesini silah zoruyla yürütürken seyrediyorlardı.

"(....)

"Bu insanlık dışı hunharca katliamın tertipçileri Emin Kutan'ı, işkence yaparak, elinden etler koparıp yüzünü jiletle parçalayarak, kurşunlayarak katlettiler.

"Celal Duru'yu kafasına sıktıkları 4 kurşunla öldürdüler. Faşist işkenceci katiller derhal bulunmalı, hesap sorulmalıdır.

"Geniş gençlik yığınları bugün faşist diktatörlüğe karşı "Öğrenim Özgürlüğü, İş ve Can Güvenliği" şiarı ile mücadeleye atılıyor. Reformist CHP'nin sahte "umut"ları gerçeklere çarparak dağılıyor. Her geçen gün, her kanlı saldırı geniş gençlik yığınlarına can güvenliğinin ancak kendisinin ve halkın örgütlü gücüyle sağlanacağını öğretiyor.

"Yurtsever devrimci gençlik faşist katillerden hesabını soracak, faşist diktatörlük döktüğü kanda boğulacaktır."

KAYSERİ HALKI

Baş.ta.sa.1'de

söylenti olduğuna dair demeç verdiler. TÖB-DER Kayseri Şubesi yöneticileri diğer il ve ilçelere miting[in] yapılmayacağı haber[ler]i yaydılar. H[alk d]üşmanlarının bütün [bu] engelleme ve demagojilerine rağmen, işçiler, köylüler, gençler ve memurlar 1 Mayıs gösterilerine katıldı. Ve 1 Mayıs Kayseri'de coşkun bir şekilde kutlandı.

Miting ve yürüyüşün saat 13'te başlayacağının bilinmesine rağmen, mitinge katılacaklar saat 9'dan itibaren miting alanında toplanmaya başladılar. Mitinge Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği taraftarları ile Halkın Yolu'ndan "Üç Dünya"yı reddedenler ve "Cephe" gazetesi taraftarları katıldı.

Mitingde devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşundan sonra çeşitli konuşmalar yapıldı. Proleter devrimci bir arkadaş yaptığı konuşmada, 1 Mayıs'ın önemi, devrimci mücadeledeki yeri ve bugünkü görevlerimiz üzerinde durdu.

Miting devrim andı ile sona erdi.

1 MAYIS KUTLAMALARINA HAZIRLANIYORUZ

HALKIN KURTULUŞU

İstanbul'da düzenlenen 1 Mayıs'a Doğru Gecesi'ne binlerce devrimci ve emekçi katıldı

İstanbul'daki 1 Mayıs'a Doğru gecesi, binlerce emekçi ve devrimcinin katılmasıyla 23 Nisan'da Tepebaşında yapıldı.

1 Mayıs doruklarından fışkıran mücadele, kararlılık ve coşkunun engin ruhuyla donanan gecede, birlik ve parti yolunda atılan adımları daha da güçlendiren ortak duygu ve bilinç odaklaştı. Dünya proletaryasının ve ezilen halkların isyan ateşinin kızıl soluğuyla yürekler ısındı, eller daha sıkı kenetlendi.

Toplantının başında 1977 1 Mayısı'nda katledilen yurtseverler ve tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuna geçildi. Enternasyonal'in söylenmesinden sonra, yurdun dört bir yanından gelen ve topluluğa dayanışmanın sıcak gücünü duyuran mesajlar okundu. Gazetemizin eski Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk gönderdiği mesajda şunları söylüyordu: "1 Mayıs 1977 katliamından 1 yıl sonra, birçok yollardan geçen devrimci hareket, 1 Mayıs 1978'in önlerine güçlü bir şekilde geldi. Kalplerinde zulme, sömürüye karşı hınç, ellerinde işçi sınıfının yüce ideolojisi Marksizm-Leninizmi taşıyan proleter devrimciler, PARTİ BAYRAĞININ altında 1 Mayıs alanlarına en kararlı ve en güçlü bir biçimde yürüyeceklerdir.

1 Mayıs 1978'de Parti Bayrağının yükseklere çekilmesi yolunda daha da ileri!..."

Mesajların okunmasını, salonu dolduran gür haykırışlar izledi. Gaziantep ekibinin alkış yağmuruyla karşılanan oyunlarından sonra 11 YDGD'nin gönderdiği mesajlar okundu. DİSK'in son anti-demokratik tavırlarına son vermesi ve 1 Mayıs'ta tüm halk güçlerine özgürlük tanınması yolundaki isteklerin dile getirildiği bu mesajlardan ve YDGF Başkanı Çetin Kaya'nın konuşmasından sonra salon " Yaşasın 1 Mayıs, Halkın Kurtuluşu Engellenemez" haykırışlarıyla çınladı.

Arkadaşımız Nihat Behram "Proleter devrimci hareket ve 1 Mayıs duyarlığı" konulu konuşması içinde devrimden ve devrim önderlerinden örneklerle, 1 Mayısların başlangıcından bu yana yaşayan ve yaşatılması gereken ruhunu anlattı. Slaytların eşliğinde sürdürülen ve topluluğun dizginleyemediği coşkulu haykırışlarla karşıladığı konuşma, M.Suphi'nin Bakü konuşmasından bir alıntıyla başladı. Amerika'da ayaklanan işçilerin mücadelesinin, sosyalist ülkelerdeki ve ülkemizdeki 1 Mayıs kutlamalarının canlı anlatımıyla süren konuşmasında arkadaşımız, Lenin'in Sibirya sürgününün 1 Mayıs'ında bir işçi dostu ve karısıyla söylediği şarkının şiirini aktardı ve sözlerine şöyle son verdi: "1 Mayıs nasıl kutlanmalıdır sorusuna çeşitli cevaplar verilebilir. Ama biz tek kişi bile kalsak, Lenin'in duygusuyla cevap vereceğiz. Öyleyse her zafer şarkısında 1 Mayıs duyarlığı ve her 1 Mayıs'ta zafer şarkıları için ileri!..."

Haliç Halk Korosu'nun söylediği ve geniş kitlenin de katıldığı marşlar geceye daha boyutlu bir anlam kattı. Ümmişen arkadaşın ve aşık Çağdaş'ın türküleri ve Çerkez oyun ekibinin gösterileri sırasında, topluluğun coşku ve duyarlığı, salon duvarlarının dışına taştı.

İranlı Öğrenciler Konfederasyonu'nun, Kıbrıslı yurtseverlerin ve Türkiye'de bulunan Afganlı öğrencilerin gönderdiği geceyi selamlama mesajları, güçlü seslerle haykırılan sloganlarla karşılandı.

Bir konuşmacı yoldaş, ülkemizde bütün halk güçlerinin birliğini gerçekleştirecek olan bir proletarya partisinin hâlâ varolmadığını, halkın birliğininse, tüm proleter devrimcilerin birliğiyle oluşan partinin varlığına bağlı olduğunu söyledi. Önümüzdeki büyük görevin partinin yaratılması, yani devrim yapmak isteyen bütün unsurların tek bir çatı altında toplanması olduğunu vurguladı. Parti yolundaki adımların, parti kavramı ve ruhunun yaratılmasının, grupçuluğun ve türlü küçük burjuva hastalıkların, devrimci siyasetler temelinde yok edilmesinden geçeceğini belirtti. "Birlik ve parti, işçi sınıfı için bir oyuncak değil, bir ihtiyaçtır" diyen konuşmacı yoldaş, proleter devrimci hareketin sınıfla bağlarının zayıflığı ortamında grupçu, tekkeci ve rekabetçi hastalıkların boy verdiğini söyledi. 1 Mayıs 1978'e geçen yıldan oldukça farklı bir ortamda yürüdüğümüzü; geçen yıl tek bir pankart altında yekvücut yürüyen proleter devrimcilerin birleşmesi gereken güçlerinin, bu yıl daha da azgınlaşan grupçuluğun, rekabetçiliğin rehberliğinde savrulup saçıldığını söyledi. Yoldaşımızın konuşması şu sözlerle son buldu: "Proletaryanın birliğinin çelikten sembolü olan parti hedefine mutlaka varılacaktır. Hem de bu yolda en küçük bir proleter devrimci birikim heba edilmeden!..."

Bir başka yoldaşın konuşmasından sonra gece sona erdi.

Çerkez Ekibinin gösterisi büyük bir coşkuyla izlendi.

Gecenin yapılacağı Tepebaşı Gazinosu'nun önüne geceye katılmak isteyen binlerce devrimci birikti.

ÇAĞRI
1 MAYIS
İŞÇİ SINIFININ
BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE
GÜNÜ
YÜRÜYÜŞ VE MİTİNGİNE
KATILALIM

TARİH: 1 MAYIS
SAAT : 14.00
YER : BASMANE/İZMİR

TERTİP KOMİTESİ

ÇAĞRI
1 MAYIS
İŞÇİ SINIFININ
BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE
GÜNÜ
YÜRÜYÜŞ VE MİTİNGİNE
KATILALIM

TARİH: 1 MAYIS 1978
SAAT :
YER : İSTANBUL FIRINI ÖNÜ/İSKENDERUN

TERTİP KOMİTESİ

ÇAĞRI
1 MAYIS
İŞÇİ SINIFININ
BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE
GÜNÜ
YÜRÜYÜŞ VE MİTİNGİNE
KATILALIM

TARİH: 1 Mayıs 1978
SAAT : 13.00
YER : ESKİ GARAJLAR/AMASYA

TERTİP KOMİTESİ

ÇAĞRI
1 MAYIS
İŞÇİ SINIFININ
BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE
GÜNÜ
YÜRÜYÜŞ VE MİTİNGİNE 'HALKIN KURTULUŞU' PANKARTI ALTINDA
KATILALIM

TARİH: 1 MAYIS 1978
SAAT : 12.00
YER : LEVAZIM MEYDANI/ERZİNCAN

ÇAĞRI
1 MAYIS
İŞÇİ SINIFININ
BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE
GÜNÜ
YÜRÜYÜŞ VE MİTİNGİNE
KATILALIM

TARİH: 1 MAYIS 1978
SAAT : 14.00
YER : ESKİŞEHİR

TERTİP KOMİTESİ

ÇAĞRI
1 MAYIS
İŞÇİ SINIFININ
BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE
GÜNÜ
YÜRÜYÜŞ VE MİTİNGİNE 'HALKIN KURTULUŞU' PANKARTI ALTINDA
KATILALIM
TARİH: 1 MAYIS 1978
SAAT : 10.00
YER : TUNCELİ KÜPRÜSÜ MİTİNG ALANI KÜTÜPHANE MEYDANI/TUNCELİ

ÇAĞRI
1 MAYIS İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ MİTİNGİNE KATILALIM.

TARİH : 1 MAYIS 1978
YER : TANDOĞAN/ANKARA
SAAT : 13.30

TERTİP KOMİTESİ

İskenderun'da 1 Mayıs işçi bayramı için yoğun bir çalışma sürdürülüyor

Antakya TÖB-DER Şubesinin, 15 Nisan'da yaptığı çağrıyı alan 45 kitle örgütünden 23'ü 1 Mayıs'ın Hatay ilinde kutlanması ile ilgili toplantıya katıldı. İskenderun YDGD ve TÜM-DER şube temsilcileri, 1 Mayıs'ın işçi sınıfının yoğun bulunduğu İskenderun'da kutlanması gerektiğini belirttiler. Eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesine bağlı kalınarak halk içindeki bütün güçlerin buna katılması gerektiğini söylediler. Mümkün olursa Antakya'da da kutlanabileceğini belirttiler.

Ancak işçi sınıfı ile bağı olmayan siyasi gruplar buna karşı çıktılar. Mitingin mutlaka Antakya'da yapılması gerektiğini belirttiler. Sosyal-faşistler ise bir taraftan merkezi örgütlerin aldığı karara uyarak İstanbul'daki mitinge katılacaklarını belirtirken diğer taraftan "tabanlarıyla" Antakya'da yapılacak mitinge katılacaklarını söyleyip sahtekarlıklarını sergilediler.

Bugün Hatay yöresinde işçi sınıfının en yoğun olduğu ve mücadelesinin yükseldiği İskenderun'da 1 Mayıs İşçi Bayramı için yoğun çalışma, yöredeki demokratik kitle örgütleriyle sürdürülmektedir.

Halkın Birliği'nin Gece'si İstanbul'daki mücadeleye hizmet etmiyor

Halkın Birliği 1 Mayıs'ta İstanbul'da bir gece düzenlediğini açıklamış ve bu geceye katılmamız çağrısında bulunmuştur.

DİSK yönetiminin İstanbul'daki 1 Mayıs kutlamalarına bütün halk güçlerinin en demokratik bir şekilde katılmasını birtakım anti-demokratik kararlarla engellediği bugünkü koşullarda, proleter devrimcilerin, bütün yurtsever ve demokratların görevi, DİSK yönetiminin bu tutumunu protesto etmek için sendika ağalığının gerçek yüzünü teşhir etmek için en geniş işçi ve emekçi kitleleri arasında propaganda ve ajitasyon yürütmektir.

İstanbul'daki 1 Mayıs mücadelesi bugün bu noktada düğümlenmektedir.

Bunun karşısında bir kenara çekilerek, 1 Mayıs'ı kutluyoruz diye, küçük bir topluluğun katıldığı bir gece düzenlemek, sendika ağalığına karşı yürütülen mücadele karşısında pasif kalmaktan başka bir anlam taşımamaktadır.

Onun için böyle bir geceye katılmayacağımızı açıklıyoruz.

"1 Mayıs'a Doğru Gecesi" Tertip Komitesi'ne gönderilen selamlama mesajları

"1 Mayıs kampanyasında işçi sınıfıyla birleşmeyi esas aldık"

Bizler, Halkın Kurtuluşu yolunda Haliçli proleter devrimciler olarak, 1 Mayıs İşçi Bayramını en iyi bir şekilde kutlamak için 1 Mayıs'ı Kutlama Komitesi oluşturduk.

Gazetemizin hazırladığı sorular temelinde 6 soruluk bir anket hazırladık. "Kitlelerin öğrencisi olun" ve "kitlelerden öğrenin" ilkesine sarılarak halk içindeki bütün sınıf ve tabakalardan 1500 kişiyle görüştük. 500 kişi üzerinden değerlendirme yaptık. Bunların dağılımı şöyle : % 56 işçi, % 5,9 memur, % 14,7 serbest meslek (küçük üretici, küçük tüccar), % 20,7 öğrenci, % 1,9 ev kadını.

İşçilerin % 81'i 1 Mayıs kutlamalarına katılmaktan yana. Bundan esas amaç, birlik, dayanışma, ileri günlerin özlemlerini tüm dosta ve düşmana göstermek. Katılmak istemeyen işçiler ise verdikleri yanıtlarda böyle bir şeyden anlamadıklarını, 1 Mayıs'ı bilmediklerini söylüyorlar. Memurların % 70,1'i eyleme katılmak istiyorlar. İşçi sınıfıyla beraber olduklarını, kurtuluşlarının onlarla birlikte olacağını söylüyorlar. Birlik, dayanışma ve mücadele gününün tüm halk kesimlerinin katılmasıyla gerçekleşeceğine inanıyorlar. Katılmak istemeyen memurlar ise yeni yeni karışıklıkların çıkmasından korktuklarını belirttiler. Öğrencilerden % 98,7'si katılmaktan yana. Çoğu katılmak isteyen ev kadınları ise "Sizler gençsiniz. Bu namussuz adamlar sizleri hergün öldürüyorlar. Sizler ilerisi için lazımsınız. Sizlerin yerine bizler yürüyelim." diyerek analık duygularını dile getirdiler.

1 Mayıs'a katılmak isteyen işçilerden % 56,3'ü 1977 1 Mayıs'ına da katılmış. Memurlarda bu oran % 76, serbest meslek sahiplerinde % 55,8. Geçen sene 1 Mayıs'a katılanlardan % 3,4'ü 34 ölümle sonuçlanan faşist katliamı hatırlıyorlar ve bu yıl katılmak istemiyorlar. Ancak bunların bir kısmı olaylar açıklandıktan sonra katılacaklarını belirttiler.

Bu tespitlerden yola çıkarak halka 1 Mayıs'ın ne olduğunu kavratma çalışmalarına giriştik. Haliç'in en göze çarpan ve işçi sınıfının en yoğun bulunduğu yerlere 1 Mayıs için tespit edilen sloganları yazdık. Tam 7 defa yazıya çıktık. Daha sonra afişleme yaptık. Afişlerin üzerleri kapanınca, tekrar afişleme yaptık. "1 Mayıs'a Doğru" gecesinin afişleriyle tüm Haliç'i donattık. Bunlar izinli afişler olduğundan, gündüz tüm halkın görebileceği saatlerde 50-70 kişilik işçi grubuyla afişleme yaptık. Gazete sattık. Kahvehanelerde daha çok 1 Mayıs İşçi Bayramını anlatarak gece biletlerini sattık. 1 Mayıs kampanyası için makbuz karşılığında para topladık. Halk, kahvehanelerde bizi alkışladı. Bazıları bize katıldı, afişleme ve para toplamada yardımcı oldu. Yoldan geçen minibüs ve belediye otobüslerinden bir kısmı önümüzde durup gazete ve bilet satın aldılar.

Röportajlar için gittiğimiz fabrikalarda 1 Mayıs'ı anlattık, gazete sattık, isteyen temsilci arkadaşlara afiş verdik. Kahvehanelerde 1 Mayıs'ı anlatan toplantılar yaptık, seminerler verdik.

İki aydır 50 işçinin katılmasıyla koro çalışması yapıyoruz. Çalışmalara halktan katılmalar artıyor. Kahvehanelerde ve gecekondularda oynamak için bir tiyatro kurduk. "1 Mayıs Katliamı ve Niçin 1 Mayıs'a Katılmak Gerekli" konulu bir oyun hazırlıyoruz.

Bu kampanyada da gazete satışını hızlandırdık. 10.000 adet özel sayısı çeşitli kahvehane ve işçilerin bulunduğu yerlerde vardiya çıkışlarında dağıttık.

Bir gece yazı yazmaya çıkarken hatalı davrandık. Faşist güçleri küçümseyerek elimizdeki boya kovaları ve fırçalarla polis karakolunun önünden geçtik. 20 dakika sonra ekip bastı ve dağılmak zorunda kaldık. Daha sonra bu gibi hataları tekrarlamadık. Müdahale eden jandarmalarla yer yer konuştuk, izin belgemizi gösterdik. Bu, demokratik haklarımızı pekiştirdi ve daha sonraki eylemlerimizde faydalı oldu.

Bu kampanyada sınıfla birleşmeyi, onlarla kaynaşmayı esas aldık. İşçi sınıfıyla daha fazla ilişki kurmak, onu bilinçlendirmek ve birlikte hareket etmek amacını güttük.

DİSK yönetimi YDGF'yi 1 Mayıs kampanyasına almayacağını bildirince halk güçlerini bölen bu kararın düzeltilmesini isteyen teller çektik. DİSK yönetiminin bu tavrını semt ve fabrikalarda teşhir ve mahkum ettik.

Kampanyamız 1 Mayıs sonrasına kadar sürecektir.

HALİÇLİ
PROLETER DEVRİMCİLER

Ankara'lı proleter devrimciler:

«Devrimci proletaryanın mücadele platformunu en geniş kitlelere ulaştırdık»

Biz proleter devrimciler, büyük 1 Mayıs kampanyasında, emekçi halkımızla daha fazla kaynaşmaya, kitle bağlarımızı pekiştirmeye, bu çalışmalar içinde kendi zaaf ve hatalarımızı aşmaya çalıştık. 1 Mayıs vesilesiyle devrimci proletaryanın mücadele platformunu en geniş kitlelere ulaştırmaya çalıştık.

Birimlerde çalışma ve temel kabul edilen semtlere yönelme esas alınarak propaganda çalışmalarına giriştik. Halkın Kurtuluşu'nun özel sayıları, afişler, bildiriler, bağış toplama çalışmaları, ev ev sözlü propaganda ve toplantılar en geniş kitlelerle bizleri ve siyasetimizi birleştiren temel araçlar durumundadır.

Kitle çalışmalarımız provokasyon ihtimallerine karşı mücadeleyi de içermektedir. Mahalle, kahve toplantılarında herkes bu mesele üzerinde uyarılmakta, gerekli örgütleme tedbirleri alınmaktadır. "Provokasyon nedir? Kimler bunun aleti oluyor? Provokasyonlara karşı mücadele nasıl yükseltilmelidir? Böyle bir mücadeleyi yürütmenin önemi nedir?" meseleleri üzerine siyasi çalışma derinleştirilmekte, büyük kitle toplantıları örgütleme ve tedbir alma meseleleri tartışılmaktadır.

Proleter devrimciler, 1 Mayıs çalışmalarında halk içerisinde demokrasinin ne anlama geldiği, demokrasi düşmanlarının kimler olduğu ve kime hizmet ettiklerini açıklamaktadırlar. Öte yandan 1 Mayıs kampanya çalışmalarında da devrimcilerin birliği, proletarya partisinin inşa görevi ve bu görevlerin yerine getirilmesinin önündeki gerici engeller teşhir edilmektedir.